BOŞLUK KORSANLARI

YENİ DÜNYALARDA

YENİ DÜNYALARDA: 6

BOŞLUK KORSANLARI

Çeviren :
A. KAHRAMAN

ÇAĞLAVAN

YAYINEVİ

Ankara Caddesi 48 — İstanbul

Çağlayan Yayınevi
Yeni Dünyalarda Serisi
Her 15 günde bir çıkar.
Sayı: 6 21/1/1955

ŞEHİR MATBAASI
Ankara Caddesi 48 — İstanbul

I

TELÂŞLANMAYINIZ!

Cim Brent yarı uykulu, yarı uyanık halde hissettiği tahammül edilmez bir duygu ile kendine geldi. Dehşet içinde idi... Midesi içeride bir çarka yakalanmış gibi dönüyor, sanki bağırsakları ağzından dışarı fırlamağa çalışıyordu. Kulakları ve gözleri birçok iğne batırılmışçasına şiddetli bir sancı ile yanıyor, beyninin içi bir dönme dolap gibi çılgınca dönüyordu.

Hakikatte ancak birkaç saniye süren bu gayritabiî his, Cim Brent'e saatlerdir devam ediyor gibi geldi. Bütün kâinat, bu ânide başlayıp ânide biten çılgın baş dönmesiyle, derin bir kuyunun dibine doğru inerken o yatağında doğrulmağa, kalkmağa olup bitenleri anlamağa gayret etti. Büyük bir müşkülâtla yutkunmağa çalışırken kendine geldi... Olup bitenleri anlaması için bir an kâfi idi. Gözlerini açtı:

Feza gemisinin sürvitesi inkıtaa uğramıştı...

İşte bu hâdisenin doğurduğu gayri tabiî his, Cim Brent'i tatlı uykusundan sanki sökerek uyandırmış, onu dönen bir uçuruma yuvarlamıştı.

Sürvites kesilmişti... Bu, vakitsiz bir kesilme idi...

Sürvites kesilmişti... Bu, korkunç birşeydi... Feza gemilerinin sürvitesi kesilmezdi, kesilmemesi lâzımdı. Gemi, boşluğun bir ucundaki herhangi bir yıldızın seyyaresinden hareket eder ve menziline ulaşmadan, seyahat esnasında sürvites kesilmezdi.

Cim'in içinde bulunduğu, bir şehir kadar büyük, muazzam feza gemisi Dalila, Kem IV seyyaresinden iki hafta ev-

vel yola çıkmıştı. İki hafta sonra da Loren II seyyaresine varacaktı. Yani iki haftadır sürviteslе çalışıyordu ve iki hafta daha sürvitesle çalışacaktı.

Öyleyse ne olmuştu?

Cim Brent'in ilk düşüncesi Kit'i merak etmek oldu...

Kamarasının tavanına yerleştirilmiş küçük hoparlör iç çeker gibi vızıldadı, sonra teskin edici bir sesle kamarayı doldurdu:

— Sayın yolcular, telâş edecek hiçbir şey yoktur. Sükûnetinizi muhafaza ediniz. Telâşlanmayınız. Sürvites alanı bir kaza neticesi muvakkaten kesildi. Korkulacak birşey yok. Herşey düzelecektir. Telâşlanmayınız... İçinde bulunduğumuz feza gemisi gayet iyi inşa edilmiştir ve seçkin bir personel tarafından idare edilmektedir. Bundan başka üssümüzle de muhabere halindeyiz. En ufak endişeye bile mahal yoktur. Telâşlanmayınız...

Hoparlör sustu... Kamarayı bir ölüm sessizliği kapladı. Soğuk bir dalga Cim Brent'in belkemiğinden, her fıkrayı sararak yavaş yavaş beynine yükseldi... Cim, beyninin buz keser gibi soğuduğunu hissetti.

Cim hoparlörün her kelimesini takip etmişti. Bu sözler emniyet vericiydi ve ses gayet teskin edici bir sesti. Fakat bu ses ve bu sözler herşeye rağmen, genç adamın iliklerinde buz gibi bir ölüm dalgası yaratıyordu.

Çünkü bu sözler yalandı...

Evvelâ, Dalila'nın üssüyle muhabere halinde olduğunu söylüyordu, bu birinci yalandı... Endişeye asla mahal yoktur, demişti. Bu da ikinci yalandı...

Feza gemileri seyahat esnasında sürvites alanlarını kesemezlerdi. Eğer sürvites kesilirse ve bilhassa bu hal birtakım yalanlarla gizlenmeğe çalışılırsa, geminin içindeki her fert kısa bir zaman sonra hayata veda edecek demekti.

Bütün bunlar maalesef acı bir hakikatti.

Cim Brent bütün dahilî uzuvlarını saran o nahoş hissi mağlûp etmeğe çalışarak bekledi. Sonra uyuşuk adalelerini harekete getirerek yatağından kalktı. Alelacele giyindi. Oldukça büyük ve lüks olan kamarasının lombozu gayet ta-

biî yoktu. Zaten sürvitesle giden bir gemiden dışarısını seyretmeğe imkân olamazdı, bu ancak kaptan köprüsünden, kumanda kamarasmdan mümkün olabilirdi. Sürvites bir feza gemisinin, ışık süratinden kat kat fazla bir süratle seyretmesini sağlayan tertibattı. Işık süratinin kaç misli hız sağlayacağı da her sürvites tertibatının kendi hususiyetine bağlıydı.

İnsanlar feza yolculuğuna başladıktan sonra iki asır müddetle normal sürat hudutları içinde kalmışlar ve ancak güneş manzumesinin seyyarelerine yolculuk yapabilmişlerdi. Çünkü dünyayı ısıtan Sol güneşinin en yakın diğer güneşten uzaklığı dört buçuk ışık senesiydi ve bu mesafeyi normal süratle aşabilmek için asırlara ihtiyaç vardı. Halbuki şimdi, sürvites sayesinde, bir yük gemisi takriben bir haftada, modern bir feza yolcu gemisi ise çok daha az zamanda bu mesafeyi alıyordu.

Sürvites alanı bozulur ve geminin sürvites alanı kesilirse feza gemisi hapı yutar, yolculuk yarıda nihayete ererdi.

Brent bir plân kurmağa çalışıyordu. Her ihtimale karşı hazırlıklı olması lâzımdı. Aynanın karşısında dalgın hareketlerle saçını tararken aklı gayri ihtiyarî Kit'e takılıyordu.

— Sürvites bozuldu... Bu geminin işi tamam... Birşey yapıp o kızı kurtarmalıyım.

Teşkilâttan bir memur,- hem de hususî vazifeli bir memur için bu düşünce yersizdi. Bahusus bu kızı iyi tanımıyor, sadece ismini, babasının kim olduğunu ve dudaklarının ateş gibi buseler verebildiğini biliyordu. Kem IV de iken bu buselerden bir tane, maalesef yalnız bir tane almak bahtiyarlığına ermişti. Fakat hem kendi arzusuna hem de kızın muvafakatine rağmen bu macerayı daha ileri götürmemişti. Teşkilâtın bu tarafı kötüydü: vazife esnasında hususî işlerle meşgul olmaya ne imkân, ne de müsaade vardı.

Fakat şimdi çok müstesna bir vaziyet vardı... Dalila yolcu gemisinin sürvites tertibatı bozulduysa artık kimsenin ne mesleği, ne vazifesi kalmıştı. Artık kimse için geminin dışında bir hayat, bir mecburiyet, bir borç mevzuubahis olamazdı. Artık gemi yolcularından herhangi birinin yapacağı

veya yapmıyacağı bir hareketin, şu anda gemide bulunmayan kimseleri alâkadar etmesine sebep kalmamıştı. Gemi hariç âlem ile kat'i bir şekilde alâkasını kesmişti. Şu halde Brent'i teşkilâta mensup olmak, herhangi bir şeyden men edemezdi.

Henüz Dalila gayet sâkin ve ağırbaşlı duruyordu. Fakat bu hal pek devam etmiyecekti... Gemide hüküm süren sükûnet yerini biraz sonra, geminin en kuytu köşelerini bile kaplayan bir vahşete terkedecek ve Dalila'nın içi ufak bir cehennem manzarası arzedecekti. Brent'in de bütün diğer yolcular gibi, dış âlemle alâkası kesildiğine göre Teşkilâtla da bir ilgisi kalmıyordu.

— Yapılacak en makûl şey, diye düşündü, kıza vaziyeti sükûnetle anlatmak, durum vahamet kesbedip gemi bir tımarhane halini almadan onu sükûnetle öldürmeğe ikna etmektir.

Bir kurtuluş yolu aramağa çalışmak mânasızdı. Dalila gibi oldukça yaşlı bir feza gemisi, sürvites tertibatı sayesinde, bir ışık senesi kadar mesafeyi bir hafta kadar zamanda alır. Bundan çok süratle giden feza gemileri de mevcuttur tabiî...

Işık saniyede üç yüz bin kilometre kateder. Sekiz dakikada güneşin arza olan mesafesini yani 144 milyon kilometreyi aşar. Bir gün de okadar büyük mesafeler kateder ki bu mesafe kilometre cinsinden ifade edildiği takdirde acaip rakkamlar ortaya çıkar. Nihayet bir senede Dalila'nın bir haftada katetmesi lâzım gelen mesafeyi kateder.

İşte bunun içindir ki, bir geminin sürvites tertibatı bozuldu mu, nerede kaldığı belli olsa bile, on bin gemi, on bin senede bu biçare gemiyi on binde bin ihtimalle bile bulamazlar.

Zaten sürvites ârızasından dolayı kaybolan bir gemiyi aramak âdet olmamıştır. Bugüne kadar iki bin senelik, yıldızlar arası seyahatler mazisinde, sürvites tertibatı bozulan ancak iki gemi bulunabilmiştir. Bunların her ikisi de mucizevî bir tesadüf neticesi meskûn birer seyyareye düşmüşlerdir. Bunlardan biri kaybolduğu zamandan bir buçuk asır son-

ra, diğeri 800 sene sonra bulunmuştur. Her ikisinde de içlerinde bulunan son canlı ebediyete kavuşuncaya kadar, nasıl dehşet verici hâdiseler cereyan ettiğini anlatacak emareler bulunmuştur. Cinnet, bu hâdiselerin belki en ehemmiyetsizi, en hafifi, en insanî ve temiz olanıydı...

Brent:

— Gemide silâh varsa, diye düşündü, tayfalar bütün yolcûları derhal temizleyebilirler. Zaten öylesi de en muvafık olanıydı.

Düşüncesi tekrar genç kızın üzerinde toplandı. Uzun boyu, narin vücudu ve parlak siyah saçlarıyla hakikaten güzel bir kızdı. Cim yüreğinde, derin bir yerde, bir burkulma hissetti. Yazık! Keşke bu gemiyi kaçırmış olsalardı. Genç kız ve babası için böyle bir temennide bulunurken, aynı şeyi kendisi için de düşünmek hiç aklına gelmiyordu. Bu da Teşkilâta mensup olanların bir hassasıydı: en tehlikeli anlarda bile, tam bir feragati nefis göstermek, Teşkilât mensuplarına uzun senelerin öğrettiği bir karakter ve disiplin formülüydü.

Tavandaki hoparlör mesajını tekrar ediyordu:

— Sayın yolcular! Telâşlanmağa sebep olabilecek hiçbir şey yoktur. Sadece sürvites alanı inkıtaa uğramıştır. Vaziyet bundan ibarettir. Üssümüzle muhabere halindeyiz. Endişeye mahal yoktur.

Bu mesajı üst üste tebliğ etmek çok mânâsız bir hareketti. Çünkü kimseyi teskin etmesine imkân yoktu. Feza gemileri hakkında en cüz'i bir malûmatı olan herkes bunun bir sürü yalandan ibaret olduğunu kolaylıkla anlardı. Bu yalanlar üzerinde ne kadar ısrar edilirse yolcular o kadar heyecana kapılır, soğukkanlılıklarını o kadar çabuk kaybederlerdi.

Cim Brent zihni hâlâ o kızla meşgul, kamarasının kapısına doğru yürüdü.

Galaksimizin en dış hudutları yakınında bulunan Derik güneşinin bir tek küçük seyyaresi vardır. Güneşin kendisi de bizim güneşimizden binlerce defa daha küçük, mavimtrak be-

yaz ışıklı bir cüce yıldızdır, en kuvvetli teleskoplarla bile arzdan görülmez.

Derik seyyaresinin sığ denizlerle çevrili, küçük fakat münbit, güzel ve mutedil iklimli kıtasında çalışkan, zeki ve sulhsever, olgun bir ırk yaşar. Bu insanlar kendi aralarında bile nadiren kavga eder, nadiren anlaşmazlıklara düşerler. Dolayısiyle Derik'in askerî kuvveti mevcut olmadığı gibi, ancak cüz'î bir polis teşkilâtı vardır. Teknik, ancak beşeriyete faydalı olabilecek sahalarda terakki etmiştir ve ahalinin kısmı âzamı toprakla iştigal eder yahut san'atkârdır.

Belki bu sebepledir ki, esrarengiz feza korsanları ilk acı silleyi vurmak için Derik'i seçmişlerdi.

Dalila gemisinin sürvites tertibatı bozulup, önüne geçilmez kargaşılığa hazırlanarak, boşlukta kaldığı tarihten takriben altı ay evvel, Derik seyyaresine inen bir posta gemisi, dehşetli ve esrarengiz bir manzarayla karşılaştı: Karaya ayak basar basmaz, tahammül edilmez bir korku ile karşılaşan posta gemisi personeli, küçük seyyarenin birkaç milyonu geçmeyen munis ahalisinin, zehirli bir gazın kurbanı olarak tamamen ölmüş olduğunu gördüler. Cesetler kokmağa başlamıştı. Felâket takriben bir hafta evvel vurmuştu zavallı seyyareyi...

Derik'in feza içinde meçhul bir zehirli gaz bulutuna girip mahvolması ihtimali hiç düşünülmedi. Çünkü seyyarede işe yarar ne varsa, servet, sanat eserleri, makineler... herşey yağma edilmiş ve meçhul bir yere taşınmıştı. Bununla beraber bu şekaveti kimin yaptığına dair en küçük bir delil bile bulunamıyordu.

Galaksi içi Sulh Muhafaza Konseyi etraflı tetkikat yaptırdı. Fakat en ufak malûmat bile toplayamadı. Derik'in bütün sakinlerini gayet tesirli, zehirli bir gazla acıklı bir şekilde öldüren esrarengiz çete meçhul bir diyardan gelip, canavarca katliâmı tamamladıktan sonra yağma ettikleri kıymetli eşya ile birlikte gene meçhul bir istikâmete giderek kaybolmuşlardı.

Yağma edilen malın mikdarına bakılırsa, şakilerin külliyetli miktarda gemileri olması lâzımdı. Fakat ne o civarda,

ne de yakın yıldızlar çevresinde böyle yüzlerce gemiden mürekkep bir filo görülmediği gibi, Derik istikâmetinde kesif bir trafik de tesbit edilmemişti. Bununla beraber yağmanın büyüklüğü şüpheyi yakın yıldızların seyyareleri üzerine topluyordu.

Tahkikat henüz elle tutulur hiçbir netice vermeden, diğer bir seyyare, hemen hemen aynı şekilde yağma edildi. Fakat bu sefer iş çok daha ciddiydi, çünkü yağma edilen Turun III, aynı isimdeki güneşin dört meskûn seyyaresinden

Kem IV seyyaresinde ümidini keserek, Loren II seyyaresine geçmeğe karar vermiş ve bir tesadüf eseri olarak Kit Harlov'la tanışmıştı.
biriydi ve Derik'e nazaran galaksinin tamamen mukabil tarafındaydı. Bundan anlaşılıyordu ki, şakiler mahallî bir çete değil, geniş imkânları olan ve galaksi çapında bir kuvvetliler.

Galaksi İçi Sulh Muhafaza Konseyi tahkikatını genişletirken ayrı bir cepheden Teşkilât da harekete geçmiş adamlarını kendi başlarına tahkikat yapmak üzere Galaksinin muhtelif noktalarına dağıtmıştı.

Cim Brent bu memurlardan biriydi.

Fakat Teşkilât da henüz bir netice elde edememiş ve bu arada korsanlar diğer iki yıldızı daha amansız bir vahşetle soymuşlar, harabetmişlerdi. Kıymetli bilezikler kesilmek suretiyle alınmış, nakli mümkün ne kadar servet varsa götürülmüş, götürülemeyenler de tahrib edilmişti. Zehirli gazdan nasıl kurtuldukları bilinmeyen birkaç yüz kişinin, kafaları koparılmış cesetleri bulundu...

Teşkilât mensuplarına has önsezi ile Brent, Kem IV seyyaresine varmış, fakat bütün gayretlerine rağmen orada en en ufak bir ipucu bile elde edememişti.

II

BİZİ KURTARMAĞA ÇALIŞMAYINIZ..

Cim Brent kamarasından çıkarak büyük salona gitti. Yolcular salonu hıncahınç doldurmuştu. Cim ilk defa olarak bütün yolcuları bir arada görüyordu. Arada birkaç küçük çocuk da vardı. Oynuyorlardı. Cim, bitişik kamarayı işgal eden yüzü fazla boyalı, orta yaşlı kadınla karşılaştı. Kadın mânâsız yüzünü ona doğru çevirerek, neşesiz bir tebessümle baktı. Kadının gözlerinde âşikâr bir korku vardı.

Brent etrafa bakınarak, Kit Harlov'u aradı. Onun bulunduğu tarafa doğru ilerledi. Saçları kısmen dökülmüş, tanımadığı bir adam heyecanla kolundan çekti:

— Baksanıza, dedi, bu gemi... üssü ile... muhabere halindeymiş... diyorlar. Doğru mu acaba?

Brent herifin kabak kafasına, patlak gözlerine baktı. Başını eğdi:

— Tabii, diye mırıldandı, şimdi yeni bir muhabere sistemi var. Işıktan daha süratli. Bütün gemilere bu yeni sistem muhabere tesisatını kurdular. Hiç üzülmeyin...

Kabak kafalı adam ümitle içini çekti:

— Emin misiniz? Doğru mu söylüyorsunuz? diye sordu.

Sonra sinirli sinirli gülmeğe başladı:

— Öyleyse mesele yok yahu! Mesele yok!..

Brent yoluna devam etti. Acı acı düşünüyordu:

— Doğru olsa mesele kalmaz tabii... Ne yazık ki yatıştırıcı bir yalandan ibaret...

Fakat kabak kafalı adamın endişeli bakışı karşısında bu yalanı söylemekten kendini kurtaramamıştı. Dimağının kuytu köşelerinde hatırlıyamadığı, aydınlığa çıkaramadığı bir hakikat vardı. Fakat zihnini toplayıp bu hakikati bulamıyordu.

Kat'i bir felâkete sürüklendiğini ve bu âkıbeti değiştirmek için elinden hiçbirşey gelmediğini bilen bir adamda kafa mı kalır? Dalila'nın ne üssüyle, ne de herhangi bir başka

yerle muhabere halinde olmadığını bal gibi biliyordu. Fakat bunu herifin başına vururmuş gibi ortaya atıp da zavallı dazlak kafalı adamı çılgına döndüremezdi ya!.. Radyo dalgası ancak ışık süratiyle hareket eder. Mesajı taşıyan bir dalga huzmesi, kâfi enerji temin edebilse ve titremeden tevcih edilebilse, Dalila gayet tabii Kem IV ile temasa geçebilirdi. Fakat! Mesajın, Dalila'nın iki hafta evvel ayrıldığı seyyareye varması için, iki sene lâzımdı. İşin asıl kötüsü hedefine isabet etmemesi mümkündü. Kem güneşi duruma göre saniyede 150 ilâ 300 mil süratle hareket ediyordu. Güneşten gelen, ziya ise onu iki sene evvel bulunduğu yerde gösteriyordu. Radyo mesajını taşıyan huzmenin Kem güneşinin takribi yerini tutabilmesi için, güneşin dört sene sonra bulunacağı yerin tayin edilmesi lâzımdı. Bu şartlar altında isabet ihtimali o kadar azdı ki... Farzı mahal bu mesaj gönderilse ve Kem IV e varabilse bile, gene de ümit yoktu. Çünkü Dalila'nın boşluktaki yerini bulamıyacaklardı. Bulsalar bile, bu saadet ancak iki sene sonra mümkün olabilirdi.

O zamana kadar Dalila'nın yolcuları çoktan cinnet getirmiş, birbirlerini öldürmüş olurlardı.

— Şimdiden kendimizi ölü sayabiliriz, diye düşündü. İstisnasız hepimiz... Yalnız şu var ki, henüz farkında değiliz. Nefes alıyor, düşünüyor, hareket ediyoruz... Ölüme mahkûm olduğumuzu farkedemiyoruz. Fakat bir kere bunu farkettik mi, beşeriyetin görmediği ve tahammül edemiyeceği en çirkin hareketlerde bulunmaktan kendimizi menedemiyeceğiz... Cehennem olacak burası, cehennem... Ve gözlerine yavaş yavaş korku yerleşmekte olan bütün yolcular birer ifrit kesilecek...

Bütün vücudunu bir ürperme sardı.

Aradığı genç kızın yanına varmıştı. Kit Harlov babasıyla beraber salonun bir kenarına çekilmiş soğukkanlılıkla diğer yolcuları tetkik ediyorlardı. Yüzlerinde garip bir ifade vardı. Bu sükûnetli ifade, sürvites alanının kesilmesinin ne demek olduğunu bilmediklerini değil, böyle bir olayı, kendilerine has bir anlayış ve cesaretle karşıladıklarını gösteriyordu.

Genç adam nezaketle yanlarına sokuldu. Hafifçe eğilerek:

— Affedersiniz, dedi, adım Cim Brent! Bilmem beni hatırlar mısınız?

Cevap beklemeden devam etti:

— Ne olduğunu... biliyorsunuz herhalde. Ben yalnız başımayım, size bir teklifte bulunmak...

Genç kız soğuk bir nazarla ona bakıyordu. Babası Cim'in sözünü kesti, aksi bir sesle:

— Ne teklif edecekmişsiniz? diye sordu.

Yaşlı adamın yüzünde ve duruşunda acı bir hiddet seziliyordu. Brent birdenbire adamın neler düşündüğünü anlar gibi oldu. Tersleşerek:

— Nasıl olsa öleceğiz, biliyorsunuz, dedi. Bu herifler cinnet getirince neler yapacaklarını tahmin edersiniz sanırım. Mümkün olduğu müddetçe kızınızı ve namusunu emniyette bulundurmayı ve ölümü acı acı beklemesinin önüne geçmeği teklif edecektim. Başkalarına istemedikleri halde yardım edecek kadar budalayımdır, gene de budalaca hareket ettim.

Hiddetle geri döndü. İçi içini yiyordu. Demek başka şey teklif etti zannettiler ha?.. Öyle olsun. Fakat yaşlı adamı da tamamiyle hatalı bulmuyorum. Bazı insanlar yapacakları herhangi bir şeyin âkıbeti değiştirmiyeceğini düşünerek...

Düşüncesini tamamlıyamadı. Arkadan bir ses:

— Durun biraz! diye haykırdı.

Döndü. Çağıran genç kızdı. Sesi tamamiyle hatırladığı gibi: berrak, mert ve hoştu. hafifçe gülümsüyordu.

— Teşekkür ederim, dedi. Yolcuların bir kısmını nizam altına alabilirsiniz, bir müddet için bazı fecaatleri önlüyebilirsiniz belki...

Babası acı bir tonla ilâve etti:

— Zannetmem. Belki vaziyeti büsbütün karıştırırsınız. Belki de hoparlörle ilân ettikleri doğrudur. Sürvites tertibatı sadece kontaktan kesilmiş olabilir, belki bozulmuş filan değildir.

Brent zihnini toparlamak ister gibi başını salladı. Kendine tam mânâsiyle hâkim değildi, bunu pekalâ biliyordu. Fa-

kat bu ihtiyarın bir bildiği var gibi görünüyordu.

Genç kız heyecanla babasına döndü:

— Sahi mi söylüyorsunuz?

— Yooo! Düşündüm de... Kafama birşey takıldı: Seyyarede olan hâdiseyi pekalâ biliyorsun... Mevkiimden dolayı, beni alelâde bir usulle öldürmek çok tehlikeli olur, tabii seni de...

Sonra sesinin tonunu biraz daha sertleştiren ihtiyar:

— Bu delikanlı bizimle konuşmasa daha iyi olur, diye ilâve etti.

Genç kız kısa bir nefes aldı. Yüzü sapsarı kesildi:

— Hiç düşünmemiştim bunu... diye mırıldandı.

Sonra Brent'e dönerek daha sakin bir sesle:

— Babamın hakkı var, dedi. Biz bu... Bu kazanın gözüktüğünden başka birşey olduğu kanaatindeyiz. Tabiî karışıklık, heyecan, dolayısiyle aşırı hareketler olacak. Bazı yolcular ölecek... Bir kısmı cinnet getirecek... Biz... Ölenler arasında olacağız. Fakat sonunda sürvites tertibatının tamir edileceğini zannediyoruz. Tamir edildikten sonra da gemi büyük bir ihtimalle Kem IV e dönecek.

Brent hâlâ düşüncelerini toparlıyamamıştı. Kız devam etti:

— Fakat bize çok büyük bir yardımda bulunabilirsiniz.

Brent'in başıyla işaret ederek kabul etmesi üzerine, babasına döndü. Dudaklarında sessiz bir sualle adamın gözlerinin içine baktı. Harlov başıyla evet! diye işaret etti.

Bundan sonra Kit devam etti:

— Bu yardım... gayet mühimdir. Babamın ve benim hayatımızdan çok daha mühim. Bizden bu yardımı esirgemezsiniz değil mi?

Gözleri genç adamın gözlerinin içine dikilmiş ve yaşarmıştı. Biraz rica, biraz yalvarma ve biraz israr vardı... Brent sıkışık durumlarda, iradesine hâkim olmak, soğukkanlılıkla hareket etmek için hususî terbiye görmüştü. Fakat bu sıkışık durum değildi yahu!..

Bu felâketti... Ne söyliyeceğini bilemedi.

Kit gayet sâkin bir yüzle:

— Bizimle katiyen bir daha konuşmayınız, dedi. Bizden kaçın demek istemiyorum, fakat bize isteyerek sokulmayın, bilhassa bizi ölümden kurtarmağa çalışmayın. Bizim ölmemiz lâzımdır... Bu durumun düzelebilmesi için bizim ölmemiz lâzımdır.

Benrt, cevap vermeden dinliyordu. Beyninin içinde bütün bu acaip işlerin anahtarını bulacak bir hakikat vardı. Fakat bu hakikati bir türlü toparlayıp çıkaramıyordu.

— Arza döndüğümüz zaman, lûtfen, Ticaret Komisyonuna gidin ve babamı tanıyan herhangi bir kimseyi bulun. Babamla benim başımıza gelenleri anlatın ve bütün bunların Kem IV Hakanının resmî bir ziyafette bize vistek ikram etmesinin neticesi olduğunu söyleyin. Vistek... V-İ-S-T-E-K. Bu bir hata idi. Aşçılar bu hatalarını hayatlarıyla ödediler. Bize gelince... tabiî alelâde usullerle bizi ortadan kaldıramazlardı... Bu mesajımızı yerine iletirseniz bize en büyük yardımı yapmış olacaksınız.

Genç kız tekrar babasına baktı. Harlov yeniden başıyla tasdik etti. Kız yine Cim'e döndü:

— Bizim için yapabileceğiniz şey bundan ibarettir, dedi. Eğer bizimle dost olduğunuz anlaşılacak olursa, bu işi başaramazsınız. Onun için bir daha bizimle konuşmamanız lâzımdır.

Brent'in cevabını beklemeden baba kız uzaklaştılar.

Heyecanlı bir ses, Brent'in kulağına fısıldar gibi:

— Ne diyor? dedi. Bu adam kodamanlardandır. Arz Ticaret Komisyonu Reisi. Ne olacağını bilir herhalde... Birşey söylemedi mi? Ne diyor?

Brent yavaşça arkasını döndü. Karşısında kırmızı yılışık suratlı, kalleş bakışlı bir adam vardı. Rudil ismindeki bu adam, seyahatin başlangıcından beri üç, dört kişi bir araya gelince derhal yanlarına sokuluyor, mütecessis tavrı ve lüzumsuz gevezelikleriyle yolcuları rahatsız ederek antipati kazanıyordu. Brent soğuk bir sesle:

— Hoparlörün söylediklerini söyledi, dedi. Üssümüzle temas halindeyiz ve birşey olacak olursa bir tahlisiye gemisi gelip bizi kurtaracak.

Bu sözler de yalandı. Fakat nasıl olsa panik bütün gemiyi kaplayacaktı, şimdiden herkesi telâşa vermeğe mahal yoktu.

Rudil ağlamaklı bir sesle:

— Yapamazlar yahu, diye inledi. İmkânı yok mesaj gönderemezler, gönderseler bile kurtarma gemisi gelip bizi bulamaz. Kurtuluş yok. Mahvol......

Brent herifin yakasına yapıştı. Tokat atar gibi konuşarak:

— Bağırma be, ahmak herif! diye çıkıştı. Böyle saçmalayıp panik mi yaratmak istiyorsun? İnanmıyorsan git süvariye sor. Haydi ne duruyorsun korkak budala?

Rudil şaşkın şaşkın uzaklaştı. Brent yumruklarını sıktı ve düşündü: Kit'in babası mühim bir mevki sahibiydi. Okadar mühim bir mevki ki, alelâde usullerle katledilse, bu hâdise geniş akisler yaratmadan ve gayet ciddî neticeler doğurmadan kapatılamazdı. Peki ama, onu öldürmeğe sebep olan şey neydi? Bir geminin sürvites tertibatı bozulmuş numarası yaparak, cinnet haline gelecek yolcuların bu adamı ve kızını öldürmeleri temin edildikten sonra, sanki sürvites tamir edilmiş gibi geminin yeniden hareket etmesinde maksat ve mâna ne olabilirdi? Ya Harlov'ların göndermek istedikleri mesaj? Bu mesaj ne demek istiyordu?

Bara doğru yürüdü, tezgâhın başında oturan on, on iki kadar yolcunun arasına karıştı. Adamlardan biri, diğerlerine çaktırmadan cebine komprime sandöviçler dolduruyordu. Vay anasını! Bu iyi bir işaret değildi. Herif, müsavi taksim edilmesi icap eden yiyecekleri şimdiden şahsî menfaat uğruna istife başlamıştı.

Brent bir kadeh sarfan ısmarladı. Barmen içkiyi getirince bir yudum aldı. O anda bütün hassasiyeti koku almış bir av köpeği gibi harekete geldi. Sarfan, hafif ve gayet hoş lezzetli bir içkiydi, fakat hiçbir başka içkiyle karıştırılamaz, nefis lezzetini derhal kaybederdi. Cim, pek âşina olduğu içkinin tadını derhal garipsedi. Kadehine yabancı bir madde karıştırılmıştı.

Hiç kımıldamadı, soğukkanlılığını bozmadı. Birşey farketmemiş gibi davrandı:

— Vay canına! diye düşündü. Herifler dakika kaybetmiyorlar be! Amma da çabuk harekete geçtiler.

Dalila'nın süvarisi ve diğer zabitan geminin ümitsiz olduğu kanaatinde iseler, içkilere bir müsekkin karıştırmaları yerinde bir hareket olurdu. Paniğe en önce kendilerini kaptıran, en muvazenesiz yolcular, bu paniği yenmek için derhal bara koşacaklar, içkiden medet umacaklardı. Eğer, içkiye bir müsekkin katılmış olursa, sarhoş olup sağa sola, ötekine berikine sataşacakları ve ortalığı velveleye verecekleri yerde, âtıl bir hareketsizliğe düşecekler, belki de teskin edici bir uykuya dalacaklardı. Eğer Brent'in kadehindeki içkiye katılmış olan şey bir müsekkin ise, bu gemideki selâhiyetlilerin aklıselimini ifade ederdi.

Fakat ancak, bir müsekkin ise...

Bununla beraber herifler pek çabuk harekete geçmişlerdi. Pek çabuk!..

Brent şirret bir kadın çığlığıyla arkasına döndü. Orta yaşlı ve zayıf bir kadın ellerini kulaklarına kapamış, avazı çıktığı kadar bağırıyor; yanında bulunan bir adam, tartaklıyarak Rudil'i uzaklaştırmağa çalışıyordu. Bir iki kişi kadını teskin etmeğe çalıştılar, bir koltuğa oturttular. Kadın çığlığı kesmiş, hiçbir şey söylemeden, yüzünde şaşkın bir ifadeyle ağlamağa başlamıştı.

Bardaki adamlar yüksek sesle konuşmağa başladılar. Brent elindeki kadehe baktı. İçine yabancı bir madde karıştırılmış olan içkisini içmiyor, kadehle oynuyordu. Kit Harlov, kendisi ve babası öldürülünceye kadar, cinnet ve kargaşalığın devam edeceğini, bu gayeye erişildikten sonra, bir mucize olmuş gibi sürvites tertibatının tamir edileceğini ve sükûnetin avdet edeceğini söylemişti.

Genç kıza göre, Dalila gemisi tekrar Kem IV e dönecek, ölmüş veya yarı çılgın hale gelmiş yolcularını geldikleri yere götürecekti.

Evet ama, Brent bu işte bir mantık göremiyordu...

Şu nokta muhakkaktı:

Dalila'nın yolcu salonundaki barda satılan içkiler, sürvitesin kesildiğinden itibaren daha yirmi dakika geçmeden, hileli olarak satılmağa başlamıştı. Sanki içkilere katılacak olan şey daha evvelden hazırlanmıştı.

Bu işte bit yeniği vardı... Bu muhakkak...

Brent içkisinden bir yudum daha aldı. Bu damlayı yutmadan damağında dolaştırarak, sarfan'ın nefasetini bozan yabancı maddenin ne olduğunu anlamağa çalıştı. Bu, kokulu ve acımtırak birşeydi. İçkiye pek az, ancak sarfanın lezzetini bozacak kadar karıştırılmıştı.

Birdenbire gözleri parladı:

— İposap!.. diye düşündü.

Bir yudum daha aldı ve yeniden damağında gezdirdi.

— Hiç şüphe yok! İposap bu!..

İposap, karışık içkilere ilâve edilen acımtrak lezzetli, kendine mahsus olan bir maddeydi. Küçük, mavi şişelerde satılırdı ve gayet pahalıydı. Bazı seyyarelerde, kullanılması kanunen yasak edilmişti. İposap, acımtrak kokusuyla her içkiye karıştırılabilir ve ekseri içkilere garip ve cazibeli bir lezzet ilâve ederdi. Bununla beraber çok kimse bundan hoşlanmazdı. Bir bardak içkiye bir damla katılırsa içkinin nefaseti kat kat artar, fakat bu damla ikiye çıkarıldı mı içki dinamit kesilirdi. Birçok kimseler iposap'lı içkiyle sarhoş olunca bilâsebep kanlı kavgalar çıkarırlar, dizginsiz bir vahşetin kucağına düşerek en yakın dostlarının bile kanına susarlardı.

Dalila'nın barında satılan bütün içkiler Brent'inki gibiyse, bu hareketten maksat yolcuları teski etmek değil, ancak onları şuursuz bir cinnetin kollarına atmak olabilirdi.

Bu kabul edilirse, gemi erkânının boşlukta kazaya uğrayan her gemide olduğu gibi doğabilecek anarşinin önünü almak şöyle dursun, bilâkis bu vahşet tezahürüne hizmet etmek kararında oldukları anlaşılıyordu. Maksatları, şimdi çökecek olan ümitsizliğin, hiç vakit kaybetmeden yerini cinnete bırakmasını temin etmekti.

Aklı selim sahibi yolcular mantıkî bir şekilde nizama girmek imkânını bulamadan okkanın altına gideceklerdi.

Brent kendi kendine mırıldandı:

— Vay canına! Heriflerin niyeti hiç te iyi değil. Bunun bir çaresine bakmak galiba bana düşecek.

III

ÖNCE SEN ÖLECEKSİNİ..

Can havliyle hıçkıran bir çocuğun çığlığı Cim'in kulaklarını tırmaladı:

— Anne! Anne! Anneciğim! Kurtar beni. Beni bu adama yedirtme!

Çocuğun annesi çantasını, Rudil'in kafasına yerleştirdi:

— Defol! Defol oradan pis herif! Rahat bırak yavrumu!

Kalleş suratlı herif bu sözlerin arkasını beklemeden kalabalığa karıştı...

Bardaki adamlardan kalın kaşlı, siyah saçlı biri dilinde içkinin doğurduğu pelteklikle:

— Öleceksek, diye bağırdı, evvelâ bizi bu hale düşüren o kafasız gemi erkânını temizliyelim. Analarını satalım heriflerin.

Bir başkası lâfa karıştı; küfrederek:

— Ben o kaptanın kafasını kendi elimle keseceğim anladın mı? Bağırta bağırta geberteceğim köpoğlunu...

Barmen, kuzu kuzu tezgâhın arkasına gidip geliyor, her isteyene istediği kadar içki dağıtıyordu. O karışık, kalleşçesine kafayı vuran içkilerden...

Gerginlik yavaş yavaş her tarafa sirayet etmeğe başlamıştı. Küçük bir kız mızmızlanarak ağlamağa başladı. Babası mihanikî bir hareketle çocuğu kucağına alarak, sırtını okşamağa, boş sözlerle teselli etmeğe, susturmağa çalıştı.

Bardaki adam büsbütün kabadayılaşmıştı:

— Geberteceğim, diye bağırıyordu. Geberteceğim köpeği. Beni durdurmağa kalkacak zibidilerin de karnını deşeceğim. Yol açın be! Yol açın!..

Sendeleyerek taburesinden indi. Fakat muvazenesini bulamıyarak yuvarlandı, o âna kadar sâkin duran gözleri kan-

lı, diğer bir sarhoşa çarptı ve doğruldu. Şuursuz hiddeti şimdi bu yeni muhataba dönmüştü:

— Ulan eşek inciri! Duymadın mı? Biçerim önüme geleni... Yol ver ulan!

• Fakat öteki oralı olmadı. Kanlı gözleriyle yiyecekmiş gibi bakıyordu.

Ortalık birdenbire karıştı. Kara kaşlı adam haykırarak karşısındakine hücum etti. Şuursuzca salladığı yumruk diğerinin başının yan tarafına rastladı. Herif dönerek yuvarlandı. Fakat biraz evvelki ataletiyle mukayese edilemiyecek bir çeviklikle fırladı, adamın karnına kıyasıya bir tekme savurdu. Sarhoşlukla, bu darbeden kaçamıyan iri kıyım herif acı ile iki büklüm oldu, fakat hemen doğrularak hasmının suratının orta yerine dehşetli bir yumruk indirdi. Yumruğu yiyen gık bile demeden olduğu yere yuvarlandı. Yüzünden akan kanlar yavaş yavaş plâstik halının üzerinde yayılmağa başladı.

İri kıyım, hırsını yenememiş, bağırıyordu:

— Var mı ulan, bana yan bakan? Var mı? Heyyy! Varsa çıksın karşıma be!..

Geminin pilotunu öldürmek niyetinde olduğunu unutmuş gibiydi. Sonra, sanki kavgasını da unutmuş gibi tekrar bara döndü, yumruğunu vurarak:

— İçki! diye bağırdı. Barmen içki ver bana!..

Barmen beş, altı bardak doldurarak tezgâhın üzerine bıraktı. Sonra gitti bir o kadar daha getirdi. Fakat bu içkilerin parasını almadığı gibi, otomatik makineye hesap da işlemiyordu. Brent, sükûnetle ve belli etmeden içkisini döktü. Sonra barın üstünde hazır duran bardaklardan birine uzandı. Küçük bir yudum alarak tadına baktı. Yüzünü buruşturdu:

— İposap!..

Hem iposaplı hem de bedava içki...

Evet! Bol, bedava ve içenleri baştan çıkarıp cinnete sevketmek için hazırlanmış iposaplı içkiler...

Brent içkisini döktükten sonra, sessizce bardan uzaklaştı. Barın etrafındakilerin atmosferi tehlikeli bir şekilde gerginleşmiş, âdeta patlamak için bir kıvılcım bekler hale gelmişti.

Brent kapıdan çıkarken bir adamla karşılaştı. Bir fevkalâdelik olmadığı takdirde, tebessüm ederek yol vermesi icap eden yabancı, ters ters Brent'e bakarak ve onu omuzu ile hafifçe iterek geçti.

Brent:

— İşte! diye düşündü, geminin boşlukta ebediyen serseriyane dolaşacağı hakikatine tahammül edebilmek için içkinin tesirinden medet uman bir zavallı daha!..

Kamarasına doğru yürüdü. Teşkilât mensuplarından olmasaydı diğerleri gibi hiddet veya ümitsizliğin pençesine düşmüş bulunacaktı. Fakat teşkilâtın sıkı eğitimi ve zehir gibi disiplini sayesinde şahsına hakimiyetini ve soğukkanlılığını tamamiyle muhafaza ediyordu.

— Maksat, genç kızın ve babasının, bu zırdelilerin elinde feci bir şekilde ölmemesini temin etmek olacak... diye düşündü. Bu neticeyi garanti etmek için de zavallı kuklaları sun'i teşviklerle çileden çıkartıp, birbirlerine saldırtacaklar. Belki geri kalanları da geri dönünce bu hareketlerinden dolayı, ölüme mahkûm edecekler. Kısacası, en çok yirmi dört saat içinde hepimiz, ya resmen katil yaahut katil olması muhtemel adamlar olacağız.

Brent, anahtarsız ve şifresi kurulduktan sonra, sol et şahadet parmağının tatbiki ile parmak izinin şekline reaksiyon göstererek elektromanyetik bir tertibatla açılan çantasına uzandı. Açtı ve içinden garip bir takım âletler çıkardı. Kamaranın kapısını kilitleyerek büyük bir itina ile âletleri kontrol etti ve normal durumda olduklarına kanaat getirdikten sonra âletleri cebine koydu.

Kendi kendine:

— İki saate kalmaz, gemide cinayetler başlar! dedi. Çok geçmeden geminin bütün yolcuları içlerinden herbirinin ölümünün, geri kalanlara hava, su, yiyecek bakımından hayatlarını bir mikdar uzatmak imkânını bağışlıyacağını anlıyacak

ve vahşî ormanlarda yaşayan hayvanlar gibi kendi hayatlarını bir diğerinin ölümü ile temadi ettirmeğe çalışacaklardı.

Fakat Brent yanılıyordu. Gemide ilk cinayetin bir iki saat sonra vuku bulacağını tahmin ederken iposaplı içkilerin tesirini hesaba katmıyordu.

Kalın kaşlı, iri kıyım adam sarhoşlukla iyice azıtmıştı. Bir aralık bara yumruğunu vurarak karma karışık küfürler savurduktan sonra, sendeleyerek taburesinden indi, kanlı gözleriyle bütün orada bulunan yolcuları uzun uzun süzerek:

— Hepimiz! Hepimiz öleceğiz! diye bağırdı. Herkes geberecek! Duyuyor musunuz? Köpekler gibi, kapana kıstırılmış fareler gibi gebereceğiz...

Ortalıkta bir sessizlik oldu. Sanki herkes birden bu adamdan çekiniyormuş gibiydi. Bir köşede bir çocuk ağlamağa başladı. Sarhoş bağırmağa devam ediyordu:

— Herkes ölecek! Herkes!..

Kalabalıktan ayrılan, orta yaşlı sakin tavırlı bir adam sarhoşa yaklaştı, onu teskin etmeğe uğraştı. Fakat sorhoş, teskin edilebilecek devreyi çoktan aşmıştı. Damarlarındaki iposap bir cinnet fısıltılarıyla herife öldürmek arzusu aşılıyordu.

Herif birdenbire bir bıçak kaparak, orta yaşlı adamın üzerine saldırdı.

— Önce sen öleceksin, diye bağırarak, bıçağı zavallı adamın ötesine berisine saplamağa başladı.

Vurulan adam bağırmadı, inleyemedi bile... Gözlerinde yarı hiddet, yarı nefret dolu bir ifadeyle daha ilk darbelerde can vererek yere yıkılıvermişti. Sarhoş herif, yerde yatan adama bir tekme atarak doğruldu. Gözleri yuvalarından dışarı fırlamıştı. Kan kokusu cinnetini son dereceye çıkarmıştı.

Elindeki kanlı bıçağı tehditkâr bir tavırla sağa sola sallıyarak bağırmağa devam etti:

— Hepiniz gebereceksiniz. Hepiniz! Sıra kimde? Kaçmayın köpekler...

Artık, ortalığı bir kargaşalık almış, kadın çığlıkları ve hayret nidaları içinde yolcular dağılmış ve eli bıçaklı sarhoşun etrafında bir boşluk açılmıştı. O bağırmağa devam ediyordu:

— Gebereceksiniz! Gebereceksiniz!

Yolculardan sarışın bir genç, hafif bir koltuk kaparak kaldırdı ve önüne siper ederek sarhoşa doğru yürüdü. Sarhoş hem bağırıyor, hem de sinsi sinsi gerileyerek sarışın gencin tuttuğu koltuğu yakalayıp çekmek için fırsat kolluyordu. Bu fırsatı yakaladığı an, elindeki bıçakla delikanlıyı derhal temizliyeceği muhakkaktı.

Fakat herif ayakta duramıyacak kadar sarhoştu. Daha ilk teşebbüsünde muvazenesini kaybetti. Bu fırsatı bekleyen sarışın genç, elindeki koltuğu savurarak sarhoşun kafasına indirdi. Sarhoş bu sadmenin tesiriyle yere kapanırken, yan taraftan bir başkası atılarak başına kalleşçe bir yumruk salladı, bir üçüncüsü yukarıdan aşağı kafasının arka tarafına vahşî bir hırsla bir topuk attı.

İri yarı, kalın kaşlı, sarhoş adam yattığı yerde yüzü koyun kaldı.

Derhal plâstik perdelerden bir ip yaparak herifin elini kolunu bağladılar.

Fakat bu kısa hâdise münferid bir vak'a olarak kalmadı. Bu hâdise gergin sinirleri büsbütün kamçıladı ve umumi havadaki facia kokusu artık kat'i bir mahiyet kazandı.

Salondaki alarm zillerini çalarak gemi erkânından bir kimsenin gelmesini beklediler. Fakat alarm zilleri boşu boşun çaldı, kimse buna aldırmadı. Sanki gemideki resmî şahıslar, süvarisinden son neferine kadar, kendi emniyetlerini temin etmek üzere gizlenmeyi uygun bulmuşlardı.

Brent bardan ayrıldıktan yarım saat kadar sonra, salona döndüğü zaman işte bu durumla karşılaştı.

Vurulan adamı yerinden kımıldatmamışlar, sadece üzerine plastik perdelerden birini örtmüşlerdi. Cinayeti işleyen sarhoş ise, bağlı olduğu yerde, şuursuz ve kendini bilmez bir halde yatıyordu.

Brent ilk karşılaştığı yolculardan birine:

— Nasıl oldu bu hâdise? Gemi erkânından kimse müdahale etmedi mi? diye sordu.

Adam, ne yaptığını bilmeyen adamların telâşıyla:

— Ne müdahalesi yahu! dedi. Mürettebattan kimseyi getirtmek mümkün mü ki? Herifler sanki sırra kadem bastı...

Ve hâdisenin nasıl cereyan ettiğini kısaca Brent'e anlattı.

Brent tekrar bara doğru yürüdü.

Tezgâhın etrafı daha kalabalıklaşmış, içki içenler çoğalmıştı. Barmen ortalıklarda yoktu, fakat gitmeden evvel içki dolaplarını açık bırakmış, tezgâhın üzerine de bir sürü dolu şişe koymayı ihmal etmemişti. Brent içki içenleri çaktırmadan ayrı ayrı süzdü. Bu adamların hepsinin halinde bir gayrı tabiîlik vardı. Kimisinin gözleri acaip bir ışıkla ve gayri insanî bir şekilde parlıyor, kimisi de gözleri meçhul bir noktaya saplanmış, gayet durgun, âdeta ruhsuz, muttasıl o meçhul noktaya bakıyordu...

Salondaki masalardan bara yakın olan bir tanesinde iki kadın oturuyordu.

Kadınların oturmakta olduğu masanın üzerinde üç tanesi boş bir tanesi de yarı yarıya dolu dört kadeh verdı. Kadınlardan biri yarım kadehi ağzına dikerek bir yudumda boşalttı ve kadehi yere vurdu.

Billûr gibi bir sesle fırlayıp salonun öbür tarafına giden kadehin çınlaması daha bitmeden kadın, şirret bir sesle:

— Hey! Biriniz bir içki getirin yahu!.. diye bağırdı. Nezaket öldü mü be? Bir içki verin bana...

Brent şişelerden birine uzandı. Boş bir kadehe birkaç damla döktü ve kadehi ağzına götürdü:

İposap!..

Bir başka şişeyi denedi: gene aynı şey... Hep o mel'un iposap...

Artık Brent'in hiç şüphesi kalmamıştı.

etti.

Dağınık saçlı bir yolcu, Brent'e sokularak:

Cebindeki âletleri yokladı ve âletlerini yanında bulundurmuş olduğunu düşünerek, kendi kendisini içinden tebrik

— Pişmiş kelle, dedi. Senin suratın hoşuma gitmedi. Onu biraz ufalayalım mı, ne dersin?

Sonra hiç ihtarsız, kalleşçe bir aparkat salladı.

Fakat genç adam için böyle şeyler oyuncak kabilindendi. Çevik bir hareketle herifin yumruğundan kurtuldu. Fakat mukabele etmedi.

O sırada, çok yakınlarında birisi, ağlamaklı bir sesle:

— Hepimiz ölecekken böyle kalleşlik yapılır mı? diye bağırdı.

Dağınık saçlı yolcu bu sefer ona döndü:

— Kim ölecek be? Ben mi? Nah sana!..

Ve aynı kalleş yumruğu muhatabının suratına yapıştırdı. Öteki adam sendeledi, lâkin burada pabucun biraz pahalı olduğunu anlamış olacak ki, sesini keserek uzaklaştı.

Dağınık saçlı sarhoş yolcu, tekrar Brent'e döndü. Hiç sebepsiz yeniden taarruza geçti.

Brent mukabele etmeden adamın yumruklarından kolaylıkla kurtuldu. Mütecavizin yanında bulunan iki kişi de hiçbir sebep yokken onun tarafından çıktılar ve onunla beraber genç adama hücum ettiler.

İş biraz ciddîleşir gibi olmuştu.

Brent dayanamadı, artık vaktin geldiğini farkederek, yüreksizce mukabeleye karar verdi. Teşkilâtın mensuplarına öğrettiği yırtıcı ve mahvedici darbelerden hafif bir tanesiyle muhasımlarından birini derhal kavga dışı bıraktı. Herif acısından inleyerek uzaklaştı. İkinci adam gerilip rahatça bir svink sallamağa hazırlanırken, Brent bir ayağını uzatarak herifin dizine dokundu, muvazenesini kaybederek öne doğru yuvarlanan adamın kulağının arkasına hafif bir darbe ile vurdu. Adam öne doğru yıkılan başını barın tahtalarına çarptı ve olduğu yere külçe gibi yıkılıverdi.

Üçüncü sarhoş hâlâ Cim'e yumruk isabet ettirmeğe uğraşıyordu. Fakat mesleği tehlikeler içine göz kırpmadan atılmak, profesyonel kavgacı ve kanun harici külhanîlerle boğuşmak olan bir adam için böyle bir sarhoşun yapabileceği hücumlar sadece komikti.

Brent anî bir çıkış yaptı. Herife sokularak bir eliyle göğsünün üst tarafından bastırdı, diğer eliyle de gayet mahir bir hareketle herifin başını, boynunun üzerinde çevirdi, baş parmağı ile ensesindeki hassas noktaya basarak, adamı ileri doğru itiverdi.

Adamın işi bitmişti. Can acısıyla bağırarak öne doğru kapaklandı. Birkaç adım sendeledi, kendini tutamadı ve hâlâ bağırarak içki isteyen kadının sandalyesine tosladı.

Kadın, sandalye ve sarhoş hep beraber yuvarlandılar. Sonra kadın bir kedi çabukluğuyla sıçradı ve adamın üstüne atıldı. Herif içkiden ve acıdan adamakıllı sersemlemişti. Kendini müdafaa edemiyor, kalkamıyordu. Kadın panter gibi üzerine çullanmış, şirret çığlıklar atarak adamın yüzünü, gözünü tırmalıyor, ısırıyordu.

Her ikisi birden kan içinde kalmıştı. Kadının halini gören diğerleri de dikkatlerini o tarafa çevirmişler, sarhoş kahkahalar atarak manzarayı seyrediyorlardı.

Adam biraz kendini toparlar gibi oldu ve kadının elbisesine sarıldı, mücadele esnasında kadının incecik elbisesi anî bir hışırtı ile yırtıldı, adamın elinde kaldı. Şimdi bu iki kişi vahşi bir şevkle birbirlerinin üstlerini başlarını yırtıyorlardı. Kadının kombinezonunun bir atkısı kopmuş, eteği de beline kadar yırtılmıştı. Bir ayakkabısı kargaşalıkta kaybolmuştu. Ötekini de çıkardı ve altındaki adamın kafasına, gözüne vurmağa başladı.

Adam son bir hamle daha yaptı. Kadının beline sarıldı. Fakat yukarıdan aşağıya doğru kayan kolu kadını kavrayamadı, sadece vücudunda kalan son giyim eşyasını da sıyırdı aldı.

Kadın şirret çığlıklar atmağa devam ediyor, adamı tırmıklıyor, ısırıyor ve adamın üzerine doğru gittikçe kapanıyordu.

Nihayet sonsuz bir vahşetle birbirine girmiş olan bu iki vücut acaip bir şekilde birbirine karıştı. Her ikisi de vahşi bir ihtilâç ile çırpınıyor, birbirlerinin artık elbiselerini filân değil, vücutlarını paralamak ister gibi hareket ediyorlardı.

İki vücut kaynaşıverdiler...

En vahşi, en çılgın, en iptidaî bir şekilde birbirlerini hırpalayan bu iki vücut bir an içinde şehvetin de en vahşi ve çılgın cehennemi içine düştüler...

Ve orada, bütün oradakilerin marazî bir alâkayla seyrederken attıkları kahkahalar içinde yırtıcı bir şehvetle çiftleşiverdiler...

Hâlâ etraftan kahkahalar atılıyor... Hiç kimse bu durumun iğrenç çirkinliğini düşünemiyordu...

Bu arada Brent bir kenarda unutulmuştu. Kendi kendine:

— Hepsi onlarla meşgul, diye mırıldandı. Şimdi deneyebilirim...

Bir sıçrayışta, çaktırmadan barın iç tarafına atladı. Tezgâhın arka tarafında kapı filân göremedi. Herhalde barmen yan taraftaki küçük kapıdan girip çıkıyor olmalıydı.

Brent kapıya sokuldu. Yokladı. Kilitliydi. Salondan görülmemek için eğilerek cebinden birşey çıkardı. Bu âletle kilidi yokladı. Kapı açılıverdi.

Kendini gayet küçük bir kompartımanda buldu. Kompartımanın karşı tarafındaki kapıdan çıktı.

Şimdi geminin, personele ait kısmındaydı.

Bulunduğu yer, karmakarışık madenî kirişler, dikmeler arasında dar bir geçitti. Hafif bir ışık, geminin makinelerinin bulunduğu büyük madenî küreleri gösteriyordu. Görünürde kimse yoktu.

Makine kürelerini görür görmez, Brent geminin umumî modelini tanıdı. Bu gemi yolcu taşımak üzere tebdil edilmiş Stimson tipi bir feza şilebi idi. Esas itibariyle hususî şekilde birleştirilmiş büyük kürelerden müteşekkildi.

Bu dış kabuk ta geminin sürvites alanına intibak edebilbesi için standard biçimdeydi.

Kulağına bir dinamo sesi geldi. Bu, geminin ışık tesisatını çalıştıran makineydi. Ayrıca, hava jeneratörünün de uzaktan, bir kedi miyavlamasını andıran sesini duyuyordu,

Brent bu iki sese kulağını vererek nereden geldiklerini ve seslerin yüksek ve alçak oluşlarına göre makinelerin cins ve takatlarını tâyin etmeğe çalıştı. Bu zor bir iş değildi. Bir bütün olarak gayet dakik çalışması icap eden feza gemileri, modellerine göre son derece hesaplı ve standard esaslara göre yapılırdı.

Bu itibarla, bu gemilerin herhangi bir hususiyetine vâkıf olan kimse, diğer taksimat ve hususiyetleri de, hiç görmediği halde bilebilirdi.

Böylece Cim Brent, tayfa kamaralarının geminin iyice yukarısında ve tam kumanda odasının altında olduğunu ve normal vites tertibatının da geminin siklet merkezinin hemen üst kısmında olduğunu tahmin etmekte gecikmedi.

Sürvites alanını husule getiren tertibata gelince, bu tertibat ancak geminin muayyen bir noktasında bulunabilirdi, zira alanın gemiyi hariçten ve merkezî olarak ihata etmesi lâzımdı.

Brent hiç tereddüt etmeden sürvites kumanda dairesine doğru yürüdü.

Geminin bu kısmı donuk servis lâmbalarıyla aydınlatılmıştı. Üzerinde yürüdüğü, madenî kafes yol bu donuk ampullerin kifayetsiz ışığı ile, garip gölgeler doğurarak uzanıyor, tayfaların kamaralarına çıkan asansörlere varıyordu.

Yakıt depoları dahilî tazyike daha fazla mukavim olsun diye, küre halinde yapılmıştı. Birbirinden ayrı makine daireleri de aynı şekilde küreler içine yerleştirilmişti. Bu küreler icabı halinde hava kaçırmayan kompartımanlar olarak kullanılabilirdi.

Brent, bu dar yol üzerinden on, on beş adım kadar ilerledi. Ana su tankının arka tarafına geçer geçmez, yukarı uzandı ve alçak kirişlerden bir tanesine tutunarak, bir cambaz gibi kendini yukarı çekti. Sonra, koca madenî küreler arasındaki karanlıkta kayboldu.

Geminin dahilî aksamını birbirine ve ayrıca dış kabuğa bağlayan bu geniş madenî kirişler karmakarışık bir orman kalabalığı halinde göz alabildiğine uzanıyor ve geminin bir tarafından diğer tarafına yaya gitmek mecburiyetinde olan-

lara, kestirme geçitler teşkil ediyordu. Gemiler, limanda bakım servisine çekildiği zaman bakım ekipleri hep bu kirişleri yol olarak kullanırdı.

Brent, karanlıkta gürültüsüzce kirişten kirişe geçerek, tırmanarak ilerledi. Çok geçmeden hava motoru dairesinin altına varmıştı.

Durdu ve gemi dahilindeki muhtelif daire ve bölmelerden, pis havayı muazzam hortumlarla çekerek, yerine oksijeni bol temiz hava gönderen, hava tulumbalarının sesini dinledi.

Geminin tipi ve modeli hakkındaki hükümlerinde yanılmamıştı. İşte hava motorları da onu tasdik ediyordu.

Yoluna devam etmek üzereyken, tayfaların bölmesine çıkan asansörün kapısının açıldığını işitti. Yerini belli etmemek için bir kirişe yaslanarak hareketsiz kaldı.

Asansörden çıkan adam onun bulunduğu tarafa doğru ilerledi. Dört metre kadar altında kalan bir ampulün ışığına girdi.

Rudil!..

Evet! Bu, bir tayfa yahut gemi mensuplarından herhangi bir kimse değildi.

Bir yolcu olmak sıfatıyla bu bölmelerde bulunmaması lâzımgelen kalleş bakışlı, kırmızı yüzlü Rudil'di!..

Ve Rudil, buralarda bir yabancı acemiliğiyle değil, gayet alışık bir insan gibi yürüyordu. Meselâ: asansörün kapısını açıp kaparken uğraşmamış, vakit kaybetmemişti. Halbuki yarı otomatik olan bu kapıların tertibatı, usulünü bilmeyen bir adamın kolay kolay açamıyacağı kadar karışıktı.

Brent:

— Vay kalleş, vay!. diye söylendi. Demek rapor ediyor ha! Herifler herhalde programlarını tesbit ettiler: şu kadar kişi ölüp te, maksatlarına eriştikten sonra, sürvites tertibatının tamir edilmiş olduğunu söyleyecekler ve gemi içinde bir sürü cinayet işlenmiş olduğundan, bağlama limanı olan Kem IV e dönünce ve sağ kalan yolcuları da, ümitsizliğe ve paniğe kapılarak diğer yolcuların hayatına kıydıkları için

ölüme mahkûm edeceklerdi... Ve tabiî iposaplı içkilerden bahseden de olmıyacaktı...

Brent, kalleş suratlı herif gözden tamamen kayboluncaya kadar bekledi, hiç kımıldamadı. Rudil hava kompartımanına girip küçük kapıyı kapadıktan sonra döndü ve gene bir kirişten diğerine geçerek yoluna devam etti.

Hem ilerliyor, hem de bir taraftan düşünüyor, hâdiselerin derinine girmek, sebeplerini anlamak istiyordu.

Yavaş yavaş bir bilmece halleder gibi, bildiği ve sonradan öğrendiği şeyleri birbirine uydurarak hakikati görmeğe ve Kit'in ona tevdi ettiği mesajın ne ifade ettiğini anlamağa başladı.

Vistek, Kem IV seyyaresinde yetişmezdi. Yetiştiği yegâne yer, Galaksi'nin öbür ucunda, 9 bin ışık senesi mesafede bir seyyareydi. Kem IV seyyaresi Hakanının, Dünya Ticaret Müsteşarına sofrasında Vistek yemişi veren aşçı ve garsonları öldürtmesi en tabiî şeydi.

Brent işte bu dikkatsizliğin neticesinde, Kit Harlov ve babası hayata göz yumuncaya kadar, Dalila feza yolcu gemisinin sürvites tertibatının sözde bir arıza yaparak kesilmesine karar verilmiş olduğunu anlıyordu.

Anlaması tabiî idi... Çünkü bu, doğrudan doğruya Teşkilâtı ilgilendiren bir durumdu.

IV

ÖLDÜRME BENİ!..

Brent sürvites dairesine yaklaştığı zaman hedefi ile kendisi arasında, sürvites dairesinin aydınlık kapısını olduğu yerden görebilecek durumda bekleyen bir tayfa gördü. Adamın, Brent'in tarafına bakan yanı iyice karanlıkta kalıyor ve Brent adamın sadece profilini görebiliyordu.

Genç adam içinden:

— Hay Allah cezasını versin, dedi. Bu herife gözükmeden daireye giremiyeceğim. Ya herifi ortadan kaldırmalı yahut ta gitmesini beklemeliyim...

Fakat bu düşünce onu tatmin etmedi. Ya herifi bulunduğu yere nöbetçi diye koydularsa? O zaman bu tayfa gitmiyecekti. Boşu boşuna beklemektense Brent derhal harekete geçmeyi tercih etti. Halihazırda Brent, makine daireleri arası geçit yolunun dört metre kadar yukarısında, düz bir kirişin üzerindeydi. Nöbetçiyi profilden görüyordu. Gayet yavaş adımlarla, hiç ses çıkarmadan âdeta nefesini bile tutarak ilerledi. Şimdi herife iyice yaklaşmıştı. Fakat nazarı dikkatini çekmeden aşağı, aynı seviyeye inmek bir hayli zor olacaktı. Durup dururken soğukkanlılıkla herifi öldürmeğe de bir türlü razı olamıyordu.

Fakat birşey dikkatini çekti: Nöbetçinin başının üstünde kendi bastığı kirişin seviyesinde ince bir boru geçiyordu. Bunu görünce Brent derhal plânını kurdu. Cebinden madenî bir parça çıkararak nöbetçinin öbür tarafına, sürvites dairesi civarına fırlattı. Madenî aksama çarpan para, boşlukta garip garip öten bir sesle alt tarafta derinliklerde kayboldu. Nöbetçinin o tarafa dönmesiyle Brent'in fırlaması bir oldu. Hesaplı bir plonjonla ufkî boruyu kavradı, vücudu kendi ağırlığıyla barfiksde numara yaparmış gibi sallanırken ayaklarıyla herifin sırtına bindiriverdi. Nöbetçi neye uğradığını anlayamadan yıkıldı. Brent bir kedi çabukluğuyla yere atlıyarak, elinin yanı ile nöbetçinin ensesine şiddetli bir darbe indirdi. Nöbetçi yuvarlandığı yerde hareketsiz kaldı.

Brent herifin vücudunu geçitin karanlık bir köşesine doğru sürükledi. Orada bıraktı. Bu adam nasıl olsa bir saatten evvel kendine gelemezdi. O zamana kadar işini çoktan bitirmiş olacaktı.

Sürvites dairesi, Dalila'nın bütün diğer makine daireleri gibi büyük bir madenî küreden ibaretti. Brent sokularak madenî cidara kulağını dayadı ve birkaç dakika dinledi. İçerde bir adam vardı. Brent yavaşça kapıyı açtı ve elindeki atom tabancasiyle, sürvites dairesine girdi. Makine subayı açılır kapanır bir sandalyeye oturmuş duruyordu. Anî olarak içeri giren eli tabancalı yabancıyı görür görmez, önce ne olduğunu pek iyi anlayamadan sarardı. Dudaklarını ısırdı. Fakat Brent'in gemi personelinden olmadığını ve elindeki

tabancanın ve gözlerindeki tehditkâr ifadenin hiç te şakaya gelir tarafı olmadığını anlar anlamaz, birden doğrulmağa teşebbüs etti.

Brent sert bir sesle:

— Kımıldama! diye ihtar etti. Ne oldu? Sürvites niye çalışmıyor?

Elindeki küçük tabancanın tehdidi hakikaten tehlikeliydi. Makine subayının korkudan irileşen gözleri tabancanın namlusundan ayrılmıyordu. Brent bir saniye kadar gözünü makineye çevirdi. Ana şalter kapatılmış, irtibat kesilmişti. Fakat sürvites tertibatının arızasını göstermek için kullanılan cihazların üzerindeki plâstik örtüler kaldırılmamıştı.

Bu cihazlar, limanda geminin hareketinden evvel yapılan kontrol esnasında, sürvites tertibatının hatasız olarak işlediğini tahkik etmek için kullanılır sonra üstlerine mat plâstik örtüler kapanırdı. Bu örtüler bir daha açılmazdı. Ancak gemi seyir halinde iken sürvites ârıza yaparsa bu örtüler açılır, ârızanın cinsi, yeri ve ehemmiyeti bu cihazlardan anlaşılırdı. Halbuki şimdi cihazların örtüsü açılmamıştı: demek ki arıza filân yoktu...

Şu halde ana şalter süvarinin emriyle kapatılmış, irtibat kesilmişti.

Brent atom tabancasını sallayarak:

— Arızanın ne olduğunu soruyorum! dedi. Kulaklarını aç ta dinle... Aval aval yüzüme bakma. Sürvitesi neden kestiniz? Yolcuları böyle korkutmak ve birbirine saldırtmaktan maksadınız ne? Sesini de kısık tut, birisi duyup ta gelecek olursa cehennemin yolunu en önce sen tutarsın. Diğerleri de arkandan gelir, seni yalnız bırakmazlar...

Makine subayı güçlükle konuşmağa başladı:

— Ben... Ben... diye kekeledi. Fakat lâfının arkasını getiremedi...

Gözlerini tabancanın namlusundan bir an ayırdı ve Brent'in yüzüne baktı. Yüzünde yenemediği bir dehşet ifadesi okunuyor, dudakları titriyordu.

Brent, bıçak gibi soğuk bir sesle:

— Aç şu şalteri! dedi.

Makine subayı titreyen elini uzattı. Fakat bu emrine herifin nekadar çabuk itaat ettiği ve aynı zamanda gözlerinde belirsiz bir ümit şulesinin parlaması Brent'in keskin gözünden kaçmamıştı.

Birdenbire:

— Dur!.. diye bağırdı. Kımıldama...

Sonra sesini alçaltarak, aynı soğuk sesle:

— Ahmak, dedi, bu sadece bir kontroldan ibaretti. Sen şalteri açsan, makineler çalışmağa başlamıyacak, sadece kumanda köprüsünde «Çalışmağa hazır» tabelâsı yanacak, değil mi? Tabiî onlar da burada anormal birşeyler olduğunu anlayacaklar ve derhal buraya koşacaklar... Böylece ölümden kurtulacaksın ha? Ahmak, beni bukadar acemi mi sandın?

Makine subayı, yüzündeki dehşet ve korku ifadesi büsbütün büyüyerek:

— Beni öldürme... Öldürme!.. diye inledi.

Brent soğuk tonunu hiç bozmadı:

— Öyleyse anlat bakalım, dedi. Sürvitesi niye kestiniz?

Korkak herif alçak bir sesle inildemeğe başladı.

Brent istihza ile:

— Demek senin de haberin yok ha!.. dedi. Sürvitesin kesileceğini ve yolcuların arasında panik çıkarılacağını ve ölmesi icap edenlerin ölümünden sonra, geminin geri dönüp, geldiği yere gideceğini bilmiyorsun öyle mi? Kalan yolcuların da cinayetle itham edilerek, sonunda onların da öldürüleceğini de bilmiyorsun tabiî... Peki ama, hımbıllar! Ya gemi personeli? Yolcuların birbirlerini öldürmesine mâni olamadıkları için gemi personelinin de başına birtakım belâların gelebileceğini hiç düşünmediniz mi?

Makine subayı birşeyler söylemeğe çalışıyor, fakat sadece anlaşılmaz heceler gevelemeğe muvaffak oluyordu. Herifin acınacak bir hali vardı. Fakat Brent, maraz tohumu olan merhametten uzaktı. Mesleği öyle icap ettiriyordu.

Cim Brent'in mesleği...

Kâinatta yüz binlerce kolonize edilmiş seyyare vardı. Bu seyyarelerden bazılarının mahallî tarihleri iki bin sene evveline kadar uzanıyordu. Bütün bu seyyareleri dünyadan idare etmeğe imkân yoktu. Esasen nekadar seyyare varsa, hemen hemen bir okadar da idare sistemi vardı. Meselâ, Kem IV vahşi ve son derecede totaliter bir devletti ve şimdi Brent'in çözmekle uğraştığı komployu Kem IV Hakanı hazırlamış olabilirdi, tıyneti buna müsaitti. Makine subayı bunu pekâlâ biliyordu. Zaten Teşkilâtın sebebi vücudu, merkezî bir idareden temin edilemiyen kontrol ve murakabenin, son derece iyi yetiştirilmiş. münferit şahıslar tarafından yapılabilmesi düşüncesiydi.

Brent hâkim bir tavırla sandalyesine büzülmüş oturan korkak makine subayına baktı:

— Demek sen, benim bildiğim kadar da bilmiyorsun! Maamafih bu seni mazur gösteremez, seni zarar vermiyecek hale getirmem lâzım...

Bu sözlerden kasdı, herifi öldürmek değildi. Olamazdı. Fakat korkak subay, karşısındakini de kendi karakter ve seviyesinde kabul ederek bu sözlerde kendi ölüm fermanını buldu. Önce yalvarmağa yeltendi. Sonra, son bir ümitle gayrete gelerek yerinden fırladı ve duvardaki bir alârm düğmesine atıldı. Brent'in adama yetişmesine imkân yoktu. Mecburen tetiği çekti. Makine subayı ileri doğru atılma hareketini tamamlayamadan, sürvites dairesinin duvarına tosladı, sonra atom mermisiyle ölen herkes gibi, kemikleri yumuşamışçasına, bir et külçesi halinde duvarın dibine yıkıldı kaldı.

Brent atom tabancasını cebine koydu.

Brent, sürvites tertibatını bir mütehassıs gözüyle tetkik etti. Teşkilât mensupları gayet etraflı bir eğitimle yetiştirildikleri gibi, onlara mükemmel bir makine bilgisi de verilirdi. Bütün yeni keşifleri ve makinelere yapılan yeni ilâveleri takip ederek bu bilgiyi daima beslemek, ilerletmek, Teşkilâta mensup fertlerin vazifesiydi. Kâinat okadar terakki et-

mişti ki, teknik mevzularda etraflı bir bilgiye sahip olmayan bir kimse, diğer vasıf ve kabiliyetleri ne olursa olsun, hiçbir işe yaramazdı. Teşkilâta faydalı olmak için bu husus unutulmamalıydı.

Brent, sürvites tertibatının enstellasyon şeklini ve teferruatını gözden geçirdi. Motor en aşağı elli senelikti. Modern ölçülere göre ancak orta derecede kabiliyetli ve bilgili bir mühendis tarafından monte edilmişti.

Genç adam kendi kendine:

— Gemi yapıldığındanberi herifler bu motora bir tek yenilik ilâve etmemişler... diye düşündü.

Hakikaten motor Dorn - Welt'in gayet enteresan bir muadele ile tesbit edip, bütün eski sürvites motorlarına kabili tatbik kıldığı özelliklerden mahrumdu.

Halbuki motor üzerinde bu değişikliği yapmak, mütehassıs bir insan için nekadar basit birşeydi. Brent, birkaç dakika içinde bu tertibatı adam edebilir, şaşılacak duruma getirebilirdi. Fakat henüz dokunmaması daha muvafıktı. Önce bazı hazırlıkların tamamlanması gerekiyordu.

Başını salladı:

— Evet, diye düşündü, önce gemide psikolojik durumu hazırlamak lâzım...

Gemi personeli muhakkak silâhlı ve amansızdı. Yolcular ise korkudan yarı deli bir hale gelmişlerdi. Şimdi sürvites tertibatını açar da gemi personeline de bir korku aşılarsa, herifler o korkunun vereceği dehşetle bütün yolcuları temizleyebilirlerdi. Yolcuları yatıştıracak olan sürvitesin çalışması, gemi mürettebatını çileden çıkaracaktı.

Evet, sürvites tertibatını çalıştırmak, Brent için teknik bakımından bir çocuk oyuncağı idi. Fakat psikolojik bakımdan tamamen imkânsızdı. Bununla beraber bu imkânsızlığı yenmek, şeraiti düzeltmek mecburiyetindeydi.

İşte bu mülâhazalarla, sürvitesi şimdiden açmamağı, psikolojik hazırlıkları tamamladıktan sonra bu işe teşebbüs etmeği tercih ediyordu.

Sürvites tertibatı gayet basit bir makineydi. Esas itibariyle yeşile kaçar parlak renkli, uzun bir madenî şafttan iba-

retti. Bu şaft her iki ucunda gayet ince âdeta tel manzarası arzeden çubuklara ayrılıyor, bu çubuklar sürvites dairesinin cidarlarından çıktıktan sonra, daima daha sivri çıkıntılar halinde sona eriyordu.

Esas şafta göre, muayyen bir tertiple yerleştirilmiş, bakır telli dört bobin vardı.

İşte sürvites tertibatı denilen şey bundan ibaretti. Hattâ bobinlerin bakır teli bile, dışardan bakınca izole edilmemiş gibi görünüyordu. Fakat Brent, işin esasına pekâlâ vâkıftı.

Sürvites dairesinden çıktı ve gemi personeline gözükmemek için gene geçitlerden ayrılarak karmakarışık kiriş ve gergi ormanına daldı.

Yolcuların toplanmış olduğu büyük salona ancak bir saat kadar sonra varabildi. Salona girmeden evvel, üstünü başını iyice temizledi. Çok tozlanmıştı. Kendine bir çeki düzen verdi. Fakat bu tedbirin tamamen lüzumsuz olduğunu salona girince anladı.

Ortalıkta tam bir ana - baba günü manzarası vardı. Kimsenin ona dikkat edecek hali yoktu.

V

İLK İPUCUNU SİZ BULDUNUZ...

Yolculardan küçük bir kısmı bir araya toplanmış, bir gurup teşkil etmişlerdi. Önde erkekler oturuyordu. Kiminin yüzünde acı bir ümitsizlik, kiminin yüzünde de çaresiz bir hiddet okunuyordu. Pek kalabalık değillerdi. Onların arkasında kadınlar ve kadınların arkasında da çocuklar toplanmıştı. Bir çarpışma olduğu muhakkaktı. Adamlardan birinin başı uydurma bir sargı ile sarılmıştı. Bir diğerinin yanağında yukarıdan aşağı derince bir yarık görülüyordu. Bir üçüncüsünün gözlerinden biri iyi yerleştirilmiş bir yumrukla şişmiş, morarmıştı.

Ötede, beride birçok sandalyalar, koltuklar devrilmiş, bazısı parçalanmıştı.

Kit Harlov ve babası gurupla beraberdiler. Genç kızın yüzü gayet soluktu ve elbisesi yırtılmıştı. Babasının saçı, başı birbirine karışmıştı. Bir şakağından kan akıyor ve akan kan yanağından aşağı sızıyordu.

Gördüğü manzaranın mantıksız dehşeti Brent'in ruhunu derin bir hiddetle kapladı. Yumruklarını sıkarak:

— Köpeklerden farkı yok heriflerin, diye dişlerini gıcırdattı. Bir de medenî insan diye geçinirler. İlk ümitsizlikte, ufacık bir teşvikle kuduz köpekler gibi birbirlerine saldırır, birbirlerinin gözünü oymağa, başını ezmeğe kalkarlar. Tıpkı kuduz köpekler gibi...

Bir tarafından bir hırlama duydu. Çirkin bir ses, diğerlerini teşvik ederek:

— Bizi beğenmiyorlar ha! diye bağırdı. Kendilerini bizden iyi sanıyorlar. Bizi...

Sesin gerisi, diğer bağırışmalar arasında kayboldu.

Genç adam bütün hiddetini toplayarak o tarafa döndü.

Bağıran Rudil'di...

Brent'in, sürvites dairesine giderken yolda karşılaştığı kalleş suratlı herif... Espiyon!..

Bir kere daha dişlerini gıcırdattı:

— Vay canına yandığım kalleş köpek! Şimdi senin hesabını görürüm...

Fakat önce Kit'in yanına sokuldu, kızdan başkasının işitmiyeceği bir sesle:

— Sürvitesi gördüm, dedi. Hiçbirşeyi yok. Mükemmelen çalışır. Siz kendinizi koruyun, ümidinizi kesmeyin.

Genç kız birşey söylemeden gözleriyle tasdik etti, dudaklarında yarım bir tebessüm doğdu.

Brent, kendisinin yetişemediği kavgaya genç kızın katılmak mecburiyetinde kaldığını, perişan halinden anlıyor ve hiddetinden yerinde duramıyordu. Kat'î bir kararla bara doğru yürüdü. Eline geçirdiği su dolu sürahileri rastgele, sarhoş heriflerin kafalarına boşalttı. Bu hareket normal bir adam için kısaca, intihar demekti. Adamlar, iposapın tesiriyle zaten zıvanadan çıkmış, hemen hemen hayvan seviyesine inmişlerdi. Ayrıca, Rudil'in kalleş teşvikleri, burunlarını sa-

ran kan kokusu, kavganın vahşeti ve heyecanı hepsini yırtıcı deliler haline getirmişti.

Bütün bunların üstüne Brent'in yaptığı hareket tuz biber ekti.

İlk şaşkınlık anından sonra, yüzlerce çakal bir anda kudurarak etrafa saldırmış gibi, ortalığı korkunç bir vaveylâ kapladı.

Üç adam birden Brent'in üzerine çullandılar. Aynı anda bu üç adamdan ikisi, genç hafiyenin kendine mahsus bir hareketiyle, hareketsiz yere yuvarlandılar. Üçüncüsü Brent'in sağ kulağına bir yumruk sallamağa muvaffak oldu. Bu yumruk, Brent'in bir an için hiddetinin tazelenmesinden başka birşeye yaramadı.

Brent bu yeni hiddetin tesiriyle can alıcı tedbirlerden birine başvurdu. Dizini adamın karnına doğru kaldırırken, başına da tepeden aşağı açık avucuyla vurdu. Alt taraftan dizin tazyiki, üst taraftan hem darbe hem de vücudun hareketiyle hayaları feci şekilde sıkışan adam, canhıraş bir feryatla döndü ve üç adım attı. Sonra iki büklüm yere yuvarlanarak, birkaç kere kıvrandı, acı spazmozlar geçirdi nihayet acıya tahammül edemiyerek hareketsiz kaldı. Ölmüştü...

Brent diğerlerine döndü. Fakat Brent'in sebep olduğu kargaşalık sadece ona doğru çevrilmemişti. Gözleri kanlı sarhoşlar, kudurmuşçasına ve tamamen şuurdan uzak, önlerine kim çıkarsa saldırıyorlar, şişeler, sandalyeler, sürahiler artık yumrukların yerini tutuyordu. Her sendeleyenin üzerine üç dört kişi birden çullanarak, zavallıyı bir anda saf harici kılıyorlardı.

Kapışmış gurubun arasından bir adam, şaşkın adımlarla fırladı. boynundaki feci bir yaradan kan fışkırıyordu. Herif, bu yaranın tesiriyle sanki sarhoşluğundan ayılmış, birdenbire uyanarak şaşkına dönmüştü. Kit ve babasının bulunduğu guruba doğru sendeleyerek ilerledi. Çok acıklı bir sesle, biraz evvel kendisinin de taarruza teşebbüs ettiği bu insanlardan yardım diledi. Fakat artık hiçbir yardım onu kurtaramazdı. Biraz daha sendeledi, gözleri karardı, olduğu yerde döndü, yumuşamış gibi dizleri büküldü, yere yıkıldı.

Son bir hırıltıyla boynundan ve ağzından kan boşanırken, dövüşen iki kişi o tarafa doğru gitmiş bulundular ve kendi vahşi kavgalarının ateşiyle, farkında bile olmadan, herifin başının üzerinde tepindiler ve ölüm halinde kapanan gözlerden bir tanesi, iğrenç bir şekilde dışarıya uğradı. Lâkin Brent adamın bu acıklı halini görmedi. Dikkati, bir tarafa ayrılmış olan küçük guruptan çekmek için bir başka kavga merkezi yaratmış ve teşebbüsünde umduğundan çok muvaffak olmuştu. Şimdi Kit ve babasının bulunduğu guruptaki yolculardan başka, hemen hemen herkes, karşısına kim çıkarsa vuruşuyordu. Bağıranlar, inleyenler, küfredenler, karmakarışık birbirine saldırıyor, mukavemet gösteremeyenler baygın bir şekilde ayaklar altına düşüyor, bayılanlar diğerlerinin ayakları altında can veriyor, cesetler ezilerek tanınmaz hale geliyordu.

Kimin öldüğü, kimin kaldığı, kimin kime ne maksatla hücum ettiği belli değildi...

Brent ilerde bir kuytu köşede, Rudil'in bağıra çağıra herkesi teşvik ederek küçük gurubun üzerine saldırtmağa çalıştığını gördü.

Kavganın en hararetli yeri Rudil ile onun arasındaydı. Fakat genç adam bir an bile tereddüt etmedi ve birbirine sarılmış, bağırışan, çağırışan, vuruşan kalabalığın arasına katıldı.

Sarhoş kavgalarında veya meydan kavgalarında kendini kurtarmak yahut maksadına ulaşmak için bir dövüşme usulü vardır. Teşkilât mensuplarının sayıları, faaliyet gösterdikleri büyük sahaya nispetle, çok az olduğu için, Galaksi'nin dört tarafında çalışan Teşkilât mensupları umumiyetle bütün tehlikelere tek başlarına göğüs germek mecburiyetindedirler. İki ajanın bir araya gelmek ve aynı meselede birlikte çalışmak imkânları hemen hemen hiç yok gibidir. Dolayısiyle ajanlar en müsait şeraitte teke tek, fakat umumiyetle bire on, hattâ bire yüz nisbetinde çarpışırlar.

İşte bu durum nazarı itibara alınarak, her ajan, bir sarhoş gürühunun yahut kendisini yakalamak isteyen kalabalık bir guruhun arasından sıyrılmak için, kavganın silâhlı

veya silâhsız olmasına göre, başının çaresine bakabilecek kudrette yetiştirilmiştir.

Teşkilât mensuplarına öğretilen ilmî dövüşme usulleri hem pek merhametsiz hem de pek kalleştir. Fakat elli kişi arasında dövüşen bir adam için kalleşlik zaten bir mecburiyettir. Bir karagaşalığın içinde dövüşen adam için erkeklik bir masaldan ileri gidemez, hattâ belki biraz enayiliktir. Ayrıca, bir vurduğu yere bir daha vurmaması ve kavgasını gayet pahalı bir şekilde yürütmesi lâzımdır.

Şimdi Brent bu taktiği takip ediyordu. Bununla beraber elinden geldiği kadar, darbelerinin öldürücü olmamasına dikkat ediyordu. Düşünüyordu ki asıl hedefi, Rudil'e varabilmek için kargaşalıkta kendine bir yol açmak ve bu arada kendisi için tehlikeli olanları bertaraf etmektir. Yoksa adam öldürmek değil...

Etrafın nazarı dikkatini çekmemek için oldukça eğilmiş, kapanmıştı. Zehir gibi bir isabetle önüne gelenleri dağıtıyor, bir buldozer gibi kendine yol açıyordu.

Ancak üç dört metre ileriden bakanlar için bile, Brentin bulunduğu saha sadece kavgacıların daha sıkışık ve kavganın daha hareketli olduğu bir nokta gibi görünüyor, fakat bu hususiyetin bir saat gibi dakik bir isabetle dövüşen genç adamın mevcudiyetinden doğduğunu kimse farkedemiyordu. O geçtikten sonra kavgacılar gene birbirleriyle tutuşuyor, eski hercümerci devam ettiriyorlardı.

Brent, Rudil'in yanına vardığı zaman, herif tehlikede bulunduğunun farkında bile değildi. Ancak Brent, bir dirseğini onun hiç beklemediği bir zamanda yanlamasına karnına indirdiği zaman, herif durumun farkına vardı. Fakat içinde bulunduğu tehlikeyi anlamasına rağmen hiçbir şey yapamadı. Karnına yediği bir dirsek darbesinin tesiriyle nefesi tıkanır gibi oldu. Gözlerini faltaşı gibi açarak derin bir nefes almağa çalıştı. Alamadı. Gözlerinin önüne bir karaltı indi. Beyninde kıvılcımlar dolaşmağa başladı. Çenesinin yanına yavaşça dokunan teknik bir yumruk işini tamamladı. Şuurunu kaybederek öne doğru yıkıldı. Brent te gayet sâkin

bir hareketle biraz eğildi. Rudil, Brent'in omuzuna düştü, orada asılı kaldı.

Genç adam omuzundaki hareketsiz vücutla beraber döndü ve arkasını duvara vererek, kendini emniyete aldı. Şayanı hayret bir el çabukluğuyla Rudil'in ceplerini aradı. Herifin sağ cebinde kalınca bir sigara tabakasına benzeyen, siyah bir kutu vardı. Bu kutunun üzerinde küçük, renkli düğmeler görülüyordu.

Brent:

— Vay anasını! diye düşündü. Otomatik komünikatör ha! Demek namussuzlar burada olup bitenleri takip ediyorlar.

Siyah kutuyu etrafında dövüşen adamlardan en yakınındakinin yan cebine yerleştirdi. Sonra Rudil de omuzunda olduğu halde duvar dibini takip ederek kargaşalık arasından ayrılmağa muvaffak oldu. Fakat bu işi yarasız beresiz atlatamamıştı. Elbiseleri muhtelif yerlerinden yırtılmış, yüzü kanlanmıştı. Fakat hiçbir mühim yarası yoktu. Sadece biraz hırpalanmış, biraz yorulmuştu.

Rudil'i bir kamaraya götürdüğü zaman nefes nefese idi. Kit ve babası iki gölge gibi, arkasından kamaraya süzülüverdiler.

Brent kısık kısık nefes alarak:

— Kapıyı kilitleyin! dedi.

Ve hiç vakit kaybetmeden Rudil'i yatağın üzerine attı. Plâstik çarşafları yırtarak herifi sıkıca bağladı, silâhını aldı ve ağzına da bir tıkaç sokuşturdu. Aynı zamanda da hiddetle söyleniyordu:

— Öldürmeliydim şu köpeği... Yolcuları teşvik edip birbirlerini ve bu arada sizi öldürtmeğe memur bir tedhişçiydi. Cebinde de bir otomatik komünikatör vardı. Bu sayede söylediği her söz ve salonda kendi kulaklarının duyduğu herşey, kaptan köprüsüne iletiliyor ve süvari de vaziyeti rahatça takip ediyordu.

Kit telâşla sordu:

— Ya şimdi ne olacak? Farketmiyecekler mi?

— Yooo... Dövüşe devam eden sarhoşlardan birinin ce-

bine koydum. Kaptan köprüsündeki sayın dinleyiciler programlarından mahrum kalmadılar. Lâkin şimdi fazla izahat vermeğe vaktim yok. Siz...

Kit sözünü kesti:

— Boşuna uğraşıyorsunuz. Bu alçakça cinayeti çok iyi tertiplemişler. Biz... kamaralarımıza kapansak ve... otomatik silâhlarımızla kendimizi öldürsek, diğer yolcuların hayatı kurtulur.

Brent hâlâ nefes nefese mukabele etti:

—, Saçmalamayın... Sürvites makine subayını öldürdüm. Bir tayfayı bayılttım. Şimdi de bu herifi biraz okşayıp, komünikatörü başkasının cebine koydum. İşler karmakarışık oldu. Süvari makine subayının ölüsünü bulunca derhal vaziyeti çakacak ve gemide dönen işlerden haberdar olan birisi olduğunu öğrenince, gizli maksatlarının da hariçten biri tarafından öğrenilmiş olduğu aşikâr olacak. İş bu duruma geldikten sonra bir tek yolcu bile canlı bırakmağa cesaret edebilir mi? Ya ne haltlar karıştırıldığını bilen, sağ kalan o tek yolcu ise? Ya asıl bilen, bir fırsatını bulup ona söylemişse? Anlıyor musunuz, durumun nezaketini?..

Genç kızın solgun yüzü, biraz daha sarardı:

— Zannedersem, bütün yolcuların başına tam bir felâket getirdiniz, dedi.

Brent:

— Belki, diye homurdandı. Hiç olmazsa sizi öldürtmek için hazırladıkları plânı yüzlerine, gözlerine bulaştırmış oldum. Bu caniyâne vazifeyi, bu aşağılık heriflere veren iktidar da, herhalde bu beceriksizliğinin cezasını hiç merhamet duymadan verecektir.

Kit'in babası da söze karıştı:

— Bütün söylediklerimizi bu adam duydu. Bu ihtiyatlı bir hareket olmasa gerek.

Brent, başını kaldırarak eli kolu bağlı yatan Rudil'e baktı. Herif hâlâ baygın duruyordu. Fakat Brent bu numarayı yutmadı: baygın bir adamın gözbebeği arkaya doğru yuvarlanır ve göz kapağını kaldırırsanız, yalnız gözünün beyazını görür, bebeğini göremezsiniz.

Brent bir kahkaha attı:

— Tabiî ihtiyatlı bir hareket sayılmaz. Ama benim için değil... Bu karnabahar suratlı herif için... Totaliter devletler, böyle aşağılık bir ajana, kendisine lâyık aşağılık bir iş verdikten sonra, avdetinde onu bir psikolojik teste tâbi tutarlar, aldığı işin en ince noktaları hakkında tehlikeli malûmat edinip edinmediği araştırılır. Halbuki beceriksiz dostumuz şimdi birçok şeyler öğrenecek ve eğer şansımız yardım etmez de biz, yolcular ölürsek ve Rudil hayatta kalır da Kem IV e dönerse, psikolojik test onun aleyhine olacak... Bu netice tabiîdir ki tatsız olur...

Kit merakla genç adama baktı, o sözüne devam ederek:

— Aşağı yukarı son altı ay içinde Galakside dört seyyare, bütün sâkinleri öldürülmüş ve şehirleri yağma edilmiş bir halde bulundu. Fakat, bu eşkiyalığı kimin yaptığı meydana çıkarılamadı.

Brent, Harlov'a döndü:

— Bu işin ilk ipucunu siz buldunuz. Kem IV seyyaresi Hakanının bir ziyafetinde size vistek meyvası ikram ettiler. Halbuki vistek Galaksinin bu tarafında yetişmez ve buraya getirmek te imkânsızdır. Vistek'in Kem IV seyyaresinde bulunması, külliyetli miktardaki savaş gemisiyle seyyareler yağma edilip te, şakîlerin hiçbir iz bırakmaması kadar imkânsızdır... İmkânsızdır ama, ayniyle vâki... Öyle zannediyorum ki, siz de benim gibi bütün bu işlerin esasını tahmin ettiniz. Şimdi hakikati kalleş dostumuz Rudil de biliyor. Fakat zavallı bu malûmatla memleketine döner ve âmirlerinin karşısına çıkarsa, tatbik edilecek psikolojik testle bunlar hep meydana çıkacak, böyle tehlikeli şeyler bildiği için ona cehenneme doğru bir yolculuk yaptıracaklar. Nasıl bir vasıtayla bu yolculuğa çıkacağını da herhalde kendisi tahmin eder.

Yatakta eli kolu bağlı yatan adama uzandı. Rudil şimdi gözlerini açmış, korku ve telâşla etrafına bakıyordu.

— Rudil, sizin seyyare eşkiyaların üssüdür. Oradan sefere çıkıp, öteyi beriyi yağma ediyorlar. Bu iş için kullanılan gemiler Kem IV de yapılmadı ve personeli de sizin sey-

yareden değil. Gemiler de, personel de uzak, çok uzak bir yerden geliyor ve muharrik kuvvetleri sürvitesten de üstün. Şayet sen hayatta kalır da geri dönersen psikolojik test bunları bildiğini gösterecek. Fakat âmirlerin senin bu hususta nekadar bilgiye sahip olduğunu katiyetle öğrenmek istiyecekleri için, kimbilir seni ne işkencelere tâbi tutacaklar. Seni işte bu sebeple öldürmemeği tercih ediyorum. Onlar çok daha cazip usullerle tadına doyura doyura öldürürler...

Rudil'in patlak gözleri dehşetle dolmuştu. Brent sözüne devam ederek:

— Daha ilk karşılaştığımız an, şu heriften hoşlanmamıştım. Herifin yaptıklarının acısını çıkarmak için kâfi derecede tesirli bir usul düşünemiyorum. Fakat en iyi hal çaresi gene de budur. Şeytan azapta gerek!...

Her üçü de kamaradan çıktılar ve Brent yolcularda bulunmaması icap eden bir anahtarla kapıyı kilitledi.

VI

ŞU HALDE BEN SİZİN EMRİNİZDEYİM..

Brent'in kamarasına geldikleri zaman, genç adam gardroptan valizini çıkardı, yatağın üzerine koydu.

Ancak sahibinin parmak izine hassas olan hususî kilidin üzerine sol elinin baş parmağını dokundurdu. Kilit kendiliğinden açıldı. Valizde gömlek, çamaşır vesaire gibi normal bir adamın valizinde bulunması icap eden şeylerden eser yoktu. Bilâkis muhtelif boy ve eb'atta ve türlü türlü şekillerde, muntazaman yerleştirilmiş bir sürü âlet ve takım doluydu.

Brent çabuk hareketlerle, fakat itina ile bu âletlerden bazılarını ayırıp ceplerine yerleştirirken baba kız hayretle bakıyorlardı.

Nihayet Profesör Harlov tecessüsünü yenemiyerek:

— Siz kimsiniz kuzum? Ne ile meşgulsünüz? diye sordu.

Brent elinde tutmakta olduğu kutu gibi bir cihazın ça-

lışıp çalışmadığını kontrol ediyordu. Bir an cevap vermedi. Sonra:

— Şimdilik: acelesi olan bir adamım... Hepsi bukadar, dedi. Neye sordunuz?

— Merak ettim. Çünkü görünüşünüze göre hayret edilecek derecede sapık bir adamsınız, yahut ta sadece hayret edilecek bir adamsınız. Hangisi doğru, henüz tahmin edemedim.

Profesör Harlov, bu sözler üzerine boynunda altın bir zincire takılı küçük bir madalya çıkardı. Bunu elinde garip bir şekilde tutarak:

— Bu size birşey ifade ediyor mu? diye sordu.

Genç adam madalyaya baktı. Bir an tereddüt etti. Sonra, basit bir mevzu konuşuluyormuş gibi lâkayıt bir tavırla:

— Evet, dedi. Fakat maalesef, beni sizin emrinize vermez.

Brent te Profesörün madalyasını andıran bir madalya çıkardı. Elinde garip bir tarzda büktü:

— Ya bu size birşey ifade eder mi?

Harlov, âdeta hürmetle:

— Teşkilât! dedi.

Sonra yavaş bir sesle ilâve etti:

— Şu halde ben sizin emrinizdeyim...

— Önce kızınızın kafasından şu intihar fikrini çıkartsanız çok makbule geçer.

Brent Teşkilât mensubu olmak sıfatiyle herhangi bir otorite veya kanunî selâhiyet sahibi değildi. Kimseye kelimenin tam mânasiyle emredemezdi. Sadece diğer, Teşkilât mensuplarından, fakat o da ancak çok sıkıştığı zaman yardım isteyebilirdi.

Teşkilât mensuplarının vazifesi, gördükleri eğitim icabı, Galaksi'nin her tarafında dolaşmak ve herhangi bir dünyanın, yeni bir silâhı veyahut yeni bir keşfi diğer seyyarelere açmadan, gizlice kendi şahsî menfaatleri için kullanmasını önlemekti.

Ayrıca, Galaksi çapında muammalar zuhur ederse, hususî araştırmalarla bunların hal yolunu bulmaktı.

Bütün bu buluşları diğer dünyalarla paylaşmak prensibi, vakıa pek idealist bir prensiptir. Fakat tarih, medeniyetin bekasının ve tekâmülünün bu prensibe bağlı olduğunu sarahatle göstermiştir.

Brent, valizini itina ile kapattıktan sonra:

— Sefis Yıldız, manzumesinde çalışıyordum, diye izahata başladı. Orada yeni tip, modern feza savaş gemileri yapılıyor. Bu gemilerin inşasında kullanılıp ta diğer dünyalara bildirilmeyen yeni buluşlar bulunup bulunmadığını anlamak için bir müddet inşaiye tersanelerinde ustabaşılık ettim. Gördüğüm eğitim bu gibi işlere müsaittir, biliyorsunuz. Fakat, meçhul korsanların, masum seyyareleri soyduğunu haber alınca oradan ayrıldım ve vazife almak üzere Arz'a doğru yola çıktım. Yolda da hususî araştırmalarıma devam ettim. İtiraf ederim ki, Kem IV seyyaresinde şüpheyi celbedecek hiçbir şeyle karşılaşmadım. Biliyorsunuz ki, Kem IV vahşi ve gaddar bir diktatör tarafından idare edilen totaliter bir devlettir. Fakat bu hususta bize söz düşmez.

Brent, mevzudan ayrıldığını hissederek, sözü tekrar mevzua getirdi:

— Bütün araştırmalarıma rağmen, bu soygunculukları yapabilecek karakterde bir savaş filosunun Kem IV de inşa ve teçhiz edildiğine dair hiçbir emare göremedim.

Profesör Harlov, birdenbire Brent'in sözünü kesti:

— Filo, Kem IV de inşa edilmedi, dedi. Ne inşa ne de teçhiz edildi... Ticaret Müşavirliği ünvanımdan istifade ederek, ben de seyyarede bir hayli dolaştım. Savaş gemilerinin Kem IV de yapılmadığına kaniim.

Brent, genç kıza döndü:

— Nasıl, dedi, hayatta kalmağa gayret edeceksiniz, değil mi?

Kit'in yanakları pembeleşti, gözleri parladı. Fısıldar gibi:

— Evet! dedi.

— Ben şimdi gideyim de işlere bir parmak atayım, biraz da dizgini biz tutalım, bu gemide...

— İhtiyatlı olun. Olmaz mı?

Brent, kamaradan çıktı.

Bir, Teşkilât ajanına ihtiyatlı olmasını ihtar etmek, çok lüzumsuzdu. Çünkü bu ihtar hiçbir mâna ifade etmiyordu. Ajanlar istisnasız, her zaman kelle koltukta olarak gezmeğe mecburdular. Vazife icabı... Hayatta emniyetli bir yolu seçmek isteyenlerin esasen Teşkilâtın yanına bile sokulmaması icap ederdi. Fakat Kit'in ona ihtiyatlı ol, demesinin bambaşka, şahsî bir sebebi vardı. Brent, yavaşça gülümsedi. Bu gülümsemenin Teşkilâtla filân alâkası yoktu. Şahsî projelere aitti.

Salondaki hengâme yatışmak üzereydi. Rudil piyasadan kalkıp ta, teşvik kalmayınca sarhoşların çoğu yatışmıştı. Fazlaca hırpalananlar bu hallerini içkiye dalarak unutmağa çalışıyorlardı. Muzafferler ise muvaffakiyetlerini tesit etmek için içiyorlardı. Ötede beride sızanlar bile vardı.

Brent, salondan restorana, oradan da mutfağa geçti. Kimsecikler yoktu. Mutfağın arkasındaki küçük bır kapıdan girdi. Bir hava kompartımanındaydı. Kompartımanın karşı kapısından çıktığı zaman kendisini geminin derinliklerinde, makine dairelerinin kürelerini birleştiren karmakarışık kiriş ve kemer kalabalığı içinde buldu. Biraz evvel yaptığı gibi gene geçitlerden yürümemeği tercih ederek, kirişlerin arasına daldı.

Aşağı yukarı bir saat kadar sonra, yolcu salonu bir sevinç çığlığıyla sarsıldı. Bütün yolcular dehşetli bir başdönmesi hissettiler. Barsakları koparmışçasına burkuldu, genişleyerek dönen bir helezonun karanlığına gömüldüler.

Fakat bu nahoş hissin tesirinden kurtulmadan, herkes sevinç çığlıkları atmağa başladı. İnanılmıyacak birşeydi bu... Salonun duvarına çarpan çığlıklar ve nâralar bütün gemiye yayıldı.

Sürvites alanı tekrar faaliyete geçmişti.

Hay Ulu Tanrı! Bu bir mucize değilse neydi? Sürvites gene çalışsın!? Halbuki çoktan ümitlerini kesmişlerdi...

Biraz evvel, ümitsizliğin ve korkunun penceresinde benliklerinden en fazla kaybeden, en çok teessüre kapılan ve en aşırı hareketlerde bulunan yolcular, şimdi de neşeye kendilerini en çok kaptıranlardı.

Bu sefer de sanki sevinçten oynatacaklardı...

Dalila feza gemisi gene sürvitesle gidiyordu... Fakat hiç kimse, bu yeni sürvitesin eskisinden çok farklı olduğunun farkına varmadı.

VII

TRANSMETÖR

Mesaj gayet dar hüzmeli bir cihaz ile verilmişti ve ancak muayyen bir noktadan alınabilirdi. Mümkün olup ta yabancı bir cihaz bu mesajı alsa bile, gayet masumâne sözlerden hiçbirşey anlaşılamazdı.

— Transmetör!.. Burası Çelenk gemisi. Yol istiyorum. Tamam.

Mesaj hedefine ulaştı ve aynı daracık hüzme dalgasıyla masum bir cevap boşluğa salındı:

— Transmetör hazır!.. Civarda gemi yok. Yaklaşan gemi yok. Yolunuz açık. Tamam.

Fakat ne bu mesajı, ne de cevabını alacak kimsecik yoktu civarda...

Her taraf ebedî bir beyazlıkla kaplıydı.

Kem IV seyyaresinin kuzey kutbu yakınlarında bir noktada, sarp tepeler arasına sıkışmış bir düzlükte zeminin bir kısmı, sanki bıçakla kesilmiş gibi düz bir hatla, civar sahadan ayrıldı. Yavaş yavaş yükselmeğe başladı. Üstü, etraftaki kar kaplı düzlükten ayırt edilemiyecek şekilde kamufle edilmiş bir çerçeve meydana çıktı...

Sonra bu çerçeve yükseldi... Yükseldi...

Çerçeve tamamiyle meydana çıktığı zaman takriben iki yüz metre yüksekliği ve bir okadar cephesi vardı. Boyu 400 metreden az değildi. Bu çerçevenin içi gümüş renkli, par-

lak, çok kuvvetli bir in'ikâs hassasına malik, pul pul yanan bir maddeyle tamamiyle doluydu.

Çerçeve, alt kısmı zeminle bir hizaya gelinceye kadar yükseldi, nihayet durdu. Pek az sonra, havadan bir geminin homurtuyu andıran sesi duyuldu. Sepet biçimli bir radyofar, homurtunun geldiği istikamete bir kılavuz ışın gönderdi. Semada karanlık ve iri bir gölge belirdi. Büyüdü. Zemine yaklaştı. Süratle havada kayarak alçaldı. Gümüş renkli garip maddeyle dolu çerçeveye sokuldu ve yavaş yavaş bu maddenin kıvrımları arasına girdi. Kayboldu.

Kaybolan koca gemi çerçevenin arka tarafından çıkmadı.

Çerçevenin bir tarafından girdi. Gümüş pırıltılarıyla pul pul yanan maddenin içinde kayboldu. Hepsi bukadar...

Yokluğun sırrına ermiş gibi...

Bu birinci geminin arkasından diğer bir iri gölge belirdi O da alçalarak çerçevenin içine girdi ve kayboldu. Onun arkasından bir tane daha... Bir daha... Bir daha...

Böylece âdeta meş'um bir kafile halinde, karanlık gölgeler birbiri arkasından inerek çerçeveye daldılar, acaip gümüş renkli maddenin içinde kayboldular.

Bu esrarengiz çerçevenin içine girip kaybolan gemilerin adedi 180 i buldu. Gemilerin hiç biri bir daha gözükmedi.

Son gemi de sırra kadem bastıktan sonra çerçeve tekrar harekete geldi. Yavaş yavaş alçalmağa başladı. Zemine gömülüp te tamamen kaybolduktan sonra, sanki hiçbir şey olmamış gibi her taraf aynı beyaz ve soğuk örtüyle kaplıydı. Çerçevnin kamuflapını etraftan ayıran belli belirsiz hattı aşabilmek için tâ yakınına kadar gitmek icap ediyordu.

Görünürde sadece küçük ve ehemmiyetsiz bir kulübe kalmıştı.

Ufukların sonsuz beyazlığı arasında kaybolmuş, karlarla örtülü beyaz bir kulübe ve dört tarafa uzanan yeknasak bir beyazlık...

Madde transmetörüne giren filoyu o civarda aramak beyhudeydi. Belki Kem IV seyyaresinin binlerce ışık senesi mesafede bir yerde...

Kem IV seyyaresinden binlerce ışık senesi mesafede, Malden seyyaresi başşehrinin dışında, geniş bir ovada birkaç yüz metre aralıkla sıralanmış, uçak hangarlarına benzeyen muazzam yapılar vardı. Hepsi aynı biçimde ve aynı şekilde bir çerçeve halinde inşa edilmişti. Hepsi de aynı gümüş renkli, pul pul pırıldayan acaip bir maddeyle doluydu.

Bu şehire, seyyare haricinden hiçbir ziyaretçi gelemezdi. Yasaktı. Esasen seyyareye de ancak pek ender hallerde yabancılar gelebilirdi. Bir turist gemisi seyyareye yaklaşırsa derhal, seyyarede bir salgın hastalık bulunduğu veya buna benzer bir şey uydurularak turist gemisine bildiriliyor ve geminin yaklaşmasına bile müsaade edilmiyordu. Fakat bütün bunlara rağmen Malden'e çıkmağa muvaffak olanlar bulunursa, bunlar da seyyareyi bir daha terketmiyorlardı.

Bununla beraber, Malden sâkinleri bu durumdan hiç te şikâyetçi değildiler. Zaman zaman mahallî neşir vasıtaları bir müjde yayar ve bunun üzerine halk kalabalık kütleler halinde, madde transmetörlerinin bulunduğu ovaya akın ederdi.

Çok geçmeden transmetörlerden birinde kara bir geminin çirkin başı görünür, sonra gemi tamamen meydana çıkar ve hava limanının etrafında bir devir yaptıktan sonra hususî doklardan birine inerdi. Bu gemiyi bir diğeri takip eder ve böylece bütün bir korsan filosu, masum bir seyyareyi yağmadan ibaret olan seferinden dönerdi.

Transmetörün içinden, yoktan varolmuş gibi çıkan her gemiyi halk coşkun bir tezahüratla karşılar, sevinçten nâralar atar, bağırır, tepinirdi...

Gemiler hususî doklara iner inmez, derhal bu gemilerin bütün kapıları açılır, salonları, kamaraları ve hattâ koridorları ve makine dairelerini tıka basa dolduran binbir çeşit ganimet, dok konveyerlerine karmakarışık boşaltılırdı.

Binbir çeşit ziynet eşyası, paha biçilmez halılar, zarif kumaşlar, türlü türlü sanat eserleri, mücevherler, altınlar ve akla gelmedik servetler karmakarışık, konveyerlerle meydanın orta yerinde bir platforma sevkedilirdi.

O gün de korsan filosunun avdeti radyolarla bildirilmiş ve halk kalabalık guruplar halinde meydandaki platforma akın etmeğe başlamıştı.

Biraz sonra gemiler madde transmetöründen birer birer çıkarak, meydan turlarını yaptılar ve halkın ortalığı çınlatan sevinç nâraları arasında hususî doklara girdiler.

Derhal kapılar açıldı ve ganimet karmakarışık bir yığın halinde konveyerlere boşaltmağa başlandı. Yağma mahsulü olan bu paha biçilmez servet, ortadaki platforma doğru sevkedilirken, İmparator bizzat büyük platformun üzerine çıktı ve sabırsızlıktan yerinde duramıyan halka kısa bir nutuk çekti. Sonra ahali bitmez tükenmez bir sel halinde platformun üzerinden geçmeğe başladı. Bu esnada, orada bulunan askerler karmakarışık bir yığın halinde platformun üzerine dökülen bu ganimeti kucaklayıp halka atıyorlar, herkes kaldırabildiği, taşıyabileceği kadar yüklenip uzaklaşıyordu. Kavga, gürültü olduğu nadirdi. Zira servet herkesi tatmin edecek kadar boldu.

Vâkıa, soyulan seyyarelerden gelen ganimetin ancak küçük bir kısmı halka dağıtılır, mühim kısmı daha evvelden seçilerek doğrudan doğruya saraya giderdi. İmparatorun aslan payına, bilhassa bu maksat için katliâmdan kurtarılmış, on beş ilâ on dokuz yaşında dilber genç kızlar ve güzel çocuklar da dahildi. İmparator bunları muhtelif hizmetlerinde kullanır, ziyafetlerinde misafirlerine ikram ederdi.

Malden'in, gözünü hırs bürümüş İmparatoru ve servet budalası halkı, bu durumun böyle ilelebed sürüp gideceğini sanır ve Galaksi'nin bütün müdafaasız seyyarelerini soyarak, Galaksi medeniyetini kemirmekte devam edeceklerini umarlardı.

Halbuki Kem IV seyyaresiyle, Loren II seyyaresi arasında fezada bir nokta kadar bile yer işgal etmeyen bir yolcu gemisinde Cim Brent namıyla anılan bir genç adam hâdiselerin gidişini çevirmiş ve Malden'in âkibetini hazırlayan ilk adımı atmıştı.

Şimdi hâdiseler süratle birbirini takip ediyordu.

VIII

BU BAMBAŞKA BİR SÜRVİTES

Dalila feza yolcu gemisinin salonunda şimdi bambaşka bir hava esiyordu. Gemi gene sürvitese geçmişti. Artık ölüm korkusu yoktu. Yolcular bu sevincin doğurduğu neşe ile az zaman evvel geçen hâdiseleri unutmağa çalışıyordu.

Demin birbirinin gözünü oymağa çalanlar şimdi kucak laşıyor, öpüşüyorlardı. Herkes, Dalilanın yoluna devam ederek Loren II ye çıkacağından emindi. Yolcuların kısmı azamı içmeğe devam ediyordu. Şimdi içkinin de tesiri başkalaşmıştı. İposap insanları hayvana çevirmez, sadece içlerinde saklı hayvanî hisleri açığa vurdurur. İşte biraz evvel de, havada acıklı bir ölüm korkusu dolaşır ve herkes kendi hayatının devamını başkasının ölümü ile mümkün olacak zannederken, iposap bu mahlûkların vahşi taraflarını açığa vurmuş ve onları kana susamış çakallar haline getirmişti. Şimdi ise kat'i zannettikleri bir ölüm âkibetinden kurtulmanın sevinci ve yaptıklarını hemen unutmak arzusuyla tutuşan bu insanlara iposap bambaşka şekilde tesir ediyordu. Birçok yolcuların, sürvitesin tekrardan çalışmasını tesit edişleri âdeta müstehcen bir edâ taşıyordu. Fakat müstehcenlik sadece bu neşeye münhasır da değildi.

Biraz evvel dövüşürken elbiseleri parçalanarak çırıl çıplak kalan ve altına aldığı adamla âdeta iradesi dışında bir şekilde alenen çiftleşen kadın şimdi parça parça elbiselerini sözüm ona giyinmiş olarak sarhoşların arasında dolaşıyor, birinin kucağından inip ötekinin boynuna sarılıyordu. Zaten içkinin hesabını kaçırmış olan herifler de kahkaha ve teşviklerle kadını tahrik ediyorlar, hattâ bazısı durumdan istifadeye kalkıyordu. Adamlardan bir tanesi kadına üstündekileri çıkarıp atmasını tavsiye etti. Bir diğeri faaliyete geçerek kadının üstündekileri kolaylıkla sıyırıp yere fırlattı. Kadın gıdıklanarak kıvrılırken, yarı çekerek yarı yırtarak vücudunun son örtüsünü de parçaladılar. Neşeyle

şehvetlenen eller çıplak vücut üzerinde dolaştı, sıktı, mıncıkladı. Biraz evvel vahşetin doğurduğu çılgın bir şehvete mağlûp olan kadın, şimdi sevinçle başlayan başka bir şehvetin kolları arasında kendinden geçiyordu...

Kit, takdir dolu gözlerini, Cim Brent'ten ayırmıyordu. Genç adam şayanı hayret bir başarı göstermekle kalmamış, Teşkilâta mensup olduğunu da ifşa etmişti. Üstelik te çok yakışıklıydı.

Brent, genç kıza:

— Mürettebat şimdi fevkalbeşer bir gayret sarfediyor, dedi.

— Gayret mi? Ne gayreti?

— Sürvitese ne yaptığımı bulmağa çalışıyorlar. Tabiî benim yaptığımı bilerek değil. Sürvitesi yeniden kapatmak için ne yapacaklarını da bilmiyorlar.

— Kapatamazlar mı?

Brent gülümsedi:

— Balyozla parçalamadan kapatabileceklerini zannetmem. Okadar da ümitsiz değiller henüz... Aslına bakarsan henüz kendilerini pek toparlayamadılar. Sürvitesin çalışmaması lâzım ama çalışıyor. Açan da onlar değil. Üstelik te kapatamıyorlar... Hani oynatmak işten bile değil... Fakat onlar için asıl mühim olan taraf başka... Çünkü şimdiki sürvites, bambaşka bir sürvites.

Genç kızın hayretten açılmış gözlerine bakarak, Brent devam etti:

— Bu gemi eski tip bir gemi, azamî sürati aşağı yukarı bir haftada bir ışık senesi... Lâkin bu gemi yapıldığındanberi birçok yeni buluşlar başarıldı. Bunlardan bir tanesi de sürvites muharrik bobinlerin tertibine ait. Anlayan için gayet basit bir değişiklik bu, ama anlamayan senelerce uğraşsa bir neticeye varamaz. Üstelik tehlikelidir de... Muharrik bobinler tam ayar edilirse sürat inanılmıyacak kadar artıyor. Biraz evvel o ayarı yapıverdim. Şimdi Dalila dört saatte bir ışık senesi yol alıyor. Tabiî kumanda dairesinde bunu hemen farkettiler. Herifler oynatmamak için ne yapacaklarını bilemiyorlardır şimdi...

Brent haklıydı. Bir feza gemisi içinde böyle, izah edilemeyen bir hâdisenin vukuu mürettebatı paniğe sevkederdi. Dalila, fezada başı boş, azamî süratin kırk misli süratle giderken mürettebatın soğukkanlılığını muhafaza etmesi âdeta imkânsızdı.

Buna mukabil yolcuların sevincine payan yoktu. Kit ile babası bile sevinçlerini gizleyemiyorlardı:

— Nasıl? Şimdi gemi daha mı hızlı gidiyor? Öyleyse Loren II ye daha çabuk varacağız.

Brent bir kahkaha attı:

— Loren II mi? Geçtik bile Loren II yi. Hem epeyce oluyor. Artık kaptan bu gemiyi idare edip te bir yere indiremez. Ben indirebilirim ama meydana çıkıp ta: «Bu işi ben yaptım.» desem herifler beni çiğ çiğ yemeğe kalkarlar.

Profesör Harlov söze karıştı:

— Loren II ye gitmiyorsak nereye gidiyoruz öyleyse?

— Hiçbir fikrim yok. Zaten bu mesele benden fazla geminin süvarisini endişeye düşürür.

— İyi ama her halde bir yere gidiyoruz, yahu!

— Gitmesine gidiyoruz, ama nereye, belli değil. Dalila başı boş, alabildiğine gidiyor. Mürettebatı biraz afallatmak için sürvitesin tipini değiştirdim. Fakat makine subayı öbür dünyayı boyladı, Rudil piyasadan kayboldu. Herifler herhalde farkına vardılar, gelip yolcuları biraz tartaklarlar diye korktum. Çorbada tuzumuz bulunsun diye kavgaya geldim, fakat görünüşe göre heriflerin baş kaşıyacak vakti yok. İyisi mi ben gidip yarım bıraktığım işi tamamlayayım.

Kit, heyecanla atılarak:

— Ben de gelebilir miyim? diye sordu.

Brent tereddüt etti:

— Tehlikeli olabilir. Herifler şimdi kaybolan arkadaşlarını arıyor olmalı.

— Rudil'in elinden silâhını alınca bana vermiştiniz. Şimdi benim de atom tabancam olduğuna göre siz çalışırken nöbet beklerim.

Babası soğukkanlı bir tebessümle ilâve etti:

— Kit çok iyi nişancıdır, işe yarar. Tehlike faslına ge-

lince, sizin başınıza birşey geldiği takdirde nasıl olsa hepimiz öbür dünyayı boylayacağız. Hiç olmazsa sizi korumağa çalışırken can verirse umumî gaye uğruna ölmüş olur.

Neticede Kit'in de beraber gitmesi kararlaştırıldı.

Brent:

— Bar çok kalabalık, dedi, mutfaktaki geçitten geçelim.

Fakat mutfakta bir kadın vardı. Küçük bir çocuğa yiyek hazırlıyordu. İki genci görünce:

— Bütün bu dehşetli hâdiselerden sonra hiç olmazsa çılarla garsonları gönderseler bâri. Niye göndermiyorlar aba? dedi.

Kit, gayet ciddî bir tavırla cevap verdi:

— Herhalde bütün mürettebat sürvitesi çalıştırmakla meşgul.

Kadın çocuğu bir tabureye oturttu. Yemeğini yedirmeğe başladı. Geminin iç tarafına, mürettabat kısmına geçtiklerini kadının görmesini istemiyorlardı. Onlar da yiyecek tedariki için gelmiş gibi yaptılar. Kit her ikisine birer sandöviç hazırladı.

— Bana kendinizden bahsetsenize.

— Mühim noktaları nasıl olsa biliyorsunuz.

Genç kız parlayan gözlerini yanındaki adamdan ayırmıyordu. Bu ısrarlı bakışın altında, Brent'in vücudunda sıcak bir dalga yayılıyordu.

— Hâdisenin esasını ve sebeplerini biliyorsunuz değil mi?

— Sürvitesin sürat bahsinde insanlığın son sözü olmadığı hakkında eskidenberi birtakım nazariyeler mevcuttur. Bugün şahit olduğumuz hâdiselere bakılırsa, bu nazariyelerin tahakkuk etmiş olduğu tahmin edilebilir. Vistek meyvası yetiştiği seyyareden başka bir seyyareye nakledilemez, çünkü kozmik şualar meyvayı tatsız bir lâpa haline getirir. Meyva ne şekilde ambalâj edilirse edilsin bu şualardan korunmasına imkân yoktur. Şualar her cisimden kolaylıkla geçer. Ancak bir seyyarenin etrafını kaplayan kesif hava tabakası şuaların tesirini kırar. Vistek ağacını başka yerde

yetiştirmeğe çalıştılar, fakat Malden seyyaresinden başka hiçbir yerde bu meyvayı yetiştirmeğe muvaffak olamadılar. Halbuki Malden, Kem IV e nazaran Galaksi'nin öbür tarafında...

— Devam edin rica ederim, çok enteresan...

— Vistek, Malden'den, Kem IV e ancak bir tek şekilde gelebilir: bir madde transmetörü vasıtasiyle... Nazariyelere göre, madde transmetörleri bir cismi, bir yerden bir başka yere, zaman mefhumu mevzuubahis olmadan geçirir. Yani işin riyazî izahı şudur: transmetör, zaman hududu sabit kalarak mekân buutlarını değiştirir. Teşkilâtın bugüne kadar böyle bir transmetör inşa edildiğine dair malûmatı yok. Bununla beraber Kem IV de Vistek yemeniz bunu ispat ediyor.

— Doğru.

— Malden'de ve Kem IV de böyle bir transmetör bulunması akla yakındır. Bunun nasıl başarılabildiği tabiî şimdilik muamma. Biliyorsunuz ki, Kem IV de halka istediğini yaptıran bir diktatör var. Malden'e gelince, orada eşine ender tesadüf edilir derecede vahşi ve psikolojik bakımdan geri kalmış bir imparatorluk var.

— Babam da aynı fikirde.

— Bu imparatorun büyüklük hissine kapılması gayet tabiîdir. Bütün imparatorlarda müşterek olan bir hastalıktır bu... Hepsi kâinata hâkim olmak, hiç değilse bir yıldız cümlesine hükmetmek hırsıyla yanıp tutuşurlar. Bu herifin de bütün Galaksi'ye hâkim olmak istemesi gayet tabiîdir. Bunun imkânı olmadığı aşikârdır. Ama ona hakikati anlatamazsın. Başkaları başaramadı ama, ben başarırım, der. Byöle bir imparatorun eline madde transmetörü gibi bir cihaz geçti mi, herifin hayallerini hakikat yapmak için nelere teşebbüs edeceğini bir düşünün.

Brent biraz durdu. Etrafına bakındı. Çocuğuna mama veren kadın hâlâ işini bitirmemişti. Daha bir müddet mutfaktan çıkamıyacakları muhakkaktı.

Sesini biraz daha alçaltarak konuşmağa devam etti:

— Başlangıçta fetih seferlerine çıkmaz tabiî. Zira bir tek seyyarenin nekadar kuvvetli donanması olursa olsun, bir-

leşmiş bir Galaksi ile başa çıkmasına imkân yoktur. Fakat Galaksi'nin muhtelif kısımlarında kafaca kendilerine denk birkaç seyyare buldular mı, derhal oralara transmetör tesisatı kurarak korsan harekâtına geçerler. Yataklık eden seyyarenin böyle bir korsan harekâtına katılacak filoları bulunmadığı için kimse şüphelenmez. Böylece seçtikleri zengin seyyarelerin havasını zehirliyerek bütün servetini yağma ederler. Şimdilik sadece servet diyoruz ama, ne malûm heriflerin, kendilerine elzem olan birtakım iptidaî maddeleri de götürmedikleri?.. Yağma edilen servet orduya ve halka dağıtılır. Bu da halkta korsanlıkla beleşten zengin olmak hevesini uyandırır. Tarihte birçok milletlerin bu gibi sebeplerle harbe sürüklendiği görülmüştür. Vaziyetin müsait olduğuna kanaat getirdiler mi, mühim seyyareleri imha etmeğe başlarlar. Arz gibi, Siriüs gibi... Kısa zamanda çok kuvvetli donanmaları harbe sürebilecek seyyareleri saf harici bırakmağa bakarlar. Madde transmetörü çok işlerine yarar. Çünkü, herifleri takip etmeğe imkân yok ki... Anî olarak taarruza geçer tahrip edebildiklerini, tahrip eder, yakar, yıkar, sonra sıkıya gelip te pabucu pahalı gördüler mi, hemen sıvışıp transmetörle geldikleri yere kaçarlar. Böylece bir mikrop gibi, Galaksi medeniyetini kemire kemire zayıflatır ve kendilerine râm edecek duruma getirirler. Ondan sonrası da kolay olsa gerek.

Brent mütemadiyen konuşuyor, devam ediyordu:

— Bu civarda Kem IV de bir tâli transmetör olduğu muhakkak. Kim bilir daha nerelerde, kaç seyyarede transmetörleri var?

Çocuğuna mama veren kadın nihayet işini bitirdi. Çocuğun ağzını silerken söyleniyordu:

— Hiç olmazsa aşçıları gönderseler canım. Bu görülmüş şey değil. Bu feza yolcu gemilerini hiç te mi kontrola tâbi tutmuyorlar, nedir?

Kadın çocuğu kucağına alarak, mutfaktan çıktı.

Brent yavaşça:

— Haydi! dedi.

Beraberce mutfaktan, mürettebat kamarasına, oradan

da hava kamarasına girdiler. Burası küçücük bir yerdi. İki genç ancak birbirlerine sokularak sığabiliyorlardı. Brent, göğsü üzerinde genç kızın sert göğüslerinin sıcaklığını hissetti. Kız sanki bilhassa yaparmış gibi, kıvrak vücudunu onun vücuduna yapıştırmıştı. Şakakları uğuldamağa başladı. Kızı kendine çekti ve dolgun dudaklarını dudakları arasına aldı, ezerek emdi. Sert göğüsler avucunun içinde başlı başına canlı, bir mahlûk gibi kıvranıyor, kabarıyordu. Dudakları ayrılırken, genç kız bir inilti halinde:

— Oh, Cim! Biraz daha, diye fısıldadı.

Ve Cim, Kit'in sıcak vücuduna daha sıkıca sarıldı.

Hava kompartımanının diğer kapısından çıktıkları zaman ikisinin de nefesi sıklaşmıştı. Brent, genç kıza yardım ederek ve yol göstererek önden gidiyordu. İkisi birlikte karmakarışık kiriş ve kemer ormanının yarı karanlık, esrarengiz âlemine daldılar.

Genç kızda herhangi bir korku alâmeti görülmüyordu. Birdenbire Brent durdu ve Kit'e işaret etti. Geminin derinliklerini garip bir akisle dolduran mutad motor gürültüleri, tulumba sesleri, röle cihazlarının gayrı muntazam tiktakları arasında başka bir seda kulaklarına gelmişti.

İnsan sesleri...

Seyrek lâmbalarla iyi aydınlanmayan derinliklerin yarı karanlığında adamları göremiyorlar. Fakat acaip şekilli madenî haillerde beklenmedik akislerle parçalanan, dağılarak büyüyen sesleri iyice duyuyorlardı. Kelimeleri seçemiyorlardı, fakat hırlaşmalar, çekişmeler, çıkışmalar seziliyordu. Bu âdeta başlamak üzere olan bir isyan ifadesiydi.

Birdenbire diğerlerinden daha dik bir ses gürledi. Bir gürültü oldu. Bir adam acı bir feryatla yuvarlandı. Dar geçitte muvazenesini kaybedip aşağılara yuvarlanan adamın acı feryadı, madenî satıhlara çarparak dağıldı. Dik ses tekrar yükseldi.

Brent, Kit'in kulağına fısıldadı:

— Heriflerin kafası kızmağa başladı. Ne bahasına olursa olsun sürvites tesisini parçalamak istiyorlardı. İsyanı önlemek için içlerinden birini feda etmek icap etti galiba. Fakat

kaptan hâlâ otoritesini muhafaza ediyor. Cehenneme gönderdiği o adamın âkıbeti diğerlerini sindirir.

Hakikaten hırlaşmalar kesilmişti. Şimdi yalvarmalar duyuluyordu. Dik ses havlarmış gibi ortalığı çınlattı. Diğerleri tamamen sustular.

— Evet kaptan otoritesini muhafaza ediyor, şimdi onun da çaresine bakarız.

Kit'in yanağı yanağına değiyordu. Genç kız heyecanlı bir sesle:

— Sürvitesi bozarlarsa tamir edebilir misin? diye sordu.

— Evet!

Kit biraz daha sokuldu. Yüzüne doğru uzandı. Brent genç kıza sarılarak dudaklarına eğildi. Fakat üzerine bastıkları kiriş birdenbire sallanır gibi oldu. Muvazenesini kaybederek bir eliyle kızın koluna, diğer eliyle de evvelce tutunduğu yere yapıştı. Öpüşürken Kit de ellerini bırakmıştı. Bir an etreflarında herşey dönüyor gibi geldi. Brent aşağı doğru baktı, sağlam zemin belki 60-70 metre aşağıdaydı. Fakat düşseler daha dibe varmadan kirişlere çarparak parçalanacaklardı.

— Vay canına! Az daha öteki herif gibi biz de cehennemi boyluyorduk. Öpüşmeğe sağlam bir yere bastıktan sonra devam etsek, ne dersin?

— Yalnız öpüşmeği mi?

Genç kızın sualindeki çapkın imâ âşikârdı...

IX

Dalila'nın kumanda dairesinde, kumanda tablolarının başındaki adam küfür etmeği bırakmış, zaptedemediği bir sinir buhranı içinde, avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Seyir subayı, sürvites tertibatı çalışmağa başladığı zaman herkes gibi hayretler içinde kalmış, sonra bu his yerini çaresiz bir şaşkınlığa bırakmıştı.

Adamcağız, geminin seyrini idare eden kumandaları, her zaman yaptığı gibi çekmiş, itmiş, açmış, kapamış; tekrar açmış, tekrar kapamış fakat geminin sevkü idaresine hâkim ol-

mağa, geminin seyrinde herhangi bir değişiklik tevlit etmeğe muvaffak olamamıştı.

Aklının alamadığı, fakat acı bir hakikat olan hâdise şu birkaç kelimelik mülâhazadan ibaretti:

Kumandalar artık hiçbir şeye kumanda etmiyordu....

Gemi, seyir subayının aklını durduran bir sür'at artmasiyle, çok uzak ve seyrek yıldızlar arasında, fezanın korkunç karanlığı içinde alabildiğine gidiyordu.

Geminin seyrini hiçbir şekilde değiştiremiyorlardı. Çünkü hiçbir kumanda âletinin gemi üzerinde tesiri kalmamıştı. Geminin hiçbir kimse veya mahal ile muhabere etmesine de imkân yoktu.

Sadece, bir kâinat kaçağı gibi, meçhul bir âkıbete doğru süratle koşuyor, onu sinesine alıp kapanmaya hazırlanan sonsuzluğun hiçbir kuvvetin nüfuz edemediği korkunç karanlıklarına çıngınca atılıyordu.

Seyir subayının şaşkınlığı artık hiddete dönmüştü.

Adamlarına bağırdı, galiz küfürler savurdu, mevcudiyetine o güne kadar inanmadığı şeytanî kuvvetlerden, iblisten bahsetti... Fakat vaziyette hiçbir değişiklik husule gelmedi.

Bu adam, seyir subayı, çıldırmış gibiydi...

Kendine hâkim olamıyarak, kumanda dairesinin cemekân kadar büyük pencerelerine koştu. Şuursuz bir hiddetle bağırarak, karanlık fezanın kendisini yumruklarmışçasına, penceresinin kırılmaz camını yumruklamağa başladı.

Hırsını alamadı. Eline geçirdiği herşeyi öteye beriye âletlere eşyalara sallaparti savurmağa başladı. Aynı zamanda avazı çıktığı kadar da bağırmağa devam ediyordu.

Brent işini bitirmişti. Bu yaptığı iş, son derece basit âletlerle başarılmış gayet enteresan bir buluştu.

Kit Harlov'un şaşkın bakışları altında kullandığı âletler iki küçük cihaz, bir çift incecik kıl fırça ve kutu içinde, sürülünce gayet çabuk kuruyan iki garip mayiden ibaretti.

Önce küçük bir mahfaza içindeki cihazlardan birini, mahfazanın bir tarafını açarak, bir kirişin üzerine dayadı. Mik-

natısî cihaz derhal kirişin madenine sıkıca yapıştı. Bu cihazın, üzerinde takılı bulunduğu kiriş, özel bir tertibe göre geminin her tarafına yayılan yeşilimsi sürvites tellerinin bağlandığı ana şafta çok yakındı.

Kutu içindeki mayilerden birine incecik kıl fırçayı batırdı, cihazın bir noktasından, biraz ilerdeki başka bir noktaya incecik bir hat çizdi.

Brent bu ince çizgiyi, son derece dikkatle çiziyor ve mayi fırçadan zemine geçer geçmez derhal kuruyordu. Böyle on veya on iki kadar çizgi çizdikten sonra diğer kutudaki mayii aldı.

Bu sefer daha ince olan ikinci fırçayla, evvelce çizdiği çizgilerden daha ince ve onların tam üzerine başka hatlar çizdi.

Kit yanından ayrılmıyordu. Hem genç adamı, hem yaptığı işi, hem de bütün etrafı iyice tetkik ediyor, geminin derinliklerinde duyulan seslere kulak veriyordu. Böylece yabancı bir sesin yaklaşıp yaklaşmadığını daimî şekilde kontrol ediyordu.

Brent çalışırken, genç kızı buraya getirmekle isabet etmiş olduğuna kani oldu. Ayrıca kızın bu kadar yakınında olmasına memnun oluyor, onun, yaptığı işe yakından âlâka göstermesi garip bir şekilde gururunu okşuyordu.

Nihayet yeşilimsi şafta birleşen çok ince bir hat çizdi. Sonra kirişe mıknatısla tesbit ettiği küçük cihazın yanına giderek, bütün evvelce çizdikleriyle ve gene bir çizgi ile irtibat tesis etti.

Sonra yarı karanlıkta doğrularak:

— Tamam! dedi, ve kucağına atılan genç kıza kollarını açtı.

Dalila yolcu gemisi süratle ilerlemeğe devam ediyordu. Şimdiki sürat takriben 200 ışık senesi idi. Bir günde güneş sistemleri arasındaki vasatî mesafenin iki misli kadar yol alıyordu. Bir haftada bir yıldız cümlesinden diğerine, bir ayda bir kadrandan diğerine gidebilirdi. Bir senede ise yıldızlar arası seyahat mümkün olduktan sonra 2000 sene içinde beşeriyetin yayılabildiği en uzak mesafeyi aşabilirdi.

Brent ve Kit, geldikleri gibi aynı dikkat ve sessizlikle yolcu salonuna döndüler. Mutfağa açılan hava kompartımanına girdikleri zaman, vücutları gene birbirini aradı ve Kit sıcacık göğsünü genç adama dayadı. Brent içinden gelen hisse tahammül edemeyerek haşin bir arzu ile dolgun dudaklara uzandı.

Profesör Harlov'un kamarasına vardıkları zaman, Brent kapıyı kilitledi ve cebinden ikinci cihazı çıkardı.

— Bu, dedi, mikrodalgalı bir röle cihazıdır. Bunu Sefis'te tersanelerde çalışırken aldım. Bu cihaz sayesinde, devreleri hiç de yakına sokulmağa mecbur olmadan, uzaktan kontrol edebilirsiniz. Asıl röle cihazı yukarıda bıraktığımız kutu. Bu ona kumanda eder. Yukarıdaki röle cihazına aşağı yukarı bir düzine muhtelif devreden hat çektim. Buradan o devrelerin herhangi birine tesir edebilirim.

Baba, kız Harlov'ların şaşkın nazarları karşısında devam etti:

— Bu gördüğünüz cihaz elimde olduğu müddetçe, geminin herhangi bir yerinden, gemiyi idare edebilirim. Fakat tabiî, radar tablosu veya feza kaportası olmayan yerlerde seyir idare etmeğe imkân yok. Çünkü etrafı göremem.

Daha sonra sürvites dairesinde yaptığı tertibatların hususiyetlerini anlattı: elektrik devrelerinin eski karışık ve çok yer işgal eden izolasyon tarzı çoktan tarihe karışmıştı. Şimdi izolasyon ameliyesi çıplak teli özel bir mayie batırmak suretiyle yapılıyor ve telin üzerinde derhal kuruyarak incecik bir tabaka husule getiren bu mayi en yüksek voltajlarda bile garantili bir tecrit maddesi olarak kullanılabiliyordu.

Buna ilâveten, fizikçi Tommasson'un keşfettiği kaidelere göre, 4 derece Kelvin hararette muamele edilmiş civa, kalay ve bazı diğer maddeler karışımının hemen hemen rezistanssız bir nâkil teşkil ettiği malûmdu. Brent önce kalınca bir hat halinde tecrit mayiini sürmüş, onun üzerine ve ortasına üstün nâkil solüsyonundan bir incecik hat çekmişti.

Bu üstün nâkil okadar az rezistanslıydı ki, gayet ince

bir ipek iplik çapındaki tel, ısınma alâmeti göstermeden yüz bin amper çekebilirdi.

Böylelikle Brent, kuruduktan sonra görünmez bir tertibatla Dalila'nın kumandalarını uzaktan idareli rölesine bağlamıştı. Şimdi, bulunduğu herhangi bir yerden geminin kumandalarını istediği gibi idare edebilirdi.

— Önce herifleri biraz heyecanlandıralım, sonra geminin aydınlatma tesisleriyle mors mesajları gönderir, heriflere istediğimizi yaptırırız...

Genç adam, röle kontrol cihazını açtı ve bir düğmeye bastı. Derhal bütün varlığı kaplayan korkunç bir helezonun beyin durdurucu dönüşüne kapıldılar. Mideleri ağızlarına gelecekmiş gibi oldu.

Dalila'nın sürvites alanı gene kesilmişti...

Brent tam üç saniye bekledi.

Sonra düğmeye tekrar bastı. Aynı korkunç helezonu aksi istikamette, bu sefer aşağıdan yukarı doğru hissettiler. Aynı bulantı midelerini mengenesi içersine aldı.

Sürvites alanı yeniden açılmış ve gemi ışıktan iki bin misli süratle seyre başlamıştı.

Brent sürvitesi üç saniye tuttu sonra gene kesti.

Bu üç saniyelik fasılaları gayet itina ile muhafaza ediyor, sürvitesin kesilme ve açılma ameliyelerini ritmik bir intizamla yapıyordu. Böylece, bu hâdiselerin bir tesadüf olmadığı, şuurlu ve ne yaptığını bilen bir dimağın eseri olduğu muhakkak anlaşılacaktı.

— Yolcular gene paniğe düşecekler ama, maalesef başka çare yok...

Brent sürvitesi açıp kaparken bu sözleri söylemeyi de ihmal etmemişti. Bunu müteaddit defalar tekrar ettikten sonra:

— Kâfi derecede meraklanmışlardır artık, dedi. Enayiler gemiyi şeytanlar bastı zannetmeden muhabereye başlayalım. Bu, işin en nazik tarafı olacak.

Role kontrol cihazında bir diğer düğmeye bastı. Bu düğme geminin personele ait kısmının tenviratını idare ediyordu. O daire birdenbire karanlığa gömüldü. Bir müddet ka-

ranlıktan sonra, çok eski ve iptidaî bir muhabere usulü olan, fakat diğer muhabere vasıtaları inkıtaa uğradığı zaman sürvites devrinde bile başvurulan mors alfabesinin nokta ve hatlarıyla, Brent ışığı açıp kapatarak bir mesaj göndermeğe başladı:

— B.E.N.İ A.R.A.M.A.Y.I.N. B.U.L.A.M.A.Z.S.I.N.I.Z. K.A.Ç.A.K. O.L.A.R.A.K. S.E.Y.A.H.A.T. E.D.İ.Y.O.R.U.M.

Kamaranın ışıkları birdenbire söndü. Zifiri bir karanlık içinde kaldılar. Brent el yordamiyle çantasından birşey çıkardı. Hemen akabinde kamara parlak mavi bir ışıkla aydınlandı. Elindeki özel elektrik fenerini masanın üzerine bıraktı. Sonra, merakla onu seyreden baba - kıza dönerek:

— Kaptan hiç te aptal bir adam değil, dedi. Çabuk ve iyi karar veriyor. Ben Mors işaretlerini göndermeğe başlayınca, derhal yolcular kısmının elektriklerini kapattırdı. Işıkları açmasını istesem, yahut herhangi bir şekilde, ışıkların kapandığının farkında olduğumu ihsas etsem, bu işi yapanın yolcular arasında olduğunu derhal anlıyacak...

Brent ışıkların kapanmasının hiç farkında değilmiş gibi devam etti:

— E.N. Y.A.K.I.N. S.E.Y.Y.A.R.E.Y.E. İ.N.M.E.Y.İ. K.A.B.U.L. E.D.E.R.S.E.N.İ.Z. G.E.M.İ.N.İ.N. K.U.M.A.N.D.A.S.I.N.I İ.D.A.R.E.N.İ.Z.E B.I.R.A.K.I.R.I.M. P.E.R.S.O.N.E.L, D.A.İ.R.E.S.İ. I.Ş.I.K. S.İ.S.T.E.M.İ V.A.S.I.T.A.S.İ.Y.L.E, C.E.V.A.P.

Kit nefesini tutarak:

— Size inanmazsa, ne yapabilir bu adam? diye sordu.

— Meselâ yolcular kısmının havasını boşaltabilir. Yahut havayı değiştiren tulumbaları durdurur.

Röle kontrol cihazında küçücük bir müşiri tetkik ediyordu. Belki beş dakika kadar hiçbir değişiklik olmadı. Profesöz Harlov ve kızı tek bir kelime söyleyemeden heyecan içinde bekliyorlardı. Brent ise gözünü küçük müşirden ayırmıyordu.

Nihayet müşirde bir hareket görüldü. İbre anî bir hareketle oynadı. Brent şüpheli bir tavırla:

— Kabul etti! Zaten kabul etmese bütün tayfasını teker teker ortadan kaldırması lâzımdı ki, onu da yapamaz.

Tekrar düğmeye basmağa başladı. İşaretlerle bu defa daha uzun bir mesaj verdi. Sonra arkadaşlarına dönerek bu mesajı hülâsa etti:

— Geminin yeni süratini verdim. Bir seyyare bulup iniş yapması için de on saat mühlet bıraktım. Seyyareye yakınlaşınca gemiyi nasıl idare edeceğini de izah ettim. Bakalım ne olacak?

Masanın üzerinde bıraktığı özel elektrik lâmbasını söndürerek çantasına yerleştirdi, çantayı da kilitledi. Ondan sonra, kamaranın kapısını açarak her üçü karanlık koridora daldılar.

Röle kontrol cihazını Brent cebine yerleştirmişti.

Yolcu salonunda göz gözü görmüyordu. Bir yerde bir kadın hıçkırarak ağlıyordu. Muhtelif sesler, nereden geldikleri belli olmadan, salonu dolduruyordu.

Umumî bir korku havası yavaş yavaş çöküyordu.

Bir ses:

— Yahu nereden bindik bu uğursuz gemiye? Bu ışıklara da ne oldu? diye bağırdı.

Ve sesler karmakarışık devam ediyordu:

— Sürvites filân derken, galiba geminin her tarafını bozacaklar. Böyle acemi heriflerin feza gemisi işletmesine niçin müsaade ederler, anlıyamadım gitti...

— Boş ver yahu! Sürvites sağlam olsun da, geminin diğer sistemlerine aldırma. Sağ salim hele varacağımız yere bir varalım da, isterse karanlıkta seyahat edelim, ne kaybederiz? Bence esas olan şey, hedefimize varıp şu mel'ûn gemiden kurtulmaktır.

Endişeli bir kadın sesi yükseldi:

— Boyer oğlum! Neredesin? Gel buraya...

— Buradayım anne... Bir yere gitmedim:

— Uzaklaşma benden, ver elini...

Bir adam mikro dalgalı, sigara yakacağını çıkararak, bu

küçücük âletin donuk mavi ışığından istifade etmek istedi. Fakat bu ancak birkaç metre kare yeri solgun bir titrek ışıkla aydınlatabildi. Salonun mutlak karanlığı yanında gülünç bir aydınlıktı bu...

Birdenbire sürvites alanı tekrar kesildi.

Hepsi, alan değişiminin doğurduğu o nahoş bulantıyı bir daha duydular.

Bir kadın boğuk bir çığlık attı.

Annesinin Boyer diye çağırdığı çocuk cırlak bir sesle:

— Anne! Anne! fena oluyorum... diye bağırdı.

Kızgın bir erkek sesi:

— Oyuncak ettiler be! diye gürledi. Bir aç, bir kapa.. Bir aç, bir kapa... Ne oluyoruz yahu? Bunun sonu hiç mi gelmiyecek?

Brent, Kit'in kulağına eğildi:

— Süvari yakın bir güneş sistemi bulmağa çalışıyor, dedi. Yerini tayin edebilmek için sürvitesi kesmesi lâzım.

Kit de aynı alçak sesle cevap verdi:

— Yolculara biraz ümit versek olmaz mı? Zavallıların çektiklerini gördükçe içim parçalanıyor...

— Hayır henüz vakit gelmedi... Onların şimdilik birşey bilmemeleri kendi menfaatleri icabı.

Birkaç dakika sonra sürvites, gene aynı pis bulantı hissini vererek, tekrar açıldı.

Sanki birşey olacakmış gibi, herkes heyecanla, ışıkların açılmasını bekliyordu.

Bu gergin hava içindeki sinir bozucu bekleyiş belki on beş dakika sürdü. Sonra hiçbir ihtar, hiçbir işaret verilmeden ışıklar açılıverdi.

Bu değişikliği yolcular sevinç çığlıklarıyla karşıladılar. Fakat bu seviç pek kısa sürdü. Hem mutfaktaki, hem barın arkasındaki, hem de diğer taraflardaki hava kompartımanlarından sel gibi boşanan silâhlı tayfalar, hiç ses çıkarmadan yolcuları sindirdiler.

Başlayan cümleler yarıda kaldı. Tebessümler dudaklarda dondu. Birkaç kişi hiddetle, birkaç kişi hayretle, birkaç kişi de korkuyla haykırdılar...

Fakat bu silâhlı tayfalara mukavemet etmek kimsenin aklına gelmedi.

Mamafih tayfaların hal ve tavırları da gayri tabii idi. Yüzlerinde köşeye sıkıştırılmış bir kuduz köpek ümitsizliği, vahşî bir hiddet vardı.

Kaptan üniforması taşıyan ve kahverengi kaşları alnının ortasında âdeta yekdiğeriyle birleşen sert ve zalim bakışlı bir adam, tayfalarla beraber meydana çıkmıştı.

Brent kısık bir sesle yanındakilere:

— Sabit bir şeye tutunun, çabuk! diye fısıldadı.

Kendisi de derhal duvardaki bir parmaklığa sağ eliyle tutunurken sol elini cebine götürdü.

Süvari kızgın bir sesle tayfalara:

— Ne duruyorsunuz? Vurun hepsini! diye bağırdı.

Ve kendi atom tabancasını Profesör Harlov'a çevirdi.

Fakat birdenbire hiç beklenmedik birşey oldu.

Yolcu ve tayfalar, aynı korkak şaşkınlıkla bağırıştılar. Kaçmak üzere hız almağa çalışanlar beş on metre ileriye, yahut tavana fırladılar. Yere çökmek isteyenler sanki bir yerden düşmüşçesine şiddetle zemine çarptılar.

Tabancalı ellerini kaldıran tayfaların kimisi havada zarif taklalar attı, kimisi kendi alnına vurduğu bir darbenin tesiriyle yuvarlandı.

Geminin içindeki cazibe ayar tertibatı çalışmıyordu...

Şimdi herşey tamamiyle ağırlıksız kalmıştı...

Herkes gibi süvari de bir an ne olduğunu anlıyamadı. Atom tabancasını kaldırdı, fakat kolu kalkınca, ağırlığı olmayan vücudu da kolu ile beraber kalktı geriye doğru yavaşça bir takla attı. Atom mermisi sadece tavanda bir leke bıraktı.

Brent el değiştirerek, sol eliyle kendini tuttuğu parmaklığa iyice tesbit etti. Sonra sağ eline aldığı sessiz cep silâhıyla dikkatle nişan alarak ateş etti. Süvarinin çığlığı yolcuların dehşet feryatlarına karıştı.

Hiç kimsenin tabanı zeminden bir mukavemet görmüyor. Ayağı yerden kesilmiş yolcular, tamamiyle ağırlıksız, havada muallâkta çırpınıyorlardı. Her yaptıkları hareket onları sadece oldukları yerde döndürüyor fakat hiçbir yere git-

melerine imkân vermiyordu. Sanki sonsuz bir boşluk içindeydiler. Kaçmalarına imkân yoktu.

Bir kadın çocuğunu omuzundan tutarak kendini ona siper etmek istedi, fakat kadının ayakları yerden kesildiği gibi, elinde çevirdiği çocuğun hareketiyle kendi de hafifçe dönüyor ve ikisi beraber yavaş ve acaip hareketlerle görülmemiş bir kadril oynarmış gibi dönüyorlardı.

Bir adam, gözünün önündeki dehşetli manzarayı görmemek istermiş gibi ellerini yüzüne götürdü. Fakat bütün vücudu arkaya doğru bir devir hareketine başlayınca, kendini tutmak isteyerek kollarını yana açtı, bu hareket muvazenesini büsbütün bozdu... Ayakları başının üstünden geçti... Şaşkınlıktan küçük dilini yutacak hale gelen adam, kendini yerden yarım metre kadar yüksekte, havada, yüzü koyun ve yere müvazi, muallâkta yatar buldu.

Herkes olduğu yerde kıvranıyor, dönüyor fakat kimse kaçmağa muvaffak olamıyordu. Neticede, ateş etmeğe başlayan tayfaların uyandırdığı korkuya, bu katliâmdan kaçamamak hissi karışıyor ve çılgın bir haddi bulan bu korkunun pençesinde kadın erkek herkes feryatlar, imdat ve yardım çığlıklarıyla ortalığı hakikî bir hercümerç içinde bırakıyordu.

Allahtan, tayfalar da aynı tesir altındaydılar... Yüzleri buruşuyor, ateş etmeğe başlıyorlardı. Fakat nişan almağa imkân yoktu ki... Elini kaldıran herkes bütün vücudunun hareket ettiğini görüyor ve bir türlü bu harekete mâni olamıyordu. Karşısına nişan alıp ateş etmek isteyenler ya tavana, ya yere yahut da arka taraflarında bir yere isabet ettiriyorlardı.

Buna rağmen vurulanlar olmadı değil... Birçok serseri atom mermisi, beklenmedik açılar yaparak, nişan alınan kimseden bambaşka adamları vurdu.

Bu hercümerç içinde Brent bir eliyle kendisini iyice tesbit etmiş, diğer eliyle rahat rahat ve hayret edilecek bir isabetle ateş ediyordu. İlk atışı, gafil avlanan süvariyi en kısa yoldan cehenneme göndermişti. Vücudunun muvazenesini sol eliyle temin ederek durmadan ateş ediyordu. Kit, Brent

ihtar ettiği zaman tutunacak bir yer bulamamış, fakat soğukkanlılıkla Brent'in sol omuzuna yapışmıştı. Şimdi o da serbest kalan sağ eliyle ateş ediyor, bu suretle babasının sitayişle bahsettiği nişancılığının sadece bir palavradan ibaret olmadığını ispat ediyordu.

Profesör, Brent'in ihtarını vaktinde duyamamış ve kendini diğer yolcular gibi muallâkta hareketten âciz bulmuştu. Bununla beraber soğukkanlılığını kaybetmemişti. Atom tabancası elinde hazır bekliyor ve başıboş hareketi kendisini, tabancası bir tayfaya çevrilmiş vaziyete getirirse, hiç kımıldamadan tetiği çekiyordu. Sonra isabet kaydedip etmediğini merak bile etmeden, kendini tabancasının geri tepmesine bırakarak, yeniden nişan almağa filân teşebbüs etmeden, ancak yeni bir hareket tabancasını yeni hayduta çevirinceye kadar sabırla bekliyordu.

Nihayet Brent, durumu müsait bularak, gür bir sesle bağırdı:

— Tabancalarınızı atın, yoksa birer birer hepinizi temizliyeceğiz!...

Sağ kalan altı tayfa derhal tabancalarını atarak, merhamet dilediler.

— Ateş etmeyin! Ateş etmeyin! Tabancalarımızı atacağız...

Okadar korku ve dehşet içindeydiler ki, sözleri boğuk boğuk çıkıyor, zor anlaşılıyordu.

Brent tekrar el değiştirerek sol elini cebine soktu ve role kontrol cihazının düğmesine bastı: Geminin umumî cazibe sistemi derhal çalışmağa başladı. Havada bulunan yahut alelacaip vaziyetlerde kalan bütün yolcu ve tayfalar, zemine karmakarışık yuvarlandılar...

Brent:

— Harlov! diye bağırdı. Tabancaları topla ve tayfalardan herhangi biri tabancasına sarılmağa kalkışırsa, derhal beynini patlat...

Brent ve Kit, yan yana tayfalara doğru ilerlediler. Korkudan zaten bütün iradelerini kaybeden tayfalar hiç mukavemet etmeden duvarın dibine dizildiler.

Profesör, yere sallapati atılmış atom tabancalarını toplarken, iki genç te kalan tayfaları en yakın boş kamaraya götürüp, kapıyı üstlerine kilitlediler.

X

Brent vaziyetten memnun, gözleri parlayarak:

— Şimdi gidip bakalım, başka var mı? dedi. Meçhul bir kaçak yolcunun isteklerine uymak mecburiyetinde kaldılar, fakat yolculardan herhangi birinin canlı kalıp ta bu hususta gevezelik etmesi ihtimalini göze alamadılar.

Tayfalardan aldıkları atom silâhlarını yolculardan gönüllülere dağıttılar ve bunların bir kısmını kadın ve çocukların yanına muhafız olarak bırakarak, diğerleri geminin dahilindeki diğer personeli esir etmek üzere harekete geçtiler.

Brent ve Kit, doğru kumanda köprüsüne koştular. Genç adam etrafı bir gözden geçirdi. Kumanda dairesi, eski bir tip olmakla beraber, Brent'e yabancı değildi. Bir subayın, paniğe kapılıp, öteyi beriyi kırmağa kalktığı aşikârdı. Duvardaki panoların birçoğu darbe izleri gösteriyordu. Kumanda dairesindeki bazı müşirler parçalanmıştı. Fakat Allahtan esas kumanda tertibatına birşey olmamıştı.

Kit merakını yenemedi:

— Cim, acaba vaziyeti idare edebilecek misin? Kumandalarda fazla hasar yok galiba?..

Brent başını salladı:

— Evet, kumanda tablosu oldukça iyi durumda. Vakıa ben yıldızlar arası seyir mühendisliğinden pek anlamam ama, zannederim idare edebileceğim.

Üzerinde (Genel Temas) yazılı bir düğmeye bastı. Hoparlörlerin çalıştığına kanaat getirdikten sonra seyyar mikrofonu eline aldı:

— Bütün yolcular. Dikkat! Dikkat! Sürvitesi bir kere

daha kesip, meskûn bir seyyareye doğru yol almak için yer tâyini yapacağız. Telâşlanmayınız. Durumumuzu bilâhare tekrar bildireceğim.

Sesi, Dalila'nın dahilindeki bütün hoparlörlerden işitilmişti. İhtarına rağmen bazı yolcular yine korkuya kapılabilirlerdi. Fakat maalesef herkesi, her zaman memnun etmeğe imkân yoktu.

Brent sürvites alanını kesti.

Geminin büyük teleskobuyla tam karşılarına isabet eden yıldızı uzun uzun tetkik etti. Acele bazı hesaplar yaptı, bazı tahminlerde bulundu. Sonra tekrar mikrofonu açarak:

— Yakınımızda çok seyyareli bir güneş sistemi var, gemiyi oraya götüreceğim, dedi.

Dalila'yı tekrar sürvitese sokarak, geminin rotasını tesbit etti ve tam yol verdi.

Başını kaldırdığı zaman Kit ile gözgöze geldiler. Genç kızın yüzü tatlı bir tebessümle aydınlandı. Brent tekrar mikrofonu açarak:

— Geminin eski personeline emir, dedi. Harlov, bu adamları alt çıkış kapısına götürün. Gemi personelinden olup ta ölenlerin de cesetlerini alacaklar. Yolcu cesetlerine dokunmıyacaklar. Gemiyi terketmeğe hazır olsunlar.

Mikrofonu kapattı, tekrar Kit'e baktı ve gülümsedi. Dakikalar geçiyordu. Kit, Brent'in oturduğu kaptan kumanda koltuğunun arkasına geldi ve uzun parmaklı ellerini Cim'in saçları üzerinde gezdirdi. Bir müddet konuşmadan öylece kaldılar.

Brent sürvites alanını kesti. Binlerce yıldız sanki hiç yoktan var olmuş gibi geminin etrafını semayı birdenbire doldurdular. İleride, sağ tarafta muazzam bir küre vardı. Bu, arasına girdikleri güneş manzumesinin bir seyyaresiydi.

Genç adam mikrofonda yeni bir emir verdi:

— Evvelâ geminin eski personeli cesetleri alarak inecekler. Personelin hepsi inmeden hiçbir yolcu inmeğe teşebbüs etmiyecek. Bu bir emirdir, ona göre hareket etmenizi rica ederim...

Filhakika Brent'in böyle bir emir vermeğe selâhiyeti yoktu ama yolcular öyle bir haleti ruhiye içindeydiler ki ne söylese tereddütsüz yapacaklardı.

Gemiyi kendi mihveri etrafında çevirdi, yavaşça fakat gittikçe artan bir dikkatle, Dalila'yı zemine yaklaştırdı. Seyyarenin üzerinde dağlar belirdi ve bu dağlar muhteşem varlıklar haline geldiler. Gittikçe büyüyerek kabardılar... Dağların arasındaki düzlüklerde ağaçlar ve ziraat âletleri göründü.

Bu meskûn bir seyyareydi. Fakat pek müterakki bir seyyareye benzemiyordu.

Brent Dalila'nın hızını iyice kesti. Şimdi sürat saatte birkaç yüz metreden ibaretti. Netice meslekten yetişme feza süvarisi olmayan bir amatör için, pek te âşina olmadığı bir gemiyi indirmek hiç te kolay bir iş değildi.

Dalila yere yaklaşınca önce dallar, sonra büyük ağaç gövdeleri kıvrılarak muazzam teknenin altında ezildi. Gemi sert bir sarsıntıyla zemine oturdu ve hareketsiz kaldı.

Brent, alt çıkış kapısındaki hoparlörü açtı:

— Bütün gemi personeli, ölülerinin cesetlerini de alarak gemiyi terkedecek. Tahliyeye başlayın...

Kumanda tablosunun yan tarafında bir levha aydınlandı: «Alt çıkış kapısı açık!»

Biraz sonra kumanda dairesi hoparlöründe Profesör Harlov'un sesi duyuldu:

— Bütün personel gemiyi terketti!

— Derhal kapıyı kapatın. Hareket ediyoruz...

Bir iki saniye sonra «Alt çıkış kapısı açık» levhası karardı. Brent motorları çalıştırdı ve Dalila ağır ağır yükseldi.

Az sonra gemi tekrar sürvitese geçerek, tayfa ve subayları bıraktıkları seyyareden uzaklaşıyordu. Fakat Brent sürvitesi uzun zaman çalıştırmadı. Biraz sonra tekrar kesti. Aynı güneş manzumesinde başka bir seyyareye yaklaşıyorlardı. Uzaktan seyyarenin karlı dağları ve denizleri seçiliyordu. Kürenin mühim bir kısmı beyaz bir buğu ile kaplıydı.

Brent büyük teleskopla seyyareyi tetkik ettikten sonra;

— Meskûn! dedi. Yolcuları da buraya indiririz. Müşkülât çekmezler.

Gemiyi tekrar mihveri etrafında döndürdü, semayı dolduran bütün yıldızlar, muntazam bir resmi geçit yaparmış gibi gözlerinin önünden geçti.

Biraz sonra gemi seyyareye tamamen yaklaşmış ve inişe geçmişti. Brent genç kıza döndü:

— Evet, dedi, yolcuları burada indiririz. Ben inmiyeceğim. İşin aslına bakarsan Teşkilâta mensup olmak insana bir avantaj vermez, bilâkis birtakım mesuliyetler yükler. Şimdi, yıldızlar arası kanunlarına göre ben, bu geminin süvarisine karşı isyan çıkarmış bir korsanım. Gemi personelini yabancı bir seyyareye bırakmak ta yabana atılacak suçlardan değildir ya!.. Hem şimdi de aynı şeyi yolculara yapacağım. Netice itibariyle bir blânço çıkarmak lâzımgelirse işlediğim cürümler arasında müteaddit katil, fezada isyan, korsanlık, yolcuları yabancı topraklara terk, gemiyi tahrip... Daha ne bileyim, bir sürü suçlar var. Hele yolcular muhayyilelerini çalıştırmağa başlayıp ta olan hâdiseleri bire bin katıp anlatmağa başladılar mı, hayatım on para etmez. İyisi mi, ben Dalila'yı alıp yoluma gidiyorum. Buralarda kimseye teslim olup, muhakeme edilmeye niyetim yok.

Kit bu fikri kat'i olarak tasdik etti:

— Doğru Cim, yapılacak en münasip şey budur.

— Babanla sen, Arza dönünce, Kem IV'de bir madde transmetörü bulunduğunun muhakkak olduğunu, Derik'le Proküs'ün oradan kalkan bir filo ile yağma edilmiş olmasının muhtemel bulunduğunu söylersiniz. Olur mu?

— Hayır.

— Neden hayır? Anlamadım...

— Gayet tabiî... Sen Dalila'yı alıp ta nereye gideceksin sanki? Arza tabiî. Bilmiyorum zannetme. Biz de seninle beraber geleceğiz. Zaten böyle büyük bir geminin idaresi için üç kişi az bile...

— Demek bütün cürümlerime bir de kız kaçırma ilâve olunacak öyle mi?

Kit mânalı mânalı bakarak genç adamı süzdü:

— Zaten babam seni çok beğeniyor, biliyorsun.

— Ya sen?

Genç kız vaziyeti anlar gibi oldu. Birdenbire Brent'in karşısına dikilerek:

— Cim Brent, eğer benimle alay ediyorsan, Teşkilât, meşkilât dinlemem, saçlarını yolarım; anlıyor musun? Cevap ver...

Brent, kıvrak bir kahkaha attı:

— Aman sakın ha! Vazgeçtim. İstediğin yere götüreceğim seni, fakat saçlarıma çok meraklıyım. Onlara dokunma da ne istersen yap.

Genç kız sevdiği adamın kucağına atılarak, boynuna sarıldı:

— Hesap ver bakalım. Neden böyle sözler söyledin? Yoksa beni imtihan mı ediyorsun?

— Dur yahu! Kalk oradan, şimdi gemiyi bir yere toslayacağım, sonra ne Arza ne de başka bir yere gidecek halimiz kalmıyacak. Cennette çocuk mu büyüteceğiz?

Sonra ciddîleşerek ilâve etti:

— Neden dersen de, Kit. Teklif benden gelse minnet hissine kapılarak benimle gelmeğe razı olacağınızı biliyorum. Halbuki benim minnete ihtiyacım yok. Benim şahsım için gelirsen, bak ona aklım erer.

Dalila yavaş yavaş zemine oturdu.

Gemi hareketsiz kalır kalmaz, genç kız tekrar Brent'in boynuna atıldı:

— Şimdi kumandaymış, inişmiş, öyle numaralar da dinlemem.

Ve ateşli bir teslimiyetle kendini genç adamın kolları arasına bıraktı.

X

Teşkilât şefi kır saçlı başını kaldırdı, okuduğu raporu masanın üzerinde biraz ileriye itti. Koltuğunun arkasına yaslandı. Biraz düşündükten sonra:

— Raporunuzu beğendim Brent, dedi. Görüşlerinize iş-

tirak ediyorum. Fakat maalesef elimizde kat'i deliller olmadıkça bir filo harekete geçiremeyiz. Ancak ihtiyatî tedbirler alabiliriz ki, kanaatimizce bu da asla kâfi değildir. Netice itibariyle daha bir takım şeyler yapmamız lâzım.

Her zamanki gibi kudretli şahsiyetinin verdiği durgunlukla konuşuyordu:

— Siz bir işe başladınız Brent, devam ediniz. Ben ayrıca başka kollardan da harekete geçerim. Ve diğer faaliyetlerimizi de sizin plânınıza göre ayar ederim. Şimdi siz, bu işin sonunu getirebilmek için bir plân tasarladınız mı? Bu plân nedir?

Brent karşısında oturan iyi taranmış kır saçlı, gözlüklü, geniş alınlı, daima kusursuz giyinen, daima sâkin ve temkinli, kimseyi küçük, kimseyi büyük görmeyen, bilgin denecek kadar kültür sahibi, kitap gibi bir hafızası, dehşetli bir ikna kabiliyeti olan, nüktedan, sabırlı, zeki ve mütevazı adama baktı.

Şef!..

Onun nereden geldiğini, mazisinin ve tahsilinin ne olduğunu kimse bilmezdi.

Yirmi beş sene kadar evvel Teşkilâtın başına gelmiş ve yirmi beş senedir, idaresi çok zor olan, bazı ajanları belki senelerce merkeze uğramayan bu dağınık müesseseyi şayanı hayret bir ustalıkla idare etmiş ve bugünkü durumuna getirmişti.

Şef hiçbir harekâta iştirak etmez, fiilen hiçbir faaliyette bulunmaz, sadece mühim meselelerin plânlanmasında rol oynardı. Daha ziyade sahne arkasında kalır ve prensip kararları alırdı.

Fakat Teşkilâtın sayılı ajanlarının hepsiyle gayet yakından alâkadar olurdu. Onların namzetliklerinden ölümlerine veya emekliye ayrılmalarına kadar yetiştirilmeleriyle meşgul olur, âdeta her ajana, kendi tükenmez şahsiyetinden bir nebze aşılardı. Onun zamanında, yirmi beş senedir, Teşkilâtta hiçbir fiyasko olmamıştı. Münferit ajanlar ellerinde olmayan sebeplerle muvaffakiyetsizliklere uğramış ve bu uğurda hayatlarını vermiş olmalarına rağmen, Teşkilât bir

bütün olarak daima başarıya ulaşmıştı ve bütün başarılarda, bilâvasıta olmakla beraber, en büyük pay şefe aitti.

Brent bir iki kere yutkunduktan sonra:

— Tasarlanmış bir plânım yok, Şef! dedi. Bununla beraber bazı ihtimaller üzerinde biraz durdum. Müsaade ederseniz bu ihtimalleri sizinle tetkik edelim.

— Gayet tabiî... Buyurun...

— Kem IV seyyaresinde bir transmetör olduğu muhakkak, fakat gerek benim şahsî tetkiklerime ve gerekse Profesör Harlov'un müşahedelerine göre, halkın böyle birşeyden haberi yok. Ve bu halkın çoğu yağmalardan istifade etmiyor.

Brent biraz durdu. Zihnini toplar gibi biraz düşündü ve devam etti:

— Malden seyyaresine gelince, bildiğiniz gibi bu seyyare hakkında pek az bilgiye sahibiz. İmparator yavaş yavaş bütün yabancıların ayağını seyyareden kesti. Hemen hemen dışarıdan kimseyi kabul etmiyor. Bu durum bana eskidenberi mânidar gelir. Kanaatimce Malden sâkinlerinin tamamı bu yağmalarda ortaktır. O takdirde, yani bu ihtimal kabul edilirse, madde transmetörlerinin meydanda olması mümkündür.

Şef dikkatle dinliyordu. Bu muhakemeleri mantıkî ve akla yakın bulduğu muhakkaktı:

— Doğru, dedi, devam edin.

— Biz bugünkü duruma göre iki yoldan birini seçmeğe mecburuz: bunlardan birincisi, Malden'den, ikincisi Kem IV den başlar. Malden buradan, en hızlı feza gemileriyle takriben bir sene çeker. Bu çok uzun bir zamandır. Kem IV de ise vaziyet biraz daha esrarengiz ve tahkikat biraz daha uzun sürer. Belki de hiçbir netice vermez. Ben esasen Kem IV de bir miktar tetkikat yapmış durumdayım. Bu sebeple işe oradan başlamayı tercih ederim.

Brent, demindenberi oturmakta olduğu koltuktan yavaşça kalktı. İki eliyle Şefin masasına dayanarak ve biraz ileri doğru eğilerek:

— Hedefim, diye ilâve etti, madde transmetörünün yerini tesbit etmek, mümkün olduğu takdirde transmetör vasıtasıyla Malden'e gitmek ve tetkikatımı orada tamamlamak. Eğer bir başka ajanı da Malden'e göndermeyi münasip görürseniz, bana azamî bir sene mühlet verdiğiniz takdirde, muvaffak olamazsam, diğer arkadaş Malden'den işe başlayarak devam eder.

Şef, iki eliyle masanın üzerine hafifçe vurarak başını salladı ve:

— Kabul, dedi. Şimdilik sizin Kem IV de vazifelendirileceğinizi kabul edelim. Teferrüatı gene görüşürüz. Bir ikinci kol da doğrudan doğruya Malden'den başlar ve bir seneye kadar oraya varacağına göre bu müddet zarfında siz serbestçe hareket edebilirsiniz. Umarım ki, muvaffakiyetiniz bukadar uzun bir zamana ihtiyaç göstermez.

Brent, Şefin sözünü kesti:

— Ben de temenni ederim ki o zamana kadar yeni seyyareler baskına uğramaz.

Şef, müteessir başını salladı:

— Orasını ancak temenni edebiliriz. Maamafih henüz aldığım bir habere göre Loka V seyyaresi de taptaze bir taarruza uğradı, tamamen yağma ve tahrip edildi. Bu sefer haydutlar daha alenî ve daha ihtiyatsız davrandılar. Bir miktar ipucu bulmak üzereyiz galiba...

Brent ve Şef bu mevzuda uzun uzun görüştüler. Bu görüşme saatlerce sürdü. Birçok ihtimalleri düşünerek, bu muhtelif ihtimallerin tahakkuku halinde değiştirilebilecek bir plân kurdular.

Esasen Teşkilâtın bütün ajanları, üzerlerine aldıkları vazifelerin ifasında tek başlarına çalıştıkları için muvaffakiyet daha ziyade ajanların mahallî imkânlarına bağlıydı. Mahallî hâdiselerle uğradıkları müşkülât karşısındaki tedbirler elbette daha evvelden tesbit edilmesine ihtimal olmayan tedbirler oluyordu. Onun için Teşkilât mensuplarının tatbik edeceği bütün plânlar gayet elâstikî olarak hazırlanırdı.

Genç ajan Şefin yanından ayrılmadan önce, Şef mutadı hilâfına ona bir dostunu tavsiye etti:

— Bu adam, dedi, Merva seyyaresinin Kem IV deki sefiridir. Merva, soyguncuların ilk kurbanı olan Derik ile çok yakından dost olduğu gibi, bu sefirin Derik seyyaresine karşı hususî bir alâkası vardır. Sefirin size yardım edeceğinden eminim.

Brent aklına yeni gelmiş gibi:

— Birşey daha var Şef, dedi. Kem IV seyyaresini şüphelendirmemek için Profesör Harlov'un ortadan kaybolduğunu ilân etmek ve bir müddet Profesörün ortalarda gözükmemesini temin etmek fikrine ne dersiniz? Dalilla'nın mürettebatı Kem IV e döndüğü takdirde, bu heriflerin şüpheleri bile bir miktar yatışır sanıyorum...

Brent, ertesi günü Kem IV'e müteveccihen hareket etmek üzere, Şeften ayrıldığı zaman vakit hayli ilerlemişti. İlk taksikopter durağında sırada olan arabaya bindi ve otomatik taksimetreyi Vega otelinin 12 numaralı kordonuna ayar etti. Taksimetrenin gösterdiği parayı, ufacık deliğin içine atarak düğmeye bastı. Sonra da yumuşak koltuğa yaslandı. Kit Harlov'u düşünmeğe başladı.

Otomatik vasıta manyetik idaresiyle kendi kendine havalanıp, hava trafik kanallarından geçerek yola düzüldüğü zaman, ayaklarının altına serilen muazzam şehrin manzarasını görmedi bile... 42 bin odalı ve en modern konforu haiz Vega oteline yaklaşınca, otelin kat kat kordonları üzerinde, demet demet dairelere ve balkonlara bile bakmadı. Halbuki otelin şahane görünüşü onu her zaman teshir ederdi. Kendi kendine:

— Oğlum Cim Brent, dedi. Paçayı fena kaptırdın galiba... Bunun sonunda bir düğün var gibi görünüyor.

On ikinci kordona gelince taksikopterden indi ve düğmesine basarak vasıtayı en yakın durak yerine gönderdi.

Otelde Kit, vücudun şekil ve duruşuna kendiliğinden intibak eden ve otomatik olarak vücut hararetiyle ısınan

lüks ve muhteşem, büyük koltuklardan birine uzanmış, duvardaki gömme televizyonda en son aşk filmini seyrediyordu.

Brent içeri girer girmez, yerinden fırlayarak, boynuna sarıldı:

— Neredesin yahu, Cim? Akşam yemeğinden vazgeçtin de gelmiyeceksin sandım.

— Doğrusunu istersen akşam yemeği pek okadar mühim bir hâdise değil; ondan vazgeçebilirim. Fakat senden vazgeçemem. Onun için, yemek olsa da olmasa da sana geleceğim. Bir kere bunu aklından çıkarma. Anlaşıldı mı? Şimdi söyle bakalım yemeği nerede yiyeceğiz?

— Onuncu kordonun balkonundaki yeşil restoranda. Ben masa da ayırttım, derhal hazırlanıp gidelim.

Çabuk hazırlandılar. Biraz sonra, şehrin en lüks restoranı addedilen yeşil kulüpte, ayırttıkları masanın başına oturmuşlardı. Restoranın dahilî tezyinatı gayet modern ve orijinaldi. Fakat gözlerini birbirlerinden ayırmayan iki gencin, kendilerine müsait bir dekor teşkil etmesinden başka, civardaki tezyinatla ilgileri yoktu.

Masanın yanındaki düğmelere basarak yemeklerini ısmarladılar. Otomatik servis istediklerini masanın ortasına yerleştirdi. Hem yiyor hem konuşuyorlardı.

— Şef ne diyor? Fikrini uygun buldu mu?

— Aşağı yukarı... Birçok noktalarda mutabıkız, ufak tefek değişiklikler de tavsiye etti.

— Kem IV'e gidiyoruz değil mi?

— Allah bilir, seni götürmek istemiyorum ama... Daima bir yolunu bulup beni kandırıyorsun. Sana lâf yetiştirmek için insanın dört tane dili olması lâzım.

Gülüştüler.

Yemek mükellef, muhit müsait, dekor muhteşemdi. Mükemmel bir orkestra salonu neşeli bir müzikle dolduruyordu. İki genç âşık Dalila'da geçirdikleri korkulu ve dehşetli saatleri, yolcuların çılgın hareketlerini ve yalnız üç kişi oldukları halde koca gemiyi Arza kadar getirmek için çektikleri müşkülâtı çabuk unutmuşlardı.

Yemekten kalktıkları zaman gece bir hayli ilerlemişti.

Otelin, bir bayram gecesiymiş gibi aydınlık olan pasajı ve koridorlarından geçerek kendi dairelerine geldiler. İkisi de biraz sarhoştu. Dairelerine girip te kapıyı kapar kapamaz Kit, sevgilisini oracıkta kapının önünde durdurdu:

— Dur bakalım! dedi. Evvelâ yemek müddetince öpüşünde bir değişiklik olmuş mu, onun tadına bakalım.

Gene gülüşerek kucaklaştılar. Fakat Kit, çapkın bir kıvranışla Brent'in elinden kurtuldu. Salonun öte tarafına kaçtı.

— Yağma yok! dedi. Bir öpücük yeter... Ötekileri gelip kendin almalısın.

Oynaşarak, gülüşerek, öpüşerek sokak kıyafetlerini değiştirdiler. Rahat ve hafif elbiseler giydiler. Biraz sonra Brent, genç kızı kucağına alıp yatak odasına götürdüğü zaman, her ikisinin de birbirlerini arzusu en yüksek raddesine çıkmıştı.

Bret genç kızı şefkatle yatağın üzerine bıraktı ve dudaklarına eğildi. Aynı zamanda karyolanın başındaki sedef tablonun düğmeleriyle oynadı. Evvelâ baygın ve sıcak bir müzik ortalığa yayıldı. Bu müzikle beraber ışıklar donuklaştı, soldu... Yatak odası romantik bir loşluğa büründü. Sonra insanın iliklerine nüfuz eden, aşka meylettirici bir misk kokusu, hususî bir teşvikle bu romantik ışığa ve davetkâr müziğe tesirini ekledi. Bu tahammül edilmez aşk atmosferi zaten birbirine can atan iki genci, tatminkâr birleşmeye hazırlamıştı. Birbirlerinin koynuna gömüldüler.

Kit, sıcak, kısık, titrek ve şehvet dolu bir sesle:.

— Cim, sevgilim... Al beni, diye inledi...

Sert ve körpe vücudunun kor gibi hazinelerini sevgilisine bıraktı.

Uzun, çok uzun bir zaman sonra Brent, kolunu uzatarak tekrar düğmelerle oynadı. Işık gayet loş bir yeşile kalboldu. Müzik son nağmelerini bir sır gibi fısıldayarak dağıldı.

Brent sol omuzunun üzerine kendini bırakmış, gözleri kapanan güzel yüze, yüzünü dayadı ve Kit'in dudaklarına

uykulu bir tebessüm getiren son bir öpücük kondurduktan sonra, kendi de gözlerini kapadı.

Kit Harlov, normal haliyle Kem IV seyyaresinde gözükemezdi. Hem derhal tanınır, babasının ve kendisinin ölmedikleri derhal meydana çıkardı. Hem de, bu hal başarmaları icap eden işe kat'î bir balta vurur, hiçbir muvaffakiyet imkânı bırakmazdı. Brent te kendi hesabına tanınmamayı tercih ediyordu. Ne olur ne olmaz... Yabancı bir muhitte, totaliter ve şiddetli bir idare altında, casusluk suçu ile yakalanmamak lâzımdı. Hattâ bir, Teşkilât ajanı olsa bile...

Kit'in ipek sarı saçlarını, parlak bir siyaha boyadılar, sonra hususî bir tertiple sertleştirdiler. Vücuduna da baştan aşağı, en mahrem yerlerine kadar, sun'î ceviz yağı losyonuyla koyu buğday rengi verdiler. Gözlerinin yeşil rengini değiştirmeğe ihtiyaç yoktu. Yalnız dudaklarını biraz dolgunlaştırdılar. Dudak boyasını da saç ve ten rengine uygun bir tonla değiştirince genç kız tanınmaz hale geldi.

Brent eserini tenkitçi bir gözle kontrol edip, genç kıza uzun uzun baktıktan sonra:

— Mükemmel, dedi, seni baban bile sokakta görse tanıyamaz. Güzelliğine de hiçbir halel gelmedi, yani daha doğrusu esmerken mi daha güzelsin, yoksa sarışınken mi? Bir türlü karar veremiyorum. Maamafih şurası muhakkak ki, güzelsin... Ve Benimsin...

Şakalaşarak ve hattâ arada bir işlerini bırakarak uzun uzun öpüşerek hazırlıklarına devam ettiler. Brent te saçlarını iyice koyulaştırarak, şakaklarını bir hayli kırlaştırdı. Gözlerinin kenarına hafif kırışıklıklar çizdi, bıyık bıraktı. Böylece tavırlarına olgun bir zampara hali verdi.

Kit genç adama yanyan bakarak:

— Seni böyle kır saçlı çapkın halinde görünce Kem IV'ün kadınları rahat bırakmıyacak. Fakat şunu hatırlatayım ki, mâsum flörtlerini bile merhametsiz bir kontrola tâbi tutacağım. Sana göz açtırmıyacağım...

Hazırlıklarını o gün bitirdiler ve Kit'in babasını istirahate çekildiği sayfiye köşkünde ziyaret ederek vedalaştılar. Aynı gün Kem IV'e müteveccihen yola çıktılar.

Şimdi, kadın biraz şuh ve fettan, kocası fazlaca çapkın, zengin bir karı - koca rolündeydiler. Rok Lamod ve genç karısı İma Lamod, zevkleri için seyyareden seyyareye dolaşır, hoşlandıkları yerde arzu ettikleri kadar kalırlar ve bilhassa evlilik harici maceralara karşı fazlaca meyil gösterirlerdi. Çok zengin oldukları söylenir, fakat servetlerinin hakikî değerini kimse bilmezdi.

Arz'dan Kem IV'e seyahat zararsız geçti. Gemide Kit şuh ve maceraperest rolünde muvaffak oldu. Süvariden başlamak üzere bütün erkekleri başına topladı. Brent ise, olgun zampara kılığında yaşlı, genç birçok kadın kalbini çaldı. Fakat bütün zevahire rağmen iki genç birbirlerine sadık kaldılar ve böylece, sadece dış görünüşleri ve hareket tarzlarıyla, kendilerine Kem IV'de faydalı olacak şöhreti temin ettiler. Bütün bunlar Cim Brent'in plânının ilk safhasıydı.

Brent'le Kit Kem IV'e vardıklarından bir hafta sonra şöhretleri yayılmağa başladı. Başşehre varır varmaz en lüks otele inmişler ve Brent gizlice Merva sefirini ziyaret ederek, kendini tanıtmış, Şefin tavsiyesini yerine getirmişti.

Sefir, Brent'in kısaca izah ettiği durumu ve hazırlanan plânları dinlerken hiddetini yenemiyor, muhteşem dairesindeki mutenâ kumaşlardan yapılmış koltuklara bir oturup bir kalkıyordu:

— Nasıl, nasıl? Derik'i mahveden donanma buradan, Kem IV'den hareket etti ha? Alçak herifler, daima da dost görünür, Derik'in ve Merva'nın dostluğuna çok kıymet verdiklerini söylerler.

— Evet Ekselâns! Bu civarda yağma edilen seyyareleri vuran donanma, hep Kem IV'den çıkıyor. Madde transmetörü sayesinde Malden'e gidiyor. Fakat bütün bunları ispat için bazı ipuçları bulmamız lâzım.

Sefir heyecanla genç adamın omuzlarına sarıldı, içten gelen bir samimiyetle:

— Dostum, dedi, benden ne yardım istiyorsanız yapmağa hazırım.

Bunun üzerine Brent plânının ana hatlarını izah etti:

— Halk arasında yapılacak bir araştırma netice verse bile çok uzun zaman ister. Halbuki işin nezaketi hiç vakit kaybetmeğe gelmez. Kimbilir belki şu anda bile Galaksi'nin bir yerinde müreffeh bir seyyarenin mâsum sâkinleri, mel'ûn gazın zehiriyle topyekûn can veriyor, vahşî Malden askerlerinin zalim elleri mücevherleri soymak için biçare cesetleri doğruyordur.

Brent bunları anlattıkça, sefirin gözleri açılıyor, hiddeti son dereceye varıyordu:

— Alçaklar! Alçaklar!

Her cümlenin sonunda sefir buna benzer tâbirlerle nefretini ifade ediyor, yumruğunu masasına, koltukların kenarına vuruyordu.

— Derhal harekete geçmemiz ve mutlaka muvaffak olmamız lâzım. Onun için uzun sürecek taharriyata başvurup, Kem IV hükûmeti âzâsından, böyle bir sırra vâkıf olması icap eden yüksek bir şahıs seçip, gayretlerimi onun üzerinde toplayacağım ve ister tatlılıkla, ister rüşvet vâdiyle, ister zorbalıkla, ister işkenceyle olsun harifi konuşturup bu sırrı alacağım. İşte plânımın umumî hatları bundan ibarettir.

Sefir biraz sâkinleşir gibi olmuştu:

— Öyleyse bu hususta benim size faydam dokunabilir. Fakat tahkikatınızın ilerlemesiyle yakından alâkadar olmayı arzu ederim. Onun için birbirimize yakın olmamız faydalıdır. İndiğiniz otelden ayrılın. Benim köşkümde misafir kalın. Hem daha yakından faaliyetinizi takip eder, daha faydalı olmağa çalışırım, hem de köşkümde misafir kalmanız sizin, sarayın en yüksek şahsiyetleriyle tanışabilmeniz için en sağlam refaranstır.

— Fakat Sayın Sefir, sizi bu işe karıştırmakla zaten rahatsız ettik. İyi niyetlerinizi suistimal etmiyelim.

— Delikanlı, size nekadar yardım etsem azdır. Çünkü siz biraz da benim için çalışıyorsunuz. Derik seyyaresi başkanı benim eniştemdi ve elmas gibi bir adamdı. Derik'in fe-

lâketini haber alır almaz bizzat gittim. Başkan ve kızkardeşim feci şekilde doğranmış, mücevherleri, kolları ve boyunları kesilerek alınmıştı. Başkanın 17 yaşındaki kızı, dilber yeğenim öldürüldükten sonra kirletilmişti. Bunların acısı yürekten kolay kolay silinmez. Bu mahlûklar insan sıfatına lâyık değil. Zalim, vahşi, alçak mahlûklar... Bunların kökünün kâinattan silinmesi, topyekûn mahvedilmesi bütün Galaksi namına bir borçtur. Yaşım size fiilen yardım etmeme müsait değil, fakat gerek şahsî, gerekse resmî bütün imkânlarımı size hasredeceğim.

Brent, Sefire hararetle teşekkür etti ve acısına bütün kalbiyle iştirak ettiğini bildirdi. Sonra, Sefirin evine inmeleri için bir plân hazırladılar. Nihayet Brent, geldiği gibi gizlice otele döndü. Kit'e vaziyeti anlattı.

Biraz sonra, sanki Sefirle ilk defa temas ediyormuş gibi videofon denilen televizyonlu telsiz telefonla, Merva sefirini aradı. Evvelâ Sefirle görüştürmek istemediler. Fakat Brent, Rok Lamod ismini verince, çok geçmeden bizzat Sefir videofonun ekranında belirdi. Lamod'u görmekten büyük bir zevk duyduğunu fazlasiyle belli ederek, onları otelde bırakmıyacağını, köşkünde misafir etmek istediğini söyledi. Kit'le Brent biraz nazlandıktan sonra kabul ettiler. Biraz sonra Sefirin hususî kopter'i Rok ve İma Lamod'u eşyalarıyla birlikte otelden aldı.

Bütün bu numaralar, totaliter bir devlet olan Kem IV hakanlığının, sefir veya mümasili gibi mühim şahısların vidofon muhaberelerini daimî bir kontrol altında bulundurduğunu bildikleri içindi. Seyyareye çıktıkları zaman Sefiri şahsen bile tanımayan bir çiftin Sefirin derhal bukadar yakın alâkasına mazhar olması elbette şüpheyi davet ederdi. Halbuki şimdi, Lamod'ları Sefirin pek eski ahpabları sanacaklardı. Artık şüpheye mahal yoktu.

İki genç, Sefirin evine taşınır taşınmaz kendilerine ayrılan dairede Sefirle uzun bir görüşme yaptılar. Bu meyanda, madde transmetörünün sırrını Kem IV hükûmetinden kimlerin bileceğini ve bu malûmatın ondan nasıl alınabileceğini düşündüler. Sefir:

— Bu sırrı birçok kimselerin bilmesi mümkündür, dedi. Fakat bu şahısların kimler olduğunu tesbit edemeyiz.

— Şu halde mutlaka bilmesi lâzımgelen büyüklerden işe başlayalım.

— Diktatörün kendisini ve vekillerini unutun bir defa, onlar yarım düzine muhafızları olmadan tuvalete bile gitmezler.

— Peki, siz kimi tavsiye edersiniz?

— Sırra vâkıf olabilecek kadar mühim bir mevki işgal edip nisbeten serbest dolaşan gizli polis Şefi Buka, diktatörün baş yaveri ve baş sekreteri vardır. Bunlardan birini idare edebilirseniz muvaffakiyet ihtimali olabilir.

Bu üç şahısı ön plâna alarak üzerlerinde durmağa karar verdiler. Ayrıca, Sefir gençleri diktatöre ve saray mensuplarına tanıştırıp, saraya da girmelerini temin edecekti.

— Fakat bu hususta çok dikkatli olmanız lâzımdır. Zira bütün saray, hemen hemen muazzam bir tuzak halindedir. Hiç umulmadık yerde gizli nöbetçiler, dinleme âletleri vardır. Sarayın hususî kısımlarına gizlice girmeğe kalkıştınız mı, çıkmak ihtimaliniz pek azdır. Saraydan mühim bir adam kaçırmak ise imkânsızdır. İş zora biner de adam kaçırmak mecburiyetinde kalırsanız bunu saray dışında yapacaksınız.

Merva Sefirinin Kit ve Cim'i, Rok ve İma Lamod namı altında sarayın mühim şahsiyetlerine tanıtması için bir balo vermesi kararlaştırıldı. Yalnız, zevahiri kurtarmak için bu baloyu Merva'nın millî bayramlarından birine tesadüf ettirdiler. Ayrıca bu baloda ümit ettikleri neticeyi alabilmek için şimdiden zemini hazırlamağa ve sarayın bazı şahsiyetleriyle daha evvelden tanışmağa karar verdiler. Bu karar mucibince Kit, gayet şuh bir kadın rolü takınarak her tanıştığı erkeğin kendisine kur yapmasına müsaade edecek fakat herkesi atlatacak, hiç kimseyi beğenmemiş gibi görünecekti.

Egzotik bir müzik, Merva Sefarethanesinin muhteşem salonunun kubbesinde akisler yaparak kulakları dolduruyordu. Dansedenler hâlâ kalabalıktı, fakat misafirlerin çoğu yan salonlara, balkonlara dağılmışlar, daha samimî bir hava

içinde eğlenmeğe koyulmuşlardı. İçki bol, yiyecekler nefîsti. Balo daha başlangıcından, neşeyle başlamış ve bu neşeli hava artarak devam etmişti.

Çapkın tavrıyla herkesi sihirleyen, kahkahası her çehrede akisler uyandıran Kit, bu neşeli havanın yaratılmasında ve devam etmesinde en mühim unsur olmuştu.

Şimdi Cim, 30 - 35 yaşlarında, hafifçe etine dolgun iri ağızlı bir kadın olan baş sekreterle yanak yanağa danseder ve kulağına, kadının gözlerini parlatan ve yüzüne pembe bir renk veren, sözler fısıldarken, Kit de loş ışıklı bir balkonda başka bir gurubun neşe merkeziydi. Kit'in bulunduğu gurupta Sefirin büyük oğlu, Gizli Polis Şefi General Buka ve saraya bağlı üç genç subay vardı.

Kit'i General Buka'ya ilk takdim ettikleri zaman, somurtkan General resmî davranmış, buna mukabil genç kadın, asîl bir kontes tavrıyla Generale yukarıdan aşağı muamele etmiş, sanki kendisiyle lûtfen konuşurmuş gibi davranmıştı. Fakat balo vakit ilerledikçe samimîleşip genç kadın neşesi, şuh kahkahaları ve çapkınca hareketleriyle eğlencenin siklet merkezini teşkil edince, General kendisine yapılan soğuk muameleye içerlemiş ve bu neşe kaynağından kendisine pay çıkarmağa karar vermişti. Kit'in etrafında pervane gibi dönen genç subaylardan biri yanından geçerken, bir baş işaretiyle çağırdı:

— Buyurun sayın Generalim!.

— Merhaba Viktor. Seni çok neşeli görüyorum. Balonun gidişatından memnunsun galiba?..

— Evet, çok memnunum sayın Generalim. Sayın diktatörümüzün verdiği son balodanberi hiçbir toplantı bukadar neşeli olmamıştı. Merva Sefiri davetlilerini büyük bir isabetle seçmiş.

Genç subayın gözü, gizlemeğe çalıştığı bir sabırsızlıkla, Kit'in bulunduğu tarafa dönüyor, bu hareketi hem davetliler isabetle seçilmiş derken kimi kastettiğini, hem de bir an evvel onun yanına varıp, diğer arkadaşları arasında kendini beğendirerek, tebessümlerini şahsına hasretmek arzusunu ifade ediyordu.

General aradığı fırsatı bulmuştu, kaçırmadı:

— Gözlerinin ne tarafa gittiğini görüyorum, Viktor. Seni fazla tutmamak, sana iyilik etmek olacak galiba? Fakat kim bu, sizin gibi arıların bukadar kalabalık olarak etrafında döndüğü çiçek? Demin takdim ettiler ama, pek dikkat edemedim galiba...

— Bayan Lamod, sayın Generalim.

— Evli mi bu kadın?

— Evet sayın Generalim. Şu... Prenses Maşar'la danseden, uzun boylu, geniş omuzlu, kır saçlı adamın karısı...

— Ya!.. Adamı biraz gözüm ısırır gibi oluyor ama, tanımıyorum. Kimmiş bunlar? Nereden gelmişler?

— Merva Sefirinin çocukluk arkadaşıymış bu Lamod... Çok zengin ve servetinin hesabı yokmuş. Karı koca bütün vakitlerini gezmek ve çapkınlık etmekle geçiriyorlar.

— Ya!.. Serbest bir aile demek?..

— Fazlasiyle sayın Generalim. Rivayete göre, İma... yani bayan demek istiyorum... Geceyi kocasının yanında geçiren bir kadını sabahleyin kahvaltıya alakoymuş ve kocasını beğenip beğenmediğini sormuş. Bu söz üzerine kadın: «Ya siz?» deyince, Bayan Lamod: «Tabiî beğeniyorum» diye cevap vermiş, beğenmesem ondan ayrılır, sizin kocanıza varırım!..»

General bir kahkaha attı:

— Yaman bir kadın desene!.. Eeee! Hanginiz tavladınız bu güzel aşifteyi bakalım?

Genç subay kısa bir tereddüt devresi geçirdikten sonra:

— Henüz... maalesef hiçbirimiz muvaffak olamadık sayın Generalim. «Kem IV'de tanıdığım erkeklerin hangisini seçeceğime, hangisini sevebileceğime henüz bir karar veremedim» diyor. Fakat biz arkadaşlar arasında bahse giriştik, onu elde etmeğe muvaffak olana diğerleri muayyen bir para ödeyecekler.

General kaşlarını çattı:

— Hmmm! Öyleyse tutmıyayım Viktor, derhal git, savaş meydanına atıl ve değerini ispat et.

— Sağ olun sayın Generalim.

Bu mükâleme Generalin merakını büsbütün arttırmıştı. Az sonra, Bayan Lamod'un kendisine nasıl muamele edeceğini düşünerek, genç kadına sokuldu ve onu dansa davet etti. Başka genç talipleri de olmasına rağmen, genç kadın Generalle kalktı. Ona karşı gayet nazik, fakat vakur davrandı. Mesafeleri muhafaza etti, fakat etikette kusur göstermedi. Generalin kanaatine göre, kısacası şahsına yüz vermeden, mevkiine hürmet etti. Kadının neşesi bâkiydi, fakat kendi çevresine kapanmış, afâkî bir hâli vardı. Sanki Generalle bir vazifeymiş gibi dansediyor, neşesini nezaket icabı devam ettiriyordu. Ondan bir an evvel kurtulup gençlerin arasına gitmek ister gibiydi.

General Buka gururlu bir adamdı. Gençliğinde de yakışıklı ve çapkındı. Kadına şiddetle düşkündü. İyi bir asker ve daha iyi bir siyasetçi olduğu için küçük rütbelerden itibaren mühim mevkiler işgal etmiş ve cinsî arzularına, işgal ettiği mevkileri âlet edinmekten çekinmemişti. Daha iyi bir birliğe yahut merkeze tâyin edilebilmek için genç karılarını, hattâ para ile tutup karısı olarak yutturdukları kadınları, ona göndererek bu dileklerine nail olan subayların adedi bir hayli kabarıktı. Gayet tabiî General bu işin dalavere tarafını hiçbir zaman farketmemişti. Böylece mevkiinin kendisine temin ettiği kolay kadınlar, Generale zamanla başarılı bir çapkın olduğu kanaatini uyandırmıştı. Bugün ise, dikatörden sonra seyyarenin en nüfuzlu adamıydı, astığı astık, kestiği kestikti. Herkes bunu bilir ve ona göre hareket ederdi.

Kit'in Generale gösterdiği muamele Gizli Polis Şefinin gururunu kırmıştı. Esasen karakter temizliği bakımından küçük çapta bir adam olan General, kendine yüz vermeyen bu kadına karşı yenemediği bir meyil hissetti.

Kit, muamelenin General üzerindeki tesirini gözden kaçırmadı. Esasen maksadı bu tesiri husule getirmekti. Dans bitince Generalden aynı nazik, fakat soğuk ve vakur tavırlarla ayrıldı. Derhal etrafını alan gençlerin arasına karışır karışmaz sanki yepyeni bir neşenin koynuna girerek şuh kahkahalariyle herkesi yeniden cezbetti.

Ehemmiyet vermemiş gibi görünmekle beraber Kit Generali gözünden kaçırmıyordu. Tasarısında muvaffak olur da Generali kendisine kur yapmağa sevkedebilirse, ihtiyar bunağı idare edip Cim'in eline düşürebileceğini tahmin ediyordu. Generalin yaşlıca bir adamla loş bir balkona çıktığını görünce, şımarık şımarık burun kırdı ve etrafındakilere:

— Burası çok sıcak değil mi çocuklar? diye sordu.

Gençler hep bir ağızdan:

— İsterseniz balkona çıkalım, dediler.

— Ama burası daha neşeli değil mi?

— Siz nerede olursanız orası neşeli olur İma.

— Mademki israr ediyorsunuz çıkalım öyleyse.

Ve kendisi öne geçerek, Generalin biraz evvel çıkmış olduğu balkona doğru yürüdü, fakat balkonun kapısına yaklaşınca, sanki oraya gitmeyi başkası teklif etmiş gibi:

— Siz beni buraya çıkarıyorsunuz ama, orası karanlık, diye nazlandı.

— Yok canım karanlık değil. Sadece romantik bir şekilde tenvir edilmiş. İlânı aşk etmek için daha şairane değil mi?

— Fakat yaramazlık yapmıyacağınıza söz veriyor musunuz?

Hep bir ağızdan:

— Evet! diye cevap verdiler.

Fakat hiç te uslu durmağa niyetleri yoktu.

General, Bayan Lamod'un biri sivil, üçü subay olmak üzere dört gençle beraber balkona çıktığını gördü. Biraz içerledi fakat istifini bozmadı, gençlerin gurubunu görmemezlikten geldi. Gençler zaten o tarafa gelmediler, diğer tarafa dönerek bir ağaçlık ortasında kayboldular, fakat kahkahaları Generale kadar geliyordu. General Buka, yanındaki yaşlı adamla konuştuğu mevzua karşı alâkasını kaybetmişti. Aklı biraz ilerdeki genç kadındaydı. Fakat esasında ne istediğini kendisi de bilmiyordu. Eğer Kit, herkese gösterdiği şuh muameleyi Buka'ya da göstermiş olsa, belki General genç kadının üstüne düşmiyecekti. Fakat ona bilhassa soğuk, hususî bir muamele göstermesi Generali tahrik etmişti.

Şimdi General kendi kendine sordukça, Kit'in ruhuna attığı tohum feyiz veriyor, Generalin huzursuzluğu gittikçe artıyordu. Bir aralık, genç kadının kahkahaları arasında:

— Hayır, hayır, rica ederim yapmayın çocuklar, yaramazlık ediyorsunuz, dediğini duydu.

Başını o tarafa çevirdiği zaman, genç kadının şuh ve şımarık bir şekilde koşarak, hem gençlerden kaçar, hem de onları arkasından gelmeğe davet eder gibi kendine doğru geldiğini gördü. Kadın sanki Generalin orada bulunduğunu görmemiş gibi:

— Ha! General Buka! dedi. Beni bu ateşîn gençlerin elinden siz kurtarabilirsiniz. Beni de kendi yaşlarında zannedip oynaşmak istiyorlar, halbuki ben onların annesi olabilecek yaştayım, değil mi General? Ha! Ha!

Bütün erkekler bu mülâhazaya şiddetle itiraz ettiler, fakat o dinlemedi. Gençlere dönerek:

— Niçin gidip te içerdeki genç ve güzel bayanlarla dansetmiyorsunuz, benim gibi yaşlı bir kadınla geçirdiğiniz vakitlere yazık değil mi? diye sordu.

Fakat bu sözleri söylerken, sesinin tonu ve gülüşü bunların yalan olduğunu âdeta ilân ediyordu. Kit, Generalin koluna girerek, şımarıkça asıldı:

— Ben zaten bu dansı Generale söz vermiştim, şimdi biz de gidip dansedeceğiz, dedi.

Salona girerken, sade Generalin duyabileceği bir tonla ve sanki General hakikaten onu mühim bir tehlikeden kurtarmış gibi:

— Size teşekkür etmem lâzım General Buka, dedi. Beni kurtardınız. Fakat siz de bana hiç yüz vermiyorsunuz ki canım... Sanki sarî bir hastalığım varmış gibi, bucak bucak kaçıyorsunuz benden. Gülün canım biraz, yoksa benimle dansetmek hoşunuza gitmiyor mu? Söyleyin. Ama gözlerime bakarak söyleyin.

Generalin genç kadının gözlerine bakarak söylediği sözler hiç te o mealde değildi. Bilâkis...

Kit, Generalin tam kıvama geldiğini anlamış ve ani bir muhabbet taarruzu ile mağrur ihtiyarı kendisine bağlamıştı.

Brent itiraz ediyordu:

— Hayır Kit, senin böyle kendini tehlikeye atmana razı olamam. Hem General Buka, gururlu ve aksi bir adam, orada başına neler gelebileceğini kestirmeğe imkân yoktur. Zaten bu benim vazifem. Senin bana yardım etmene razı oldum, fakat seni başkasiyle paylaşmak pahasına değil.

— Ne münasebet Cim! Evvelâ o paylaşmak dediğin lâfı bir daha ağzına alma. Beni kimse ile paylaşacak değilsin. Generali de pekâlâ idare ederim, bana birşeycikler olmaz. Hem madem ki mevzuu o mecraya döküyorsun, ben de senin o fırın gibi ağızlı, sekreter midir nedir, o kadına gitmene razı değilim. Hem burada benim bir avantajım var: Generalin davetine gidersem işi sonuna kadar götürmeden dönebilirim, halbuki sen böyle bir bahane uyduramazsın: o karı ne isterse vermeğe yahut ne verirse almağa mecbursun. Aksi takdirde senin çapkınlığından değil, erkekliğinden bile şüphe ederler. Kadının gönlünü etmene de ben razı değilim. O kaknem şeyin yanından gelip te benim koynuma giremezsin. Bari güzel birşey olsaydı...

Kendisine bakan Sefirin yüzünde beliren hayret karşısında Kit bir kahkaha attı:

— Bu söz tam şöhretime uygun bir söz oldu, değil mi? Korkarım rolüme alışmağa başladım.

Sonra Sefirin büyük oğluna dönerek:

— Sana da çok teşekkür ederim Jano, dedi. Bana yardımlarından dolayı... Maamafih benim hakkımda etrafa yaydıklarını başka kadınlar hakkında da söylersen karışmam sonra... Hiçbir kadın yüzüne bakmaz. Adın dedikoducuya çıkar.

Genç adam kızardı:

— Bunu siz arzu ettiniz, dedi. Yoksa ben kendiliğimden böyle şeyler söyler miyim hiç?

— Biliyorum canım, biliyorum. Şaka ediyorum. Maamafih Generalin tava gelmesinde çok büyük yardımın dokundu. Teşekkür ederim.

Sefir söze karıştı:

— Peki, ne yapacaksınız şimdi? Plânınız nedir?

— Yarın akşam Generalin dairesine gideceğim, beraber yemek yiyeceğiz. Fakat ben tek başıma Generali konuşmağa icbar edemem. Bu görüşme sözüm ona âşıkane bir görüşme olacağı için kocamı veya başka bir genç adamı da peşime takıp götüremem. Generali tenha bir yere davet etmeyi deneyebilirim ama pek ümitvar değilim. Hem ona öyle bir daveti kabul ettirinceye kadar başkasına sakladığım bazı şeyleri de vermeğe mecbur kalmaktan korkuyorum. Bence Generalin hususî çalışma odasına bir dinleme âleti koymak uygun olur. Ne dersin Cim?

Brent' Kit'in böyle bir maceraya atılmasına zaten taraftar değildi. Neşesiz bir sesle:

— Ya başaramazsan? diye sordu.

— Başaramazsam senin baş sekreter ile şansını denemene razı olacağım.

Nihayet plânı şöylece kararlaştırdılar:

Kit, ertesi akşam generalin yemek davetine icabet edecek, yemekten sonra biraz cilve yaparak Generalin dairesini gezmek istiyecekti. Bu meyanda Generalin hususî çalışma odasına da girmeğe çalışacaktı. General razı göstermezse şımarık bir kadın israriyle zorla girecek, icabederse hoppalık yapacak, kendini ciddî şeylere aklı ermez kuş beyinli bir kadın olarak satacaktı. Çalışma odasında çantasında götüreceği elektronik dinleme âletini farkedilmeden on, on beş gün hattâ daha fazla kalabileceği bir yere saklıyacaktı. Bu gayesine erişir erişmez, derhal üstüne bir fenalık gelecek, icap ederse Brent'in kendisine vereceği bir hapı yutarak hakikî bir fenalık geçirecekti. Çünkü Generalin bir doktor getirterek kadına baktırtması mümkündü. Fenalığın sahte olduğu keşfedilirse şüphe davet ederdi. Brent'in vereceği haplar bir, iki saatlik bir müddet için tehlikesiz, fakat hakikî bir rahatsızlık doğurur ve bu kriz, ancak o hapların panzehiri

olan diğer bir hapın alınmasiyle bıçakla kesilmiş gibi dağılırdı. Bunu başka türlü tedaviye de imkân yoktu.

Kit, kriz halinde iken vaziyet tehlikeli bir hal alırsa kullanmak üzere, panzehir haplardan da yanına alacaktı. Aksi halde krizi kendi kendine bırakarak Sefirin köşkündeki dairelerine dönecekti.

Brent'in bütün ısrarına rağmen Kit, dinleme âletini çantasında açık tutmağı kabul etmedi, ancak saklıyacağı yere bırakmadan evvel düğmesini açmak fikrinde israr etti.

— Hayır Cim, dedi. Orada neler konuşulacağı malûm. Bunları dinlemekle sinirleneceksin ve elinden hiçbir şey gelmiyecek. İyisi mi dinlemek için israr etme. Bana itimat et.

— Sadece itimat meselesi değil Kit. Ya bir tehlike zuhur ederse? Ya farkına varırlarsa? O zaman buradan haber almak mümkün...

— Haber alıp ta ne yapacaksın? Gelip te kurtaramazsın ki. Bu tuttuğumuz yolda dönmek te var, kalmak ta. Benim maksadımı keşfederler de hayatım tehlikeye girerse, sen zaten tek başına saraya hücum edip vazifeni ifa edemezsin. Maamafih söz veriyorum, bir tehlike zuhur ederse dinleme âletini açarım. Sen de durumdan haberdar olursun. Belki de vazifende başarı sağlamak için faydalı olabilir.

Brent bu durumdan asla memnun değildi. Fakat genç kadının bütün söylediklerinde bir mantık bulunuyor ve bu mantığı kabul etmek mecburiyetini hissediyordu.

— Rica ederim kendini koru Kit. Daha bana lâzımsın.

— Müsterih ol Cim. birşeycik olmıyacak, sağ salim döneceğim, daha seninle sevişmeğe doymadım. Unutma ki ne olursa olsun yalnız seni seviyorum. Senden başkasına râm olmam.

Kit, uzanarak dudaklarını Cim'in dudaklarına verdi.

XIII

Kit süslenip, çantasına da dinleme âletini yerleştirip gideli aşağı yukarı iki saat olmuştu. Bütün bu müddeti Brent dinleme âletinin alıcısı başında geçirmişti. Fakat bu iki sa-

at ona iki asır kadar uzun gelmişti. Ya Kit'in başına birşey geldiyse? Ya General hususî davetine razı olan genç kadına, zorla veya kalleşçe yollarla malik olmağa kalktıysa?

Öyle ya, böyle şeyler eskidenberi görülmüş şeylerdi. Prensipsiz bir zampara kendini saf bir kadına namus nümunesi diye tanıtır, asla korkulacak hareketlerde bulunmaz ve günün birinde bir fırsatını bulup, evinde yemek yemek, hattâ sadece çay içmeğe çağırır, o güne kadar aralarında geçen temiz arkadaşlığın devam edeceğini sanan kadın hiç şüphelenmeden davetini kabul eder ve ikram edilen yemeği yer veya çayı içer ve...

Ve kendine geldiği zaman kendini adamın koynunda bulur. Hattâ bazan hislerini kamçılayan çıldırtıcı bir maddenin tesiriyle bizzat kendini teslim eder hergeleye, yalvarır içindeki alevi teskin etmesi için... Ya Kit'in başına böyle birşey gelirse? Ya geldiyse?

Vakıa böyle hareketler eskidenberi kanun nazarında suçtur. Evet, öyledir. Amma sen, ben veya Mister Con yaparsa... Fakat diktatörlüklerde kanunun kolu saraydan dışarı uzanır, içeri uzanmaz.

— Vay anasını! Ne halt ettim de gönderdim, körpe kızcağızı ihtiyar kurdun inine?

Brent, kendi kendine kalayı basıyor fakat tatmin olmuyordu. Birdenbire önündeki cihazda bir «Çıt» oldu ve hemen arkasından Kit'in sesi duyuldu:

— General biraz su verir misiniz bana?

Sonra Generalin kaba ve dolgun sesi:

— Ne oldu? Sarardın birdenbire şekerim. Birşeyin mi var?

— Bilmem, birdenbire fena oldum. Rica ederim bana biraz su veriniz.

— Hay hay! Derhal.

Alıcı cihazdan acaip bir gıcırtı duyuldu: Kit dinleme âletini bir yere atmıştı. Sesler devam etti:

— Allah Allah! Ne oldu Allahaşkına? Hem böyle birdenbire...

Generalin sesi meraklıydı. Biraz da canı sıkılmışa benziyordu. Fakat Kit'in sesinde hakikî bir halsizlik, âdeta izdırap vardı:

— Çok fenayım, General, bir doktor! Aman bir doktor çağırın... çok... Çok... fenayım. Kocam... duymasın... burada... olduğu...

— İma! İma! Hay Allah cezasını versin.

Ve yere düşen bir vücudun gürültüsü.

Sonra Generalin sesi... Artık sadece Generalin sesi...

— Hay Allah cezasını versin. Ne oldu bu kadına böyle birdenbire? Bayıldı galiba. Ne de iyi başlamıştık birader. Tam öpmek üzereydim. Bu sefer işi bitiremezsek, gelecek sefere garantiydi. Cilveli karı vesselâm... Hay Allah cezasını versin. Ayılacağa da benzemiyor yahu... Doktoru çağırmalı.

Bir sükût. Sonra gene Generalin sesi:

— Karıdaki göğüse bak be! Lokman Hekimin ye dediği... Ne yazık ki, tam biçimsiz zamanda bayıldı. Üzülme şekerim, doktor şimdi seni ayıltır. Ben de icabına bakarım...

Bir sükût daha.

— Ayağıma kadar gelmiş piliç gibi karıyı, boş gönderecek kadar enayi değilim ya!. Hem de ne müşkülâtla getirttim onu buraya. Maamafih bir kere kafama koydum mu kurtulamazdı ya... Nasıl çaktı karı, o tüysüz oğlanlarda iş olmadığını... Nasıl döndü dolaştı bana geldi... Ama ilkten beğenmemişti kaltak beni. İşte böyle dönüp dolaşıp gene bana gelirsin ama, Buka'nın elinden dişi sinek bile kurtulamaz be!..

Bir sükût...

— Vay canına, hiç te ayılacağa benzemiyor yahu... Doktor da nerede kaldı?

Gene bir sükût...

— Ha! Geldin mi doktor? Şu kadının icabına bakıver yahu...

— Hay! Hay! Sayın Generalim. Nasıl oldu, anîden mi bayıldı?

— Evet. Durup dururken. Şu heykele bakıyordu. Sonra birdenbire elini kalbine götürdü ve fena oluyorum, dedi. Su istedi. Su filân vermeğe kalmadan şuracığa yıkılıverdi.

Doktorun sesi biraz endişeliydi:

— Nabız çok yavaş Generalim. Kalp neredeyse duracakmış gibi.

General iyiden iyiye telâşlandı:

— Yok yahu! Ne diyorsun? Sahi mi? Aman doktor ne yaparsan yap, burada kalmasın. Boş ver iyileştirmeği filân, bir dalavere uydur, birşeyler idare et, karının kalbi on dakika daha işlesin, ölecekse kocasının yanında ölsün. Burada ölüp başıma iş açmasın.

— Zannederim öylesi muvafık olacak Generalim. Zira benim verdiğim ilâcın da bir tesiri olmadı. Halbuki koklar koklamaz gözlerini açmalıydı. Bir iki hizmetkâr çağırsanız Generalim...

— Peki, doktor. Çağıralım. Hay Allah cezasını versin. Nereden de beni bulur böyle işler yahu?

Yeniden sükût...

— Ha! Gel, oğlum! Sen şöyle tut, sen de şöyle. Tamam. Doktor sen de beraber gidiver, karı yolda filân ölecek olursa başımıza iş açılır. Evine vardığınız zaman burada bayıldığını söylemeyin Sokakta bayılmış, görmüşler filân gibi birtakım lâflar edin. Hasılı birşey uydurun canım...

— Emredersiniz Generalim.

Uzaklaşan ayak sesleri... Ve uzun bir sükût...

Bir iki saat sonra Kit, Sefirin bütün ailesi efradı karşısında Brent'in kucağına oturmuş, hem anlatıyor hem de ikide bir sözünü keserek sevgilisini öpüyordu.

— Nasıl? Başardım, değil mi? Maamafih dinleme âletini koyarken adamakıllı heyecanlandım, yüzümün sarardığını hissettim. Ama ihtiyar bunak yüzümün sarılığını fenalaştığımdan sandı.

— Nereye koydun dinleme âletini?

— Generalin masasının arkasında bir heykel var: iki kişi öpüşüyor... Tam göğüslerinin birleştiği yerde bir yarık var, oraya bıraktım. Âleti atınca epeyce derine düştü galiba. Ben bayılınca General korktu mu Allahaşkına? Ben ancak

beni kaldırdıkları zaman ayıldım. Evin yolunu tutmuş olduğumuzu görünce öteki hapı almağa lüzum görmedim.

— İyi etmişsin. Zaten öbür hap biraz sarsar. Kendi kendine açılman daha iyi oldu.

Generalin dediği gibi doktor, Kit'i Sefarethanenin önüne kadar getirmiş ve genç kadının sokakta bayıldığına dair bir masal uydurmuştu. Herif okadar heyecanlıydı ki, söylediği sözlerin ipe sapa gelmez şeyler olduğunu farketmemişti bile. Eğer hâdise bir numara değil de hakikî bir rahatsızlık olsa, ve Sefir doktoru biraz sıkıştırsa herif muhakkak baklayı ağzından çıkaracak herşeyi belli edecekti. Fakat Sefir ve ailesi, büyük bir telâş eseri göstermişler, sanki bu telâş esnasında, sorulması lâzımgelen sualleri sormayı akletmemişlerdi. Halbuki aslında, onlar bu işin örtbas edilmesini doktor ve Generalden daha fazla istiyorlardı.

Ertesi günü soranlara, Sefir, Rok Lamod'un genç karısının anî rahatsızlığı sebebiyle seyyareyi terkedip, kendi yurtlarına döndüğünü bildirdi.

İma'nın Kem IV'den ayrılmasına çok kişi üzüldü, bu üzüntüyü alenen ifade etmekten de çekinmediler. Fakat Rok'un gidişine üzülenler üzüntülerini kendi içlerine akıttılar.

Brent'le Kit'e gelince, onlar derhal makyajlarını temizleyerek, tabiî hallerine avdet ettiler ve Sefirin köşkündeki dairelerine kapandılar. Şimdi, küçük bir odaya gizledikleri alıcı cihazının başını bir an bile bırakmadan nöbetleşe bekliyorlardı. Birbirlerine susadıkları zaman da, Sefir veya büyük oğlu gelip âletin başında nöbet alıyordu. Bu hal böylece on beş gün kadar devam etti. Bu müddet zarfında gerek Kem IV seyyaresinin diktatör idaresi, gerekse Gizli Polis Şefi General Buka'nın nice çirkin taraflarını öğrendiler, nice kirli çamaşırların karşılarına serildiğini gördüler.

Fakat, madde transmetörü ve Kem IV ile Malden seyyaresi münasebatı hakkında hiçbir şey öğrenemediler.

Günler, günleri takip ediyor; dinleme alıcı cihazının başı hiç boş kalmıyordu.

Bir gün Kit'in nöbetinde, Generalin Emir subayının sesi:

— Malden'e gidecek ajan geldi, sayın Generalim, dedi.

Vakit geçti ve galiba Kit te biraz uyuklar gibiydi. Fakat Malden kelimesini duyar duymaz, birdenbire kendine geldi ve bir çılgın gibi fırlayarak Brent'e koştu. Her iki genç, tekrar cihazın başına geldikleri zaman, General Buka'nın ziyaretçisi, hususî dairenin kapısından giriyordu. Bunu Generalin sesinden anladılar:

— Hoş geldin Enbi. Hazır mısın?

— Hazırım sayın Generalim. İki yüz bombanın hepsini seyyarenin muhtelif yerlerine yerleştirdim. Önümüzdeki haftadan itibaren bombalar ağır ve yavaş infilâklerine başlıyacaklar. Kappa III seyyaresinin atmosferi metan gazı ile dolacak ve bu gaz etrafa yayılıp çöktükçe canlılar birer birer ölecekler. Takriben on beş gün sonra seyyarede canlı mahlûktan eser kalmamış olacak. O zaman seyyareyi yağmaya gidebiliriz.

— Faaliyetini kimse farketmedi ya?

— İmkânı var mı Generalim?

— Güzel!.. Mühim servetlerin yerini de tesbit ettin tabiî...

— Başlıca vazifem o değil miydi sayın Generalim? Zaten Kappa III lüyüm. Dört aydanberi de hususî vazifeyle orada bulunuyorum. Hemcinslerim olmalarına rağmen çekinmeden söyleyebilirim ki, Kappa'lılar budala insanlar. Sekiz sene evvel seyyareden ihraç edilmiş olduğum halde, bana hiçbir yerin kapısını kapamadılar. Her yere girdim, çıktım, istediğim bütün evrakı rahatça karıştırdım. Tabiî bazan para cüzdanımın ağzını da biraz genişçe açmak lâzım geldi. Fakat iftiharla söyleyebilirim ki tam bir muvaffakiyete mazhar oldum.

— Bravo Enbi! Bütün bunların karşılığını fazlasiyle alacaksın. Ganimetin mümkün olduğu kadar fazla olması lâzım, zira temin ettiğimiz servet üzerinden yüzde olarak bize pay verecekler. Malden İmparatoruyla anlaşmamız mucibince biliyorsun hiçbir seyyare kendi civarında soyulan seyyarelerden pay almıyacak, buna mukabil payına düşen serveti Galaksi'nin uzak noktalarında yağma edilen seyyareler-

den alacak. Bu şekildeki pay tevzii, malların tekrar bulunmasına imkân vermez.

— Bu buluş, seferlerimizi daima emniyetle yapmamıza imkân sağlıyor Generalim.

— Sen şimdi yolundan kalma. Malden'e git, İmparatora münasip bir lisanla selâmımızı söyle. Vaziyeti sayın diktatörümüze ben anlatırım. Hem şimdi çok geç oldu. Bu işleri yarın hallederim artık.

— Evet Generalim.

— O da seni tanımaz değil mi?

— Zannetmem.

— O fena işte. Fakat pek te mühim değil. Nasıl olsa kimse şüphelenmiyor bile... Vaktiyle ne falsolar yaptık ta kimse farkedemedi. Şimdi bukadar ihtiyatlı davranırken nereden anlıyacaklar? Şimdi sen doğruca, on dördüncü doka gidersin, Çelenk gemisi kaptanı Rokama'yı bulursun. Parola: Kaptan Rokama'yı bekliyorlar... O zaman: kim? diye soracaklar. Ona da cevap şu: Kırmızı Eldivenli Kadın... Sonra kaptana kendini tanıtırsın. Derhal hareket edersiniz. Başka bir diyeceğin var mı Enbi?

— Hayır Generalim.

— Eh! Haydi yolun açık olsun öyleyse.

— Sağ olun Generalim.

Kappa'lı hainin ayak sesleri uzaklaşır uzaklaşmaz Brent, Sefire döndü:

— On dördüncü dokun nerede olduğunu bilen adamınız var mı?

— Var. Size iki kişi hazırladım bile.

— Bu tam beklediğimiz fırsat. O herifin yerine Malden'e ben gitmeliyim.

— Muvaffakiyetler oğlum. Yolunuz açık olsun.

Brent'le Kit derhal giyinip, silâhlarını kuşanarak koşar adım uzaklaştılar, kendilerine refakat eden iki adamla beraber kayboldular.

Kappa seyyaresinin yağma edileceğini öğrenir öğrenmez, Brent sefiri çağırıp vaziyetten haberdar etmişti. Sefir

de derhal adamlarından üç kişi çağırdı, üç ayrı istikamette yola çıkmak üzere hazırlanmalarını bildirdi.

Bunlardan bir tanesi Arz'a gidecek ve Teşkilât Şefine durumu anlatacaktı. Diğeri Sefis Yıldız manzumesine giderek, eşkiyaları kapana kıstırıp imha etmek için bir filonun yola çıkarılmasını istiyecekti. Zira Kappa güneşi Sefis cümlesinin biraz kenarda kalmış bir yıldızıydı. Üçüncü haberci, doğrudan doğruya Kappa III seyyaresine gidecek ve seyyare hükûmetini başlarına gelecek felâketten haberdar edecekti.

Haberciler derhal hazırlanarak harekete geçtiler. Dakikada bir feza yolcu veya yük gemisinin galaksinin dört bir tarafına müteveccihen hareket ettiği muazzam hava limanına yollanıp kendilerini ayrı ayrı hedeflere götürecek gemilere binip derhal uzaklaştılar.

Merva sefiri birdenbire sonsuz bir yorgunluk hissetti. Nihayet kardeşinin katilleri ve Derik seyyaresini mahveden soyguncular yakalanacaktı. Bu neticenin temin edilmesinde onun da yardımı dokunmuştu. Cim Brent ve Kit Harlov ismindeki bu gençlere itimadı vardı. Onlar bu işi başaracaklardı. Fakat içinde bir boşluk hissediyordu.

Dinleme alıcı cihazı birdenbire canlandı:

— Barabu! Bana bir vistek şarabı getir.

Generalin sesi!..

Sefir azimle yerinde doğruldu. Hayır yapabileceği yardım bitmemişti. Bilâkis belki de işin en mühim tarafı kalmıştı. Onu da tamamlamalıydı. Gizli polis şefinin odasından haberler getiren bu küçük âletin vazifesi henüz bitmemişti. Ya Cim'le, Kit Çelenk gemisine binmeğe muvaffak olamazlarsa? Ya gönderdiği habercilerden biri, yahut her üçü, herhangi bir sebeple durdularsa? O zaman ne olacaktı?

Bütün yaptıkları suya düşecek, durum eskisinden de vahim olmıyacak mıydı?

Fakat bunun ne çaresi vardı?

Dinleme âleti!...

Cim, Kit yahut haberciler, az bir ihtimalle de olsa yakalanınca nereye götürüleceklerdi?

Gizli Polis Şefine!..

Şahsen götürülmeseler bile, yakalanma haberleri muhakkak gidecek ve sefirin bu dinleme âleti vasıtasıyla teşebbüslerinin başarıyla neticelenip, neticelenmediğini anlıyabilecekti.

Hayır, dinleme âletinin vazifesi henüz sona ermemişti.

Sefir derhal harekete geçerek sefarethanenin en şayanı itimat adamları arasında, âletin başında beklemek için, bir nöbet proğramı hazırladı.

XIV

On dört numaralı dok, sayısı yüzleri geçen dokların, dış tarafta kalanlarından biriydi. Yük ve yolcu gemileri gibi ticarî gemilere kapalıydı. Onun için bir karınca yuvası gibi kaynaşan diğer doklara nazaran gayet tenha idi. Doka çekilmiş üç tane gemi vardı. Yalnız bir tanesinin ışıkları yanıyordu. Bu Çelenk'ti. Diğerleri tamamiyle karanlıktı ve siyah siluetleri arka tarafta kalan şehir ışıklarının fonunda tehditkâr bir gölge gibi dikiliyordu.

Brent ve arkadaşları on dört numaralı doka varır varmaz Çelenk gemisinin yerini tesbit ettiler. Fakat Kappa'lı hainin ne taraftan ve ne gibi bir vasıtayla geleceğini bilmiyorlardı. Halbuki, on dördüncü doka açılan üç giriş kapısı vardı. Brent etrafına bakındı. Görünürlerde Çelenk gemisinin iki nöbetçisinden başka kimse yoktu. Geminin bulunduğu yere en yakın giriş kapısına gitti ve kapının elektrikli kumanda tertibatının kapağını açarak, cebinden çıkardığı bir âletle bir yerine dokunuverdi. Elektrikli kumanda tertibatında kısa fakat gayet hararetli bir şerare parladı. Büyük kapı âdeta kızgın bir sertlikle kapandı ve kapının sağ üst kısmında diğer iki kapının istikametini gösteren kırmızı bir ok yandı.

— Bu kapı sabaha kadar açılmaz artık. Sigorta tertibatı yanarak kaynadı. Kapı otomatik olarak kilitlendi. İdare merkezindeki makinistin tablosunda da bir kırmızı ışık yanarak kapının arızalı olduğunu gösterecek ama, gece vakti kim uğraşır. Sabaha kadar buraya kimse uğramaz bile.

İkinci kapıyı da aynı şekilde kapattılar. En son kapıya vardılar. Brent önceden her iki kapıya birer nöbetçi koymuştu. Kendisi diğer iki kapının tertibatını sabote ederken bu kapılardan kimsenin geçmemesi lâzımdı.

Kimse geçmemişti. Şimdi bir mesele daha kalıyordu: ya ilk gelecek adam veya gurup Kappa'lı adam olmaz da başkası, meselâ gemi personelinden biri olursa? Onu nasıl farkedeceklerdi? Brent'in aklına bir fikir geldi, Merva Sefirinin yardımcı olarak verdiği adamlardan birini muhafızmış gibi kapının önüne dikti ve kapının karanlık kalan kenarlarından birine kendisi, diğerine de Kit saklandı. Diğer yardımcıyı da biraz daha ileri, yaklaşma konveyerinin ön tarafına dikti. Onlar faaliyet halindeyken birisi yaklaşırsa önleyecek, hiç olmazsa ihtar edecekti.

Çok beklemediler. Brent'in bozarak kapattığı ikinci kapıdan doğru gelen bir adam, ıslık çalarak yaklaştı. Kapının önündeki muhafızı görünce birdenbire duruverdi.

Muhafız, bir muhafıza yakışacak sertlikle:

— Nereye? diye sordu.

— Çelenk gemisine.

— Ne yapacaksın orada?

— Ben Çelenk'in tayfasındanım, gemiye dönüyorum.

— Hüviyetin var mı?

Adam cevap vermeden hüviyetini çıkardı. Muhafız kapının kontrol lâmbasını yakarak muayene ettikten sonra:

— Geç, dedi.

— Hayrola, birşey mi var? Ben demin çıkarken öteki kapılar açıktı. Muhafız da yoktu.

— General Buka'nın emri. Çelenk gemisinin personelinden başka yalnız iki kişi bu perona geçebilecek. Başka kimse geçemez.

Herifin gevezeliği üstündeydi. Önce korkmuş fakat sonra kendisinin tehlikede olmadığını anlayınca, gevezeliğe başlamıştı.

Vakıa totaliter bir seyyarede ne zaman nereye nöbetçi dikileceğini kimse bilemezdi ve dikilmiş nöbetçiler için sebep aramağa kimsenin hakkı yoktu. Gizli polis isterse ada-

mın evinin kapısına nöbetçi diker, evinden çıkartmazdı. Olmuştu öyle şeyler...

Fakat Brent, herifin bu gevezeliğine içerliyor, sessizce küfrediyordu. Ya herif oradayken, öteki meret gelirse? İşleri zorlaşacaktı. Zaten ötekinin kaç kişiyle geleceğini de bilmiyorlardı. Fakat kaç kişi gelirse gelsin, bir tanesine bile gık demek fırsatı vermeden temizlemek mecburiyetindeydiler. Zira bir bağırışma olur, Çelenk gemisi önünde nöbet bekleyen nöbetçiler duyarsa işleri kökünden bozulurdu.

Karanlıkta kapıya doğru yaklaşan bir ayak sesi işitildi. Allahtan Brent'in kapıya koyduğu adam, soğukkanlı davranarak, tayfaya:

— Haydi ahbap, dedi, sen gemine yollan. Seninle konuştuğumu görürlerse, vazife başında gevezelik ediyor diye bana yüklenirler. İyisi mi...

— Kızma âbi. Kaybolurum ben.

Tayfa kapının öteki tarafında kaybolduğu zaman ayak sesi iyice yaklaşmıştı. Gelenler iki kişiydi ve aşağı yukarı yirmi metre kadar ilerdeydiler. Nöbetçiyi görünce ikisi birden yavaşladılar. Kapının önüne gelince, Merva'lı:

— Nereye gidiyorsunuz? diye sordu.

Heriflerden biri aksi bir sesle:

— Sana.... diye başlarken, Brent tabancasını doğrulttu.

Fakat diğer adam, soğukkanlılıkla arkadaşının sözünü kesti:

— Çelenk gemisine! dedi.

— Ne yapacaksınız?

Herif azıcık tereddüt etti:

— Kaptan Rokama'yı bekliyorlar.

— Kim?

— Kırmızı eldivenli kadın...

— Tamam, geçin öyleyse.

Fakat, Enbi ile beraber gelen adam, saray gizli polis teşkilâtından bir subaydı. Aksi aksi inat etti:

— Kim dikti seni buraya? Burada nöbetçi bulunmaması lâ....

Sözünü bitiremedi. Kapının bir tarafından Brent, diğer

tarafından Kit, sessizce sokulmuşlardı. Herif yaklaşan gölgeleri görmedi değil... Gördü. Fakat ağzını açıp ta birşey söylemeğe fırsat bulamadı. Ensesinin orta yerine inen bir darbeyle sersemledi. Boğuk bir «Hık!» yaparak nöbetçinin kollarına yıkılıverdi.

Enbi de aynı âkibete duçar olmuş, Brent'in kollarının arasına yıkılıvermişti. Brent sessizce:

— Tamam, dedi. Şu tarafa karanlığa çekelim.

Derhal karanlıklara gömüldüler. İki alçak bina arasında dar ve karanlık bir geçite girdiler. Merva'lı adamlardan her biri geçitin bir tarafında nöbet beklerlerken Brent ve Kit baygın iki herifin ceplerini boşalttılar. Ne varsa kendi ceplerine indirdiler. Şimdi Brent, Kappa'lı vatan haini Enbi, Kit ise saraya bağlı gizli servis subaylarından Viktor Kaska olmuştu. Erkek elbiseleri giymiş bulunan uzun boylu ve cüsseli kız körpe genç subayı hakikaten andırmıyor değildi. Brent, baygın herifleri yardımcılarına teslim ederken:

— Bunları devamlı şekilde piyasadan kaldırmak lâzım, Hiç olmazsa bir ay kadar, dedi.

— Biz çaresine bakarız, siz üzülmeyin.

— Şimdi Sefarethaneye mi döneceksiniz?

— Hayır Sefirin özel, dört kişilik sürvites uçağıyla sizi takip edeceğiz. Böylece madde trasmetörünün yerini öğrenmeğe çalışacağız. Siz muvaffak olamadığınız takdirde bu bilgimiz işe yarar.

Birkaç dakika sonra iki genç, Çelenk gemisinin nöbetçilerine birkaç metre mesafedeydiler.

— Dur!

Durdular.

— Kaptan Rokama'yı bekliyorlar.

— Kim?

— Kırmızı eldivenli kadın...

Nöbetçi boynundaki telsiz telefonun düğmesine bastı:

— Kaptan Rokama'ya ziyaretçi var.

Birkaç saniye sonra feza gemisinin üst giriş kapısı açıldı, elektromanyetik bindiricilerden bir tanesi zemine doğ-

ru kaymağa başladı. Sahanlığın üzerinde silâhlı bir asker vardı. Bindirici, zemin seviyesinde stop edince, asker esas vaziyete geçerek başıyla işaret etti. Brent ve Kit sahanlığa atladılar. Bindirici kaygan bir hareketle yükseldi ve geminin içersindeki yuvasına oturdu.

Bir subay, iki genci karşıladı. Esas vaziyette durarak:

— Hoş geldiniz, dedi. Ben nöbetçi subayı Karson. Kaptan Rokama sizi bekliyor.

Ve önlerine düşerek kumanda dairesine doğru yürüdü.

Brent, nöbetçi subayının peşinden giderken, çaktırmadan gemiyi .tetkik ediyordu. Çelenk on sene kadar evvel yapılan bir modeldi. Fakat muhtelif yerlerine bazı ilâveler yapılmış, gemi nispeten yenileştirilmişti. Bütün modern yolcu gemilerinde bulunan tertibat bu gemide de vardı. Umumî hatlariyle geminin modeli Brent'e yabancı değildi.

Kumanda dairesine kapıyı vurmadan girdiler. Nöbetçi subayı topuklarını vurarak:

— Ziyaretçiler geldi Albayım, dedi.

Geniş kumanda tablosunun önünde ayakta duran adam, onlara doğru döndü. Brent'in gözleri kısıldı: Kaptan Rokama, tam mânasiyle korkunç bir adamdı. Evvelâ Kem IV seyyaresinden değildi. Uzun boylu idi, Brent'ten belki on santim daha uzundu. Geniş omuzlu ve dar kalçalıydı. İri bir kafası vardı. Kirli sarı renkli saçları kısa kesilmiş ve dağınıktı. Çirkin bir karga burnu, saçlarından daha koyu olan bıyıkları arasından fırlar gibiydi. İnce dudaklı ağzının bir tarafı küstah bir bükülüşle yukarıya doğru kıvrılmıştı. Fakat en tipik tarafı gözleriydi: bu gözler soğuk, sarı - yeşil bir renkteydiler. Yılan gözüne benziyorlardı. Bakışının ifadesinde merhamet, iyilik, anlayış gibi mefhumlar yoktu, sadece soğuk bir zulüm ve küstah bir hakaret okunuyordu. Maamafih bakışı Rudil'inki gibi kalleş değildi. Hattâ bir nevi vahşi cesaret var denebilirdi. Brent derhal hükmünü verdi: Kaptan Rokama, Malden'liydi. Ve Malden'deki mânasiyle mert bir askerdi. Yani bu adam medenî bir insan nazarında bir akrep, vahşi bir pars sayılabilirdi. Karşı karşıya gelince tehlikeli ve korkunç bir düşman. Öyle bir düşman ki hasmını

yendiği zaman, onun yalnız hayatına değil, bütün varlığına hattâ ruhuna bile hak iddia eder. Onu öldürürse, sadece öldürmekle kalmaz cesedini parçalayabilir, gözünü oyabilir... Canlı yakalarsa işkence edebilir... Fakat asla, arkadan vurmaz, cepheden gelir ve bir pars gibi çarpışarak galip gelmeğe uğraşır.

Rokama'nın sesi yüzünden daha sempatik değildi:

— Hanginiz Enbi? diye sordu.

Bu bir sualden ziyade bir hakaretti.

Brent bir kamçı yemiş gibi irkildi.

— Benim...

İki adam kısa bir müddet bakıştılar. Brent'in bakışlarında, bir fırtına âlâmeti olan karanlık bulutlar toplanıyordu. Rokama'nın yüzündeki ifade galiba biraz değişmiş, pek hafif bir hayretle aydınlanmıştı. Brent, kaptanın haleti ruhiyesini anlar gibi oldu. Rokama zalimdi, vahşiydi, merhametsizdi. Bu duygular onun karakterine ve terbiyesine hastı. Fakat kalleşliğe ve hiyanete müsaadesi yoktu. Enbi'yi şahsen tanımıyor, uzaktan ve gıyaben ismini biliyordu. Kendi lehinde de olsa para için vatanını satan bir adamı hazmedemiyor, hakaret etmekten kendini alamıyordu. Kendisi düşmanına herşeyi yapabilir, fakat vatanını satmazdı. Bütün bunlara rağmen Brent'in gözlerinde gördüğü mertlik ve meydan okuma ifadesi, onun beklemediği birşeydi.

— Hazır mısınız?

— Hazırım!

Kaptan nöbetçi subayına döndü:

— Herkes seferî mevkiine. On beş dakika sonra yola çıkacağız.

Nöbetçi subayı selâm vererek ayrıldı. Kaptan Rokama, sanki Brent'le Kit yoklarmış gibi kumanda tablosuna döndü ve geminin hareketi için emirler vermeğe başladı.

Bu Cim'in tayahhül bile etmediği bir şans eseriydi. Kaptanın onları aşağıya bir kamaraya veya salona göndereceğini tahmin ediyor ve madde transmetörüne gidecekleri zaman nasıl bir numara uydurup ta kumanda dairesine çıkabileceğini düşünmekle kafa patlatıyordu. Şimdi bu şans-

tan istifade etmeleri şarttı. Brent, Kit'i şöyle bir kenara çekti ve kaptanın veya diğer seyir subaylarının ayakları altında durup ta onlara mevcudiyetlerini hatırlatmak ve dolayısiyle kumanda dairesinden uzaklaştırılmak için sebep yaratmamağa karar verdi. Kit, kaptanın duyamıyacağı bir sesle:

— Bırrr! yaptı. Herif bizi ısıracak zannettim. O ne korkunç surat, öyle...

— Aldırma Kit. O da yola gelir. Sen hırladığına bakma.

Bir müddet sonra gemi yavaş yavaş yükseldi ve kuzey istikametinde ilerlemeğe başladı. Brent gözucuyla, çaktırmadan geminin seyrini takip ediyor. Fakat geminin penceresinden uzak olduğu için rotayı tam olarak tesbit edemiyordu.

Şehirden uzaklaştıktan sonra, şimale doğru ilerlemekte devam ettiler. Altlarında karanlık gecede pırıl pırıl yanan birçok şehirler gözüktü, geride kalarak kayboldu. Nihayet ufukta acaip bir aydınlanma farkettiler. Vakitsiz sabah mı oluyordu? Hayır. Buzlar ve karlar arasında bir yerdeydiler.

Biraz sonra çelenk, havada muallâkta bir noktada kaldı. Rokama, bir cihaza yaklaştı, dikkatle ayâr etti.

Brent, herşeyi göze alarak, sâkin adımlarla kumanda penceresine doğru ilerledi. Geçerken gözünün ucuyla, geminin yerini otomatik olarak tesbit eden manyatik haritadaki koordinatlara baktı. Bu koordinatları artık unutamazdı. Bu arada kaptan bir manyatik verici cihazın ayarını yapmıştı. Brent, arkasında kaldığı için onu görmüyordu. Mesajını vermeğe başladı:

— Burası Çelenk feza gemisi. Konuşan Kaptan Rokama. Trans - Mat 6 yı arıyorum. Cevap.

Alıcıdan bir cevap duyuldu:

— Burası Trans - Mat 6. Konuşan Binbaşı Lear. Dinlemede.

— Nakil yapacağız. Civarda gemi var mı?

— Civarda feza gemisi yok. Yaklaşan gemi yok. Transmetör hazırlanıyor. Yol açık.

— Derhal pozisyona geçiyorum. Tamam.

— Tamam.

Kaptan, kumanda tablosuna dönerken, Brent gözüne ilişti. Başını çevirdi. Brent, kabahat yaparken yakalanmış bir talebe gibi başını çevirmedi, merakını gizlemedi. Yalnız bu merakın derecesini belli etmemeğe çalıştı.

Enbi, transmetörden evvelce geçmedi, yahut geçerken görmediyse, böyle bir merak göstermesi gayet tabiî idi. Geçtiyse, bakmasında bir mahzur yoktu. Onun için Brent serbestçe geminin seyir penceresinden görülen manzaraya baktı. Kaptan omuz silkerek idaresine devam etti. Bu müsamahadan cesaret alan Kit de nazarı dikkati çekmiyecek şekilde ilerleyerek Brent'in yanına sokuldu. Gemi yavaş yavaş alçalarak kuzeye doğru yoluna devam ediyordu. Birdenbire Brent, karşılarına 400 metre kadar ileride, karlı zeminin beyazlığı üzerinde ancak seçilebilen bir gölgeyi gördü. Biraz daha yaklaşınca, geminin projektörleri açıldı. Brent, büyük madenî çerçeveyi ve çerçeveyi dolduran parıltılı, gümüş renkli maddeyi iyice gördü. Bu madde yavaş yavaş gemi boyunca ilerledi... Kumanda köprüsüne vardı... Ortalığı gümüş renkli bir gölge kapladı. Herşey, bilâistisna herşey bu gümüş renkli gölgeye büründü.

Brent'in kalbi şiddetle atıyordu. Fevkalâde birşeyler olmasını bekliyor, gayri tabiî bir hisle bir değişiklik, birşey olacak diye düşünüyordu. Fakat hiçbir şey olmadı... Hiçbir gayri tabiî his duymadı... Midesi bulanmadı... Başı dönmedi... Gözleri kararmadı... Hiçbir değişiklik, hiçbir fevkalâdelik olmadı.

Gemi gümüş bulutun içinde yoluna devam etti... Bu bulutun diğer tarafından çıktı. İşte o zaman Brent fevkalâdeliği farketti, tokat yemiş gibi oldu. Gözleri büyüdü. Gördüklerine inanamıyordu. Karşısında yeşillik ve geniş bir sahanın ortasını işgal eden büyük bir hava limanı vardı. Etrafta yüzlerce, binlerce gemi görünüyordu. Hayretini yenemedi. Transmetörün çerçevesine girdikleri zaman etraf sessiz ve bembeyazdı. Vakit gece yarısına yaklaşıyordu. Fakat şimdi, burada her taraf günlük güneşlik, çimenler yeşil ve vakit takriben ikindiydi... Öyleyse... Öyleyse şimdi Malden'de olmaları lâzımdı.

Fakat fezanın bir ucundan binlerce ışık senesi öteye, fezanın başka bir ucuna bir anda giderken birşeyler duyması, bir fevkalâdelik hissetmesi lâzımdı. Lâkin hiçbir şey olmamıştı. Gayri ihtiyarî alçak sesle, bir:

— Vay anasını!.. çekti.

Kaptan Rokama, yüzünde tahkir edici bir istihza ile ona bakıyordu.

Çelenk feza gemisi hava limanının etrafında bir devir yaptıktan sonra, doklardan birine indi. İnişi bitirdikten sonra, Kaptan Rokama, Brent ve Kit'e hiçbir şey söylemeden hattâ yüzlerine bile bakmadan, kumanda dairesinden çıktı. Seyir subayları da onu takip ettiler. Onlar çıkar çıkmaz, nöbetçi subayı kumanda dairesinin kapısında göründü:

— Beni takip edin!

İki genç, nöbetçi subayının peşinden yürüdüler.

Brent, İmparatorun ve kumanda heyetinin karşısına yalnız çıktı. Kit'in de beraber çıkmaması her ikisinin emniyeti için de daha uygundu. İmparator genç adamı bir elçi gibi değil, fakat lehte çalışan bir düşman casusu, bir uşak gibi karşıladı.

— Gel bakalım Kappa'lı, ölüm tuzağını hazırladın mı?

Bu hakir muamele Brent'in ağırına gidiyordu. Fakat vazifesini başarıyla tamamlayabilmesi için, Enbi rolünü iyi oynaması ve bir ajan olduğunu çaktırmaması lâzımdı.

— Evet, İmparator!

Ve, İmparatora hakikî Enbi'nin Kem IV seyyaresi Gizli Polis Şefi Buka'ya anlattıklarını tekrar etti.

— Güzel bir falso yapmamış olmasını temenni ederim. Zira biliyorsun, bizde başarısızlığın cezası ölümdür. Sen yabancı olduğun için senin ölümünü biraz zevklendirir, işkenceyle yaparız. Şimdi git istirahat et. Hareket günü gelince sana haber verirler. Yağmacılara kılavuzluk edersin, haydi git...

İmparator eliyle bir işaret yaptı ve generalleriyle konuşmağa başladı. Brent cevap vermedi. Fakat içinden herife sunturlu bir küfür savurarak:

— Senin de hesabını göreceğiz yakında, diye düşündü.
Kit'in yanına gittiği zaman, kızcağız merakından yerinde duramıyordu.

— Oh! Geldin mi Cim? Bir aksilik olacak diye okadar korkuyordum ki... Nasıl oldu? Herifler yuttular mı?

— Yuttular tabiî. Şansımız da yardım etti. Enbi, vaktiyle anlaşmasını Kem IV hükûmetiyle yapmayıp ta burada İmparatorla yapmış olsa, sahtekârlığımız hemen meydana çıkacaktı. Allahtan Kappa'lı herif Malden seyyaresine hiç gelmemiş ve burada onu kimse tanımıyor.

— Şimdi ne yapacağız?

— İmparatora ve etrafındaki kuduz köpeklere göre, oturup bekleyeceğiz. Vistek şarabiyle kafayı çekeceğiz ve zannederim saraydaki yerli dilberlerle cilveleşeceğiz.

— Bunlardan birincisi ve ikincisi neyse ama üçüncü meşgaleyi yalnız başına yapmak mecburiyetinde kalacaksın. Zira benim o tarakta bezim yok. Tabiî sen de yaptıklarının hesabını sonradan vereceğini unutmazsın. Arza döndüğümüz zaman tabiî... Eğer dönmek nasip olursa...

— Acele etme sevgilim. Bunlar İmparatorun fikri. Bana bilhassa kızıl saçlıları tavsiye etti. Lâkin ben gene senden vazgeçmem. Onun için İmparatorun tavsiyelerine uymıyacağım. Boş durmamak için de şöyle bir etrafı kolaçan edip, hava limanının mevkiini, savaş gemisi mevcutlarını, mümkünse müdafaa tertiplerini filân öğrenmeğe çalışacağım. Hani aklına birşey gelmesin, merakımı tatmin etmek için...

— Şakayı bırak Cim. Bana vaziyet ciddî gibi geliyor.

— Vaziyet tabiî ciddî. Onun için şimdilik kadınlardan vazgeçip ciddî işlerle meşgul olacağız ya!

Gençler, Malden'de kaldıkları bir haftadan fazla zaman içinde, kendilerine tahsis edilen bir odada kaldılar. Bu oda sarayın müştemilâtından bulunan ve bekâr saray subayları ve memurların oturduğu kısımdaydı. Allahtan inzibat filân gibi birşey yoktu. Giren çıkan belli değildi. Brent, bu kargaşalıktan istifade ederek Malden'de kaldıkları müddetin mühim bir kısmını hava alanını tetkik etmekle geçirdi. Gemile-

rin bir kısmı, Çelenk tipi savaş gemileriydi. Modelleri en az on sene evvelki modellerdi. Fakat birçok yerlerinde değişiklikler yapılmış, modern tesisat ilâve edilmişti. Gemilerin geri kalan kısmı ise Brent'in hiç bilmediği yepyeni bir modelde, çok üstün tarruz silâhları bulunan korkunç savaş gemileriydi. Bu savaş gemileri ayrı doklara çekilmişti ve muhafaza altındaydılar.

Brent, Malden seyyaresinin durumunu şimdi daha iyi anlıyordu. Eski model gemiler tadilâtla modernleştirilmiş ve hem savaş, hem de yağma seferleri için yük gemisi olarak kullanılacak hale getirilmişti. Diğer gemiler ise, Malden'in alenen harp açacağı günlere hazırlık olmak üzere, hazırlanmakta oldukları müthiş savaş gücünün nüvesini teşkil ediyordu. Madde transmetörünü keşfeden bilginlerin, feza gemileri mevzuunda da terakkiler gösterebileceklerini tabiî karşılamak lâzımdı.

Nihayet hareket günü geldi çattı. Hava alanında gayri tabiî bir faaliyet baş gösterdi.

O sabah bir haberci, Brent ve Kit'in işgal ettiği odaya gelerek yola çıkmağa hazır olmalarını bildirdi.

Hazırdılar...

Brent, bütün tetkiklerinden başka, bir fırsatını bulup Çelenk gemisine girerek, yarım saat kadar makine daireleri içinde meçhul bir faaliyete de girişebilmişti. Herşey hazırdı.

XV

Siyah gövdeli, korkunç manzaralı iki yüz savaş gemisi birbiri arkasından yavaşça doklardan havalandılar. Hava alanının etrafında bir devir yaparak, yan yana sıralanmış muazzam sekiz transmetörden dördüncüsünün gümüş renkli sinesinde kayboldular. Akıncılara kumanda eden Çelenk, amiral gemisi olarak transmetör sahası üzerinde uçuşlar yapıyor, filonun hâdisesizce sevkine nezaret ediyordu. Bütün filo transmetörden geçtikten sonra, Çelenk de pozisyona girdı. Yavaş yavaş alçalarak gümüş kıvrımlar arasında kayboldu.

Brent, gemilerin birer birer süzülüp transmetörün içinde kaybolmalarını, kumanda dairesinden seyrediyordu. Çe-

lenk gemisinin, filonun gerisinde kalmasının sebebini anlıyamamıştı. Fakat bu, onun işine geliyordu. Plânında muvaffak olabilmesi için evvelâ içinde bulunduğu gemiyi ana filodan ayırması lâzımdı. Çelenk arkaya kalınca işini daha kolaylıkla başarabilirdi.

Genç adam, kafasının içinde durumu bir kere daha hülâsa edip, imkânlarını tartarken, Çelenk te madde transmetörünün gümüş derinliklerinden çıkmış, Kem IV seyyaresinin kuzey kutbunun beyazlıkları üzerinde seyre başlamıştı.

Filonun diğer gemileri toplanarak seyir düzenine geçtiler. Normal seyirden, sürvitese geçerek uzaklaştılar.

Brent'in cebi elindeydi. Parmakları uzak kontrol âletinin düğmeleriyle oynuyordu. Kaptan Rokama, uçuş düzeni icabı olarak, diğer gemilerle mesafesini muhafaza edebilmek için, sürvites alanını faaliyete geçiren kolu çekti. Gemi seyrinde bir değişiklik göstermedi. Kaptan Rokama, kolu eski vaziyetine getirerek bir saniye bekledi. Tekrar kapattı.

Gemi gene sürvitese geçmedi.

Bu arada, bu kısacık zamanda filonun diğer gemileri çoktan uzaklaşmış, kaybolmuşlardı. Çelenk hâlâ normal seyirdeydi. Sürvitesle giden diğer gemilere nazaran duruyor sayılırdı. Buna rağmen Kem IV seyyaresi, uzakta bir küçük nokta halinde kalmıştı.

Kaptan Rokama dahilî telefon düğmesini açtı:

— Sürvites dairesi. Kontak yap.

— Kontak tamam kaptan. Fakat makine çalışmıyor.

— Arıza mı var? Yola çıkmadan evvel kontrol edilmedi mi?

— Kontrol edildi kaptan. O zaman, yani yarım saat evvel, mükemmel çalışıyordu. Arıza da yok, çünkü arıza müşiri hiçbir şey göstermiyor.

— Müşiri kontrol et.

Kaptan ters bir hareketle, dahilî telefonu kapattı. Küfredek semaya baktı. Diğer gemileri kaçırmışlardı. Sürvitesi faaliyete getirip arkalarından takip etmekten başka çare yoktu. Filo ikinci komutanı herhalde durumu idare edecekti.

Fakat Kaptan Rokama bu zamansız aksiliğe içerliyordu. Bununla beraber sürvitesin sonradan bozulmasındansa hiç çalışmaması daha iyiydi. Henüz üslerinden uzaklaşmamışlardı. Geri dönebilirdi. Fakat bu dönüş Rokama'nın yağma filosu komutanlığından, makine subayının da hayatından olması demekti. Sürvitesi çalıştırmaları şarttı. Dahilî telefonda makine subayının sesi duyuldu:

— Arıza müşiri de tam çalışıyor Kaptan. Sun'î arızaları tamamen gösterdi.

— İrtibat noksanı var öyleyse.

Makine subayının sesi gittikçe telâşlanıyordu:

— Kablolar kopmuş olsa arıza müşirinin göstermesi lâzım. Müşir birşey göstermediğine göre irtibatlar buvatla kesilmiş. Kumanda kolu kapalı değil mi Kaptan?

— Tabii kapalı be! Ben yaptığım hareketten emin olmasam senin gibi kaz herife sual sorar mıyım?

Makine subayı bir müddet cevap vermedi. Sonra kısık bir sesle:

— Öyleyse... Sabotaj var, kaptan.

— Ne söylüyorsun be? Bu gemide kim sabotaj yapacak?

— Başka türlü olamaz. Devrelerden birine seyyar buvat sokmuşlar. Buvatın alanını da, ben hareketten evvel sürvites tertibatını kontrol ettikten sonra açmışlar. Buvatı bulup irtibatı tesis etmek lâzım.

— Ne duruyorsun öyleyse?

— Kaptan şansımız yardım eder de, hemen bulursak ne âlâ... Yoksa bütün devrenin kontrolu için dört gün ister...

Kaptan Rokama gittikçe köpürüyordu:

— Derhal işe başlayın. Yarım saate kadar arızayı bulamazsanız rütbeni söküp, seni uçuştan menedeceğim. Eğer yirmi dört saate kadar bulamazsanız seni idam ettireceğim. Haydi yallah!..

Rokama telefonu gene kapattı. Hiddetinden, kafese kıstırılmış bir pars gibi, kumanda dairesinde dolanıp duruyordu.

— Hay Allah belâsını veresin! Sabotaj ha? Ne sabotajı be? Sa...

Sözünü bitirmeden aklına birşey gelmiş gibi durdu. Brent'e döndü:

— Ne arıyorsun burada?

— Size kılavuzluk edecek değil miyim?

— Uçuşta mı be? Senin uşaklığın Kappa'ya çıkınca başlar. Haydi bas, git... İn aşağı kamarana.

Brent çok çabuk bir baş hareketiyle kumanda dairesinde bulunan diğer subaylara baktı ve yerlerini tesbit etti. Daha müsait bir durum yaratmağa çalışarak aşağıdan almak istedi:

— Benim burada bulunmamın size bir zararı yok ki, kaptan. Bilâkis...

Rokama hiddetten titreyen bir sesle sözünü kesti:

— Cevap verme ulan! Defol, git aşağı...

Brent, yumuşak bir itirazda bulunacakmış gibi eliyle bir hareket yaptı, fakat birşey söylemedi. Ağır adımlarla kapıya doğru yürüdü.

Harekete geçmenin sırası gelmişti...

Kaptan Rokama, kaptan köprüsünün büyük penceresine ve kumanda tabloları önünde arkası pencereye dönük duruyordu. Kapı tam kaptanın karşısına düşüyordu.

Kapıya doğru ilerleyen Brent'in sol tarafına, seyir subayı, elektrikli uçuş tablosu üzerinde, yıldızlara göre geminin rotasını hazırlıyordu. İkinci kaptanla elektronik subayı aksi tarafta, kapının sağındaki köşeye kadar uzanan elektronik bulucu makinesinin önündeydiler.

Kaptan Rokama'nın, Brent'i kumanda dairesinden kovması üzerine, her üç subay da meşgul oldukları işi bırakmışlar Brent'e bakıyorlardı.

Brent kapıya varır varmaz birdenbire döndü. Elinde atom tabancası vardı. Halinde hiç de yumuşaklık kalmamıştı.

— Vay anasını.. U...

Brent bıçak gibi bir sesle Rokama'nın sözünü kesti:

— Kımıldama Rokama. Bu elimdeki oyuncağı kullanmasını çok iyi bilirim. Beynini dağıtırım.

Gözünü kaptandan ayırmadan ikinci ve elekronik subayına:

— Siz de şu tarafa sokulun, dedi. Haydi kaptana doğru. Kırıtmayın.

Her iki subay, kin dolu gözlerle, istemeyerek o tarafa doğru yürümeğe mecbur kaldılar. Fakat o anda Brent'in mani olamadığı birşey oldu. Biraz önden giden ikinci kaptan, yavaşladı ve elektronik subayının kendi hizasına gelmesini bekledi. Tam subay onunla Brent'in arasında kalıp onu Brent-'ten sakladığı anda ikinci kaptan tabancasına davrandı ve elektronik subayını siper ederek ateş etti.

Brent herifin hareketini ancak başladıktan sonra görmüştü. Ateş etmesine mani olabilirdi. Fakat herif diğer subayın arkasında ve siperdeydi. Brent tetiğini çekerken, lâstik bir top gibi sağa fırladı. İkinci kaptanın atom mermisi, Brent'in bir an evvel durduğu yerde bir alev çıkardı.

Brent daha sıçraması bitip yere düşmeden ikinci defa ateş etti. Herif kömür halinde yuvarlandı. Fakat bu kısacık müddet zarfında seyir subayı da tabancasına sarılmıştı. Brent yere düştü, omuzu üzerinde yuvarlandı, sağ eli serbest kalır kalmaz bir daha ateş etti. Seyir subayı da acı bir feryatla yıkıldı.

Kaptan silâh taşımıyordu. Fakat daha Brent'in ilk ateşinde, yıkılan elektronik subayının silâhını kapmak üzere fırlamıştı.

Brent düştüğü yerden yuvarlanırken, açılan bir yay gibi anide, doğruldu.

Kaptanı öldüremezdi. Kaptan ona lâzımdı.

Bir saniye gecikse kaptan silâhı alacak, derhal canına okuyacaktı.

Brent hiç tereddüt etmedi. Korkunç bir hamleyle kaptanın üzerine atıldı. Uzanmış elleri kaptana değdiği zaman, Rokama'nın parmağı tetikte ve basmak üzereydi.

Fakat basamadı.

Brent saniyenin onda biri kadar bir zamanda daha atik davranarak kaptanın eline vurdu.

Kaptanın elindeki silâh tavanda ani bir alev çıkararak, bir kenara fırladı.

Her iki adam üstüste yuvarlandılar. Birkaç kere döndü-

ler. İki adım mesafede karşı karşıya geldiler. Brent'in de silâhı düşmüştü.

Şimdi ikisi de silâhsız ve karşı karşıya idiler.

Brent fırladı. Kaptanın üzerine balıklama çullandı. Brent'in vücudunun tazyiki altında Kaptanın suratı, şiddetle yere yapıştı. Rokama boğuk bir homurtu çıkardı. Fakat Brent'in düşerken muvazenesini kaybetmesinden istifade ederek yerde döndü. Dönerken Brent'in böğrüne kısa bir svink salladı. Brent sola yuvarlanırken kaptan doğruldu ve genç adamın üzerine atıldı.

Normal bir adamı derhal bayıltacak, hattâ öldürecek kadar tesirli ve kalleş darbelerle bir müddet birbirlerini yoklayarak boğazlaştılar. Bir aralık Rokama, arka tarafında kalan kontrol tablosuna uzanıp, imdat ziline basmak üzere davrandı. Brent, her ihtiyatı bırakarak atıldı. Fakat kurnaz kaptan birdenbire döndü ve ayakları yerden kesilmiş olan hasmının çenesine esaslı bir yumruk yapıştırdı. Brent bir balyoz yemiş gibi gözlerinin karardığını hissetti. Fakat uzun ekzersizlerin neticesi olan, şuur dışı bir hareketle yumruğu yer yemez, daha ne olduğunu anlamadan, henüz gözleri kararmadan, sanki bir sevki tabiî eseri olarak havada geriye doğru bir perende attı.

Gayet tabiî bu perendesini tutturamadı. Ancak iki ayağını kaldırarak havada sırtüstü bir vaziyete gelebildi. Fakat okadarı da kâfiydi. Havada bacaklarını sallayarak bir makas yaptı ve her iki ayağıyla da üstüste Rokama'nın çenesini buldu. Kaptanın başı bir pençikbol gibi, birkaç kere arkaya, öne sertçe sallandı.

Birkaç saniye sonra iki hasım gene karşı karşıya idiler. Fakat, hareketleri biraz daha ağır, başları biraz daha sersem ve bakışları daha kinliydi. Rokama, kavganın bukadar uzamasını, şahsen bir tenezzül addediyor. Brent ise anî olarak içeriye gemi personelinden birinin girip, bütün gayretlerini boşa çıkarmasından korkuyordu. Bu işi bir an evvel bitirmek kaygusuyla birbirlerinin üzerine yürüdüler.

Bu sefer Brent, oyununu daha başarılı olarak tatbik edebildi. Bir vücut çalımı ile kaptanı gafil avladıktan sonra, sol

çıkarmış gibi yaptı. Rokama çalımı karşılayıp, sol çıkışı atlatmağa çalışırken, Brent birdenbire yana atıldı ve Rokamanın çift ayağına müthiş bir tırpan attı. Bu kahredici bir darbeydi. Kaptan muvazenesini kaybettiği anda çelik bir yumruk herifin mide boşluğunu buldu. Rokama, anî bir nefes darlığına uğramış gibi kıvrandı. Yediği sert bir aparkatla kumanda âletlerinin arasına yaslandı.

Rokama, yeni bir gayretle yerde bir atom tabancasına uzanırken, Brent üzerine çullandı. Sağlı sollu yumruklarla herifin kafasını yere çarptı. Kendinden geçmek üzere olan kaptanı yakasından tutarak kaldırdı. Her ikisinin de üstü başı perişan, yüzü gözü kan içindeydi.

Adam karısını bir kere daha öperek, çenesini iki parmağı arasına alıp, kaldırdı:

— Bu son seyahatim Lora. Bu sefer de döndükten sonra artık hiç buradan ayrılmıyacağım. Artık her zaman senin ve küçük Pol'ümüzün yanında kalacağım.

Genç kadının gözlerinde, hem teessür hem sevincin sebep olduğu yaşlar, inci taneleri gibi büyüyordu.

— Hep buradan uzaksın. Bir haftacık burada kalıyor, üç dört haftayı seyahatte geçiriyorsun. Artık tahammülüm kalmadı. Sen olmadığın zaman, bomboş görünen yatakta, erkeksiz geçirdiğim geceleri dul kadınlar gibi ağlayarak geçiriyorum.

— Artık son seyahatim bu... Bir haftaya kalmaz döneceğim, bir daha da gitmiyeceğim.

Adam karısından ayrıldı. Evin önündeki plâstik kaldırımdan, bahçe kapısının önündeki hususî kopterine doğru yürüdü. Kadının kucağındaki bebek, minimini ellerini birbirine çarparak:

— Ba... ba... ba... ba... diyordu.

Adam kaldırım üzerinde on adım atmıştı ki, birdenbire elindeki evrak çantası düştü, ellerini boğazına götürdü, boğucu bir öksürük kriziyle iki büklüm oldu; sarhoş gibi birkaç adım daha attı; sendeledi... Olduğu yere yıkıldı.

Daha ilk ökşürükte kadın, delice bir çığlıkla atılmıştı:

— Berar! Berar! Ne oluyor sana? Allahım...

Kocasına doğru koşmak istedi. Fakat kalkan ayağı yere basmadı. Boğuk sesler çıkararak yere yuvarlandı. Yavrusunu, anlıyamadığı, bilmediği bir âfetten kurtarmak istermişçesine, bağrına bastı. Küçük başını kendi sinesinde saklamağa çalıştı. Birkaç ispazmoz geçirdi. Zihninde hayal meyal isimler... Çehreler...

— Berar... Pol... Rik...

Evin üst katındaki açık pencereden dehşetle yüklü bir çocuk sesi:

— Anne! Anne! Anneciğim! Boğuluyorum! Kur.... diye inledi ve iniltisi boğucu öksürüklerle kesildi.

Zavallı genç kadının son nefesi, yavrusunun imdat çığlığının son heceleriyle beraber söndü. Ortalığı bir sessizlik kapladı. Ağaçların sessizlikleri arasında kuşlar bile susmuştu... Bahçedeki karanfil gibi çiçeklerin renkli ve şirin tebessümleri soldu, başları eğildi... Kappa seyyaresi üzerinde bir ölüm rüzgârı esiyordu...

Ölüm saçan gaz bombalarının patladığı yerlerin çevresindeki yüzlerce kilometre karelik sahalarda, hayat her türlü tezahürü ile ve her yerden elini eteğini çekti. Ölüm, her yere, toprağın üzerine yayılan bir sis gibi çöktü. Gittikçe yavaşlayan kimyevî reaksiyon zincirleme bir sirayetle yayıldı. İki yüz bombanın neşrettiği ölüm dalgaları genişleyerek birbirini buldu. Boşluklar yavaş yavaş doldu... İki saat içinde koca seyyarede havası zehirlenmemiş bir tek karış yer, bir tek hava molekülü kalmamıştı.

Kappa'da canlı hiçbir şey yoktu... Ne nebat, ne çiçek, ne ot, ne ağaç, ne de hayvan...

O gülüşen, sevişen, döğüşen, barışan, ağlaşan insanlar, şimdi gülüşmüyor, sevişmiyor, ağlaşmıyordu artık... Artık Kappa seyyaresinde yalnız ölüm meskûndu... Tek başına ölüm...

Fakat bir mucize oldu... Artık otların ve böceklerin bile yaşamadığı Kappa seyyaresinde, gülüşmeyen, ağlaşmayan hattâ insan olduklarının bile farkında olmayan insanlar vardı.

Birkaç yüz kişi... Bunlar eşlerinin, dostlarının, yakınlarının ve komşularının fecî âkibetini tüyleri diken diken olarak, gözleri oyuklarından fırlayarak seyretmişlerdi. Hepsinin sapır sapır döküldüğünü görmüşlerdi.

Kem IV deki Merva Sefirinin gönderdiği habercinin daha zemine inmeden gönderdiği radyo mesajını alıp ta sâfiyetle inanan birkaç yüz kişiydiler. Sadece sâfiyetle inananlar!

Zira ahalinin mühim bir kısmı radyo mesajını geç te olsa almıştı. Son birkaç dakika içinde maskelerini giyecek kadar vakitleri vardı. Fakat kimi dudak büktü, kimi omuz silkti, kimi kahkahayla güldü... İhtara inanmadılar. Ciddiye almadılar... Hattâ böyle kaba ve çirkin şakalara göz yumduğu için hükûmeti tenkid edenler bulundu. Ne yazık ki bunların hiçbirisi pişman olacak kadar uzun yaşamadı. Her canlıyı biçen, her hayatı söndüren, mevcudiyetlerini bir avuç oksijene borçlu olan herşeyi kat'i bir şekilde oksijenden mahrum bırakan ölüm rüzgârı hiçbirisinden bu felâketi esirgemedi.

Kappa seyyaresinde bir canlıya mukabil on binlerce, yüz binlerce ölü var şimdi... Hepsi aynı şekilde ölmediler bu ölülerin... Kimisi meşum gazdan tam bir nefes çekerek bir an içinde yumdu gözlerini... Kimisi ciğerlerinde arta kalmış bir alımlık bir adımlık nefesle kıvrandı, korkunç bir acının pençesinde kıvranarak, kalleşçesine oksijensiz kalan havayı avuçlarıyla toplamağa çalıştı... Bazısı son nefesini çalışırken verdi, bazısı uyurken, otururken, oynarken, sevişirken, çiftleşirken...

Bir şehirde, bir bekçi, tehlike alarm düdüğünü şuursuz bir hareketle faaliyete geçirdi ve canlılar kıvranarak yıkılırken, uzun uzun öttü, acı acı öttü bu alarm düdüğü... Çok uzun zaman öttü bu düdük. Hattâ herkes, şehirde bilâ istisna herkes öldükten sonra bile günlerce ve günlerce ölttü...

Bir şehirde oksijensizliğin doğurduğu meçhul bir sebeple bir fabrikanın motor dairesi feci bir şekilde infilâk etti.

Hayatta kalanların bir kısmı gördükleri manzaranın dehşetine, sevdiklerinin fecî şekilde ölümüne dayanamıyarak cinnet getirdi... Bazıları bile bile hayatlarına son verdiler.

Ölülerden başka hiç kimsenin bulunmadığı bir caddede, maskeli bir kadın, kapısının önüne oturmuş, çoktan morarmağa başlamış cansız yavrusuna meme vermeğe çalışıyordu.

Brent, evvelce kararlaştırdıkları bir işaretle, kamarada bıraktığı Kit'i kumanda dairesine çağırmış ve genç kadın yukarı, aşağı yukarı bir haftalık yiyecekle gelmişti. Kumanda dairesinin kapısını içerden kilitlediler. Böylece Kaptan Rokama ile beraber kendilerini içeriye hapsettiler.

Rokama'nın ellerini ve ayaklarını bağlamışlardı. Ancak yemek yemesi icap ettiği zaman ellerini çözüyorlar ve tabanca tehdidi altında, çılgınca bir hareket yapmasına mâni oluyorlardı.

Gemi personeli, Brent kumanda dairesini ele geçirdikten dört saat sonra işin farkına varmışlardı. Kumanda dairesinin havasını değiştiren tulumbaların motorunu durdurarak, onları havasız bırakmağa teşebbüs ettiler. Fakat Brent, bütün geminin hava tulumbalarını durdurarak mukabele etti.

Videofonla gemi personeline hitap eden Brent, kumanda dairesine hâkim oldukça onunla başa çıkamıyacaklarını bildirdi ve eğer kendisine itaat ederlerse hayatlarını bağışlıyacağını ilâve etti.

Hakikaten, kumanda dairesi bu büyük feza gemilerinin beyni sayılırdı. Bütün kumanda tertibatı oradan geçiyordu. Brent her istediği devreyi kesebilirdi. Tabiî diğer makine dairelerinden ve özel motor tesislerinden de devreleri kesmek mümkündü. Fakat bu, tayfaların işine gelmiyordu. Kumanda dairesi Brent'in elinde olduğu müddetçe başka bir yerden geminin idaresine imkân yoktu. Zira kumanda dairesi geminin düşünen damağı, gören gözü sayılırdı. Ve fezada yıldızlararası boşlukların muazzam mesafelere baliğ olmasına rağmen kör uçuş daima tehlikeliydi.

Brent, kaptanın hakkından geldikten sonra sürvites alanını açmış, gemiye hız vermişti. Fakat personelin nereye gittikleri hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Halbuki Brent, ge-

mıyi hiçbir yere götürmüyordu. Sadece Kem IV seyyaresinin takriben bir milyon kilometre kadar açığında geniş kavisler çiziyor, Kappa'ya giden Malden donanmasının avdetini bekliyordu. Merva Sefirinin gerek Sefis, gerekse Arz donanmalarına haber göndermeğe muvaffak olup olmadığından da haberdar değildi. Kappa'nın zehirli gazdan kurtulup kurtulmadığı hakkında da bir fikri yoktu. Fakat bunu ümit edemiyordu, zaman bakımından çok sıkışık durumdaydılar. Bombalar patlamadan Kappa'ya varmak ümidi pek azdı... Eğer Sefis donanması vaktinde yetişir ve Malden soyguncularını tuzağa düşürebilirse belki... Aksi takdirde iş başa düşecek, Çelenk gemisini Arz'a kadar götürüp, esirlerine orada hakikati itiraf ettirdikten sonra Malden'e bir sefer yapılmasını temin edecekti.

Malden filosu, karşılarına Sefis donanması çıkıp ta emellerine set çekmezse, aşağı yukarı bir hafta içinde soygunu bitirip dönecekti. Fakat Sefis filosuyla karşılaşırsa çok daha erken dönmeleri de mümkündü. Belki de tamamiyle imha edilir ve hiçbir gemi geri dönmezdi. O zaman Brent'in Sefis filosuyla temas ederek, onlara madde transmetörüne kadar kılavuzluk etmesi, hattâ Malden'e götürmesi lâzımdı.

XVI

Malden soygun filosunun iki yüz parça gemisi, son süratle ve gevşek bir düzenle Kappa seyyaresine doğru yol alıyordu. Filo komutan muavini, Çelenk amiral gemisinin arkada kalmasına biraz üzülmüştü. Fakat sefer sadece bir soygun seferiydi, ölmüş bir seyyareye gidip, cesetleri soymaktan ibaretti. Bu bir savaş değil, sadece hırsızlık ve hamallıktı. Bu yüzden disiplin gevşek, idare lâubaliydi.

İhtiyatsız ve fütursuzca ilerleyen korsan filosu, Kappa seyyaresinden ancak birkaç yüz milyon kilometre kadar mesafedeyken, Kappa seyyaresinin karanlıkta kalan tarafından bir başka filo süratle süzüldü. Bu Sefis Yıldızları manzumesinin donanmasının bir koluydu. Bir intikam sessizliği içinde ilerleyen bu kol, tam savaş düzeni almıştı. Bütün personel

savaş mevkilerinde ve çarpışmağa hazırdı.

Malden gemileri karşılaşacakları tehlikeden bîhaber hedeflerine doğru yol almağa devam ettiler. Çok geçmeden Kappa seyyaresinin gün tarafından, Sefis donanmasının diğer kolu belirdi. Malden'liler üstlerine gelen bu kolu, ancak Sefis donanmasının ateş menziline girdikten sonra farkkettiler.

Elektronik bulucuların başında nöbet beklemesi icap eden subaylar, ya gemilerin barlarında kafayı çekiyorlar, yahut kamaralarında uyuyorlardı. Etrafı kollamak amiral gemisinin vazifesiydi. O da ortalıkta 'yoktu. Filo komutan muavini de kumanda kendisine kaldı diye canı sıkılmış, işi üstüne alırken keyfi kaçmıştı.

Alev ve ölüm kusan, Sefis filosunun ilk atışları Maldenli korsanları gafıl avladı. Filo şaşkın bir intizamsızlıkla savaş düzeni almağa çalıştı. Fakat onlar kendilerine gelinceye kadar, Sefis donanmasının gün tarafından gelen kolu arkalarından kurbanlarını almağa başlamıştı.

Bir gemi, sanki havada bir tereddüt geçirirmiş gibi, duraklar gibi oldu. Sonra donuk, kızıl bir renk aldı ve fezayı titreten bir infilâkla, tuzla buz oldu. Süratle etrafa saçılan makine, motor ve insan parçaları, mukavemetsiz boşlukta meçhul istikametlere dağıldılar. Bu geminin hemen arkasından ikinci ve üçüncü gemi, alevlere bürünerek, fezayı kısa meşalelerle aydınlattılar.

Şimdi Sefis donanmasının gün kolunun tamamı ateşe başlamış, korsanlara ölüm silleleri savuruyordu. Toparlanmağa çalışan Malden filosundan tek tük birkaç gemi mukabelede bulundular. Fakat şaşkınlık ve panik atışlarını tesirsiz bırakıyordu. Buna rağmen kumandan zahirî bir disiplin tesisine muvaffak olmuş ve savaşa tutuşan gemilerin sayısı artmıştı. Hattâ Sefis donanması saflarında zayiat verdirmeğe bile başladılar.

O sırada korsan gemilerinden bir tanesi tam isabet alarak, anî bir alevle parladı ve derhal infilâk etti. Diğer bir gemi de infilâk eden korsan gemisinin hemen arkasında, birkaç yüz bin kilometre gerisindeydi. Sonsuz boşlukta pek en-

der vâki olabilecek bir tesadüfle öndeki gemi infilâk eder etmez, diğer bir gemi infilâk mevkiine varmıştı. Patlamanın şiddetiyle gemi çılgınca sarsıldı ve bir an, bütün gemi personelini yerinde taş gibi donduran çok kısa bir an, patlamanın doğurduğu cehennemî ses kulaklarını yırtarcasına gürledi. Bir çılgına dönen kaptan, neye uğradığını anlamadan, ne yaptığını bilmeden kumanda kolunu çekti ve gerisin geriye son süratle kaçmağa başladı. Bu hâdise zaten şaşkınlıktan tamamen kurtulup savaşa giremiyen korsan gemileri arasında tam bir bozgun yarattı. Gemilerin bir kısmı savaşa devam ederken diğer kısmı birbiri peşine tornistan ederek tabanları yağladılar. Fakat akıllarına bile getirmedikleri bir âkibetle karşılaştılar. Kaçan ilk gemiler, tornistan edeli ancak birkaç saniye olmuştu ki, onları büsbütün şaşırtan bir ateş karşılarına çıktı: Bu, yoluna devam ederek korsan filosunun arkasına geçmeğe muvaffak olan, Sefis filosunun diğer kolunun ateşiydi.

İki ateş arasında kalan Malden'li soyguncular bu sefer kat'î bir paniğe uğrayarak çil yavrusu gibi dağıldılar. İki yüz geminin yarıdan fazlası tahrip edilmiş, kalanlarda da savaşacak yürek kalmamıştı.

Çarpışma ancak birkaç dakika sürmüştü. Sefis donanmasının her iki kolu, birçok küçük guruplara ayrılarak, kaçan münferit korsan gemilerini ezici bir şekilde takibe koyuldular. Malden'liler tamamiyle şaşırıp bozguna uğramamış olsalardı, belki aralarından bazıları kurtulmağa muvaffak olabilirlerdi. Birer birer hepsi acıklı âkibetlerinin koynuna yuvarlandılar. En son kalan birkaç tanesi de bir intihar dövüşüne teşebbüs ettiler. Lâkin ancak bir tek Sefis gemisini vurabildiler.

Bir saat kadar sonra Malden korsan filosu fezadan tamamiyle silinmişti. Sefis donanması tekrar toplandı ve savaş düzenine girerek Kem IV seyyaresine doğru uzandı.

Sefis'liler yirmi iki gemi kaybetmişlerdi. Bununla beraber bu kolay ve kat'i zafer Sefis donanması subay ve personelinin yüzünü güldürmemişti. Sanki savaşı zaferle değil, acı ve tamir edilmez bir mağlûbiyetle bitirmiş gibi, donan-

ma kumandanından en son ferdine kadar bilâistisna herkesin surati asıktı ve ağızlarını bıçak açmıyordu. Çünkü donanma bütün gayretine rağmen Kappa seyyaresine zehirli gaz bombaları patladıktan iki saat sonra varabilmişti. Gemiler alçaktan uçarak şirin seyyarenin âdeta bir kefene bürünmüş halini, her tarafı kaplayan cesetleri görmüşler, bu acıklı manzara hepsinin kalbini dağlamıştı.

Sefis donanmasına mensup olanların birçoğu o şirin seyyareyi gezmiş, orada candan dostlar edinmişti. Zira zavallı seyyare Sefis cümlesinden ancak iki günlük mesafedeydi. Ve Sefis'liler kalabalık guruplar halinde Kappa'ya sayfiyeye giderlerdi.

Donanma kumandanı birkaç yüz gemiyle bütün sıhhiye gemilerini Kappa'da bırakmış ve şayet âfetten kurtulanlar olduysa, onlara yardım ederek Sefis'e götürmelerini emretmişti.

Şimdi ise iki yüz gemiden mürekkep cüz'i bir kuvveti imha etmekle, hiç te intikamlarını almış sayılmazlardı. Malden'e, korsan gemilerinin inine baskın yaparak, Galaksi'nin yüz karası olan bu çıbanı fezadan silmeğe veya bu uğurda can vermeğe ahdetmişlerdi.

Kumanda dairesini, yani beynini fethederek kendi plânlarına esir ettiği feza gemisinde Brent'in durumu gittikçe zorlaşıyordu. Kit'le beraber kısa fasılalarla nöbetleşe hem geminin seyrini kontrol ediyorlar hem de beklenmedik bir şekilde ayaklanıp tayfanın kumanda dairesini ele geçirmemesi için müteyakkız davranıyorlardı. Fakat bu, hiç te kolay bir iş değildi.

Nihayet bir gün Çelenk'in elektronik bulucusu yaklaşmakta olan Sefis donanmasının harekâtını kaydetti. Brent'in yüreğine su serpildi. Kit bir çocuk gibi sevincinden ellerini çırpmağa başladı. Donanmanın, Sefis kuvvetleri olduğuna asla şüphe yoktu. Malden korsan filosu iki yüz gemiden ibaretti. Halbuki bu yaklaşan filonun mevcudu binleri aşıyordu.

Brent derhal kumanda tablosunun başına geçti. Çelenk'i yaklaşan Sefis donanmasına doğru sürdü.

Brent sürvitesi kesti ve normal seyir kolunu çekti. Çelenk'in süratini asgariye düşürdü. Donanma da iyi tatbik edilmiş bir manevrayla sürvitesten normal seyir süratine geçmişti. Brent amiral gemisine sokuldu, kumandanla temas istedi:

Stereo tablosunda, Sefis donanmaları başkumandanının al saçlı hayali belirdi:

— Ne istiyorsunuz?

— Ben Yıldızlararası Gizli Teşkilâtın bir ajanıyım. Sizi madde transmetörüyle Malden seyyaresine geçirmek için yolunuzu bekledim. Fakat önce bir sualime lûtfen cevap verir misiniz: korsan filosunu imha ettiniz mi?

Başkumandan bu sözleri alâkayla fakat aynı zamanda ihtiyatla karşıladı:

— Bir korsan filosuyla karşılaşacağımızı nereden biliyorsunuz? Siz kimsiniz? Bizi tuzağa düşürmeğe uğraşmadığınız ne malûm?

— Haklısınız Amiral... Beni tanıyamazsınız ve ismim sizin için hiçbir mâna ifade etmez. Fakat dost olduğumu size kolayca ispat edebilirim: Malden'den gelen bir korsan filo ile çarpışacağınızı siz benim sayemde öğrendiniz. Merva'nın, Kem IV Sefiri benim talebim üzerine size emniyet subaylarından birini gönderdi. Bir diğer subay da Arz'a, Teşkilât Şefini haberdar etmeğe, bir üçüncüsü de başına gelecek felâketi bildirmek için Kappa seyyaresine gitti. Ben vazifeme devam ederek transmetörün yerini keşfettim. Sonra transmetör yoluyla Malden'e gittim. Korsan filosuna katılmağa muvaffak oldum. Sizi buraya geleceğinizi bildiğim için uzaklaşmadım ve yolunuzu bekledim.

Başkumandanın şaşkınlıktan gözleri büyümüştü:

— Palavra atıyorsun!.. Bir kişi böyle bir iş yapamaz. Maamafih düşman olmadığın aşikâr, çünkü Merva Sefirinin haberci göndererek Kappa'nın yağma edileceğini bildirdiğini, şu âna kadar bizzat benim kurmay başkanım bile bilmiyordu. Dediklerin doğru olabilir, fakat gene de garantisi yok... Ya diğer iki haberciden biri yakalandıysa ve bu sırrı ifşa ettiyse?

— Bu sır ifşa edilmiş olsa Malden filosu sadece iki yüz gemiyle yoluna devam eder miydi, Amiralim?

— Belki de haberi, ancak korsan filosu yola çıktıktan sonra alabildiler! Bir tuzağa düşmiyeceğime emin olmalıyım...

Başkumandan bir an sustu, sonra müstehzi bir sesle:

— Hem, dedi, sen içinde bulunduğun gemiyi ele geçirdin öyle mi? Binden fazla subay ve tayfası olan bir gemiyi ele geçirdin ha! Tek başına mı yaptın bu işi?

— Bir de yardımcım var: bir genç kız...

Başkumandan bir kahkaha attı:

— Bir genç kız ha! Demek ki bir genç kızın yardımıyla koca bir gemiyi zaptedebiliyorsun!

Brent'in canı sıkılmağa başlamıştı. Tersleşerek cevap verdi:

— Herşeyin bir usulü vardır Başkumandan... Siz, görüyorum ki Teşkilâtın faaliyetinden bîhabersiniz...

Bu cümle sanki yakasından tutup silker gibi Başkumandanı kendine getirdi. Ciddileşerek:

— Teşkilât mensuplarının akıl almıyacak şeyler başarabildiklerini biliyorum. Fakat gene de...

Brent'in sabrı tükenmişti. Aksi aksi Başkumandanın sözünü keserek:

— Bu hususları bırakalım Amiral! dedi. Siz bana ister itimat edin, ister etmeyin... Şu anda sizin bana, benim de size ihtiyacımız var. Zannettiğiniz gibi içinde bin küsûr adam olan bu geminin tamamını zaptetmedim. Ancak idaresini ele aldım ve bugüne kadar dayanabildim. Gemi personeline karşı kısasa kısas tedbirler alarak dayanmağa muvaffak oldum. Yani onlar bana karşı ne tedbir alırlarsa, ben de gemi idaresi benim elimde olduğu için aynen mukabele edebiliyorum. İsrar etseler bizimle beraber onlar da geberip gidecekler.

Adamakıllı içerlemiş olan Brent sesini yükselterek devam etti:

— Şimdiki durumda geminin idaresi elimizde bulunmakla beraber, biz kumanda dairesinde hapis sayılırız. Size

düşen hücum birliklerinizle gemiye sokulmak ve gemiyi zaptetmektir. Ben kumanda dairesinden gereken yardımı yapacağım. Şüpheye kapılmanız mantıksızdır. Donanmanın ortasında bir tek gemiyle istesem ne zarar verebilirim ki? Gemiye girerken sizi gafil avlayacak bir tuzak kurmuş ta olamam: Zira size ihtar ediyorum, gemi düşman personeli elindedir. Buraya dostça değil, gemiyi zaptetmek üzere gelin.

Bu durum karşısında Başkumandanın esasen şüphesi kalmamıştı. Derhal taarruz birliklerinin feza botlarıyla harekete geçmelerini emretti. Biraz sonra botlar fezaya atılıp kovan etrafında dolaşan arılar gibi Çelenk'e üşüşürken, savaş gemileri de her sürprize hazır, toplarını Malden gemisine çevirmiş bekliyorlardı. Botlar gemiye yaklaşınca, Brent borda platformlarını açtı. Düzinelerle küçük bot, geminin geniş hava kompartımanlarına girdiler.

Fezada her gemide çıkış veya giriş iki ameliyeyle yapılır. Önce botlar veya feza başlıklı özel elbiseli tayfalar hava kompartımanlarına geçerler, sonra kompartımanların havası gemiye boşaltılarak dış kapaklar açılır. Yoksa kapaklar doğrudan doğruya fezaya açılsa geminin bütün havası bir anda fezaya boşalır.

Bu teşebbüs hiçbir mukavemetle karşılaşmadı. Çelenk gemisinin mürettebatı mukavemetin bir netice vermiyeceğini anlamıştı. Geminin derinliklerinde işgal faaliyeti devam ederken, Brent Başkumandanın stereo cihazındaki hayaline dönerek:

— Amiral, dedi, korsan filosunu mahvetmeğe muvaffak olup olmadığınızı söylemediniz.

— Darmadağın ettik. Bir tek kaçırmadık.

— Şu halde Kappa kurtuldu, demek...

— Kappa yağma edilmedi, ölüleri hakarete maruz kalmadı. Fakat maalesef Kappa kurtulmadı. Zehirli gaz bombaları seyyareyi acıklı bir hale getirdiler.

— Fakat Kappa'ya haberci gönderilmişti. Yoksa...

— Hayır delikanlı, habercinin başına birşey gelmedi. Fakat maalesef seyyareye vaktinde yetişemedi. Her ne se-

beple ise bombalar vaktinden evvel patlayarak feci âkibeti doğurdular. Kurtulanlar pek az...

— Vay kuduz köpekler be! Bunu ödeteceğim namussuzlara...

O aralık kumanda dairesinin kapısında, elektronik işaretler kapının dışarıdan açılmağa uğraşıldığını gösterdi. Brent dış koridordaki hoparlörü açarak konuşmağa başladı:

— Kumanda dairesine girmek istiyorsunuz. Fakat sizin Sefis kumandasından mı yoksa gemi mürettebatından mı olduğunuzu biliyorum. Belki artık ümit kalmadığını gören gemi mürettebatından birkaç kişi benden intikam almak gayesiyle böyle bir çareye başvurmuş olabilirsiniz. Şimdi kapıyı açacağım, fakat yalnız bir kişi içeri alacağım. Bir kişiden fazla girerse, dost düşman, kim olursa olsun tereddüt etmeden öldüreceğim. İçeri giren adamı Başkumandan stereo'dan tanır da Sefis filosundan olduğunu garanti ederse diğerlerine .de kapıyı açacağım. En yüksek rütbeli kimse şimdi içeri buyursun.

Brent zorla açılmıyacak kadar muhkem kapıyı araladı ve kapının döndüğü tarafa fırlayarak atom tabancasına davrandı. Daha geride Kit, sırtını duvara vermiş iki elinde iki silâh, her ihtimale karşı hazır bekliyordu. Kapıdan orta yaşlı, iri vücutlu, dinç bir subay girdi. Askerî bir selâm verdikten sonra kapıyı kapadı. Brent derhal kapıyı kilitleyerek subaya, stereo'ya ilerlemesini işaret etti. Kit, hiç yerinden kımıldamamış, gözü içeri giren adamda, eli tetikte bekliyordu.

Başkumandan stereo'da orta yaşlı adamı görür görmez:

— Nasıl oldu Dont, dedi, gemide herşeyi kontrol altına aldınız mı?

— Aldık Amiralim!

Amiral, Brent'e hitap ederek:

— Müsterih olabilirsin delikanlı, dedi. Bu subay benim adamlarımdandır.

Brent kapıyı açarak dışarıda bekleyen diğer üç subayı da içeri aldı:

— Özür dilerim arkadaşlar, fakat eski bir söz vardır: Emniyetle yaşayan çok yaşar...

Hep beraber gülüştüler.

Çelenk gemisinin mürettebatı esir edilerek diğer gemilerden birkaçına dağıtıldı. Sefis'lilerden bir gurup, Malden gemisine geçerek idareyi aldılar. Gemiye, Brent'in ilk gördüğü subay, Albay Dont kumanda edecek, Brent te kılavuzluk etmek üzere yanında kalacaktı.

Çelenk iki yüz gemiyle birlikte Kem IV'ün şimal kutbuna doğru yol aldı. Ayrılmadan evvel Brent, Başkumandana transmetörün yerini bildirmişti. İlk partide iki yüz gemiden fazla geçmesi doğru değildi. Çünkü transmetörü idare eden ve koruyan birlik şüphelenirse hem transmetörü kapar, hem de Malden'i durumdan haberdar ederdi.

Transmetöre yaklaşınca Brent gemiyi, Kaptan Rokamanın yaptığı gibi muallâkta bir noktada durdurdu. Nöbetçi kuleyle temasa geçti:

— Burası Çelenk feza savaş gemisi. Transmetör. Yol istiyorum. Tamam.

Cevap derhal geldi:

— Transmetör hazır. Civarda gemi yok. Yaklaşan gemi yok. Tamam.

Az sonra Çelenk'i takip eden iki yüz savaş gemisi, kaptanlarından en son tayfalarına kadar hepsi merak ve heyecan içinde, transmetörün gümüş sinesinde birer birer kayboldu.

Sessiz ve esrarengiz iki feza gemisi gayet yavaş ve âdeta zemine sürünürcesine alçaktan uçarak sarp tepelerin arasından sıyrıldı. Sonra birbirlerinden iki kilometre kadar mesafeyle zemine oturdular. Bu sefer daha esrarengiz bir faaliyet başladı. Gemilerin yan kapıları açıldı ve dışarıya bembeyaz kamufle edilmiş feza botları çıktı. Zeminin beyaz karları üzerinde, hemen hemen göze hiç çarpmadan, yerden birkaç metre yükseklikte uçmağa başladılar. Bu esrarengiz botlardan hiçbir ses çıkmıyordu. Bir müddet gittikten son-

ra botlar da zemine indi. İçlerinden, her birinden altı kişi çıktı. Madde transmetörüne doğru ilerlediler. Cem'an on beş kadar bot vardı. Bu botlardan çıkarak karlı ve buzlu zemin üzerinde yürüyerek ilerleyen adamlar da yüz kişi kadardı. Hepsi tepeden tırnağa kadar bembeyaz giyinmişler, yüzlerine de beyaz maske takmışlardı. Polarize camdan gözlüklerine varıncaya kadar hiçbir yerlerinde beyazdan başka renk görülmüyordu. Öyle ki, bu adamları birkaç metre yakınlarından bile görmek imkânsızdı.

Sessizce dört koldan ilerlediler. Bu adamları dikkatle bakarken bile görmeğe imkân yoktu, kule nöbetçileri de sıcak odalarında rahattılar ve dışarıyı gözlemek lüzumunu hissetmiyorlardı. Zaten bu hücra, yolsuz ve ıssız yere karadan kimsenin gelebileceğine inanamazlardı. Gözcülük fuzulî idi. Havadan gelecek herhangi bir gemiyi de radarlar ve elektronik bulucular derhal farkederdi. Esasen transmetöre gelen gemilerden başka hiçbir gemi bu taraflara uğramazdı. Geçip giden gemiler de ancak çok yüksekten ve sürvitesle geçerler, radarlar ancak gemi geçtikten sonra yerini tespit ederlerdi.

Yaklaşan iki gemi ve bu gemilerin saldıkları botlar, tepelerin arkasına saklanarak ve çok alçaktan uçtukları için hem radarları, hem de radardan çok daha hassas ve serî olan elektronik bulucuları atlatmağa muvaffak olmuşlardı.

Ve şimdi beyazlı adamlar sessiz ve esrarengiz, dört koldan ilerliyorlardı.

Baş telsizci kıdeminin verdiği üstünlükle, saf bir radarcıya takılıyordu:

— Zannediyor musun ki, sen burada nöbetteyken karın Malden'de uslu uslu oturup seni bekliyor? Nah! Şaşarım aklına... Karı dediğinin her zaman icabına bakmazsan, bir yolunu bulup sana boynuz taktırır. Ha! Ha! Ha! Anlarsın ya! Sen burada soğuktan pineklerken, karın kim bilir hangi askerin kucağında vistek şarabı içiyor. Belki de yatak faslına geçtiler bile. Ha! Ha! Ha!..

Saf radarcı ürkek ürkek itiraz etmeğe başlamıştı:

— Mima, sizin bildiğiniz kadınlardan değildir. O...

Fakat sözünü bitiremedi. Baş telsizci:

— Sus be, hımbıl! diye parladı. Sen kadından ne anlarsın? Sen...

Dışarıdaki karlı havadan daha soğuk, şiddetli kutup rüzgârlarından daha keskin bir ses bütün telsizcileri yerlerinde taş gibi dondurdu:

— Kimse kıpırdamasın... Küçük parmağını oynatanının canını cehenneme gönderirim.

Ve kapıda beliren iki beyaz siluetin arasından birbiri arkasına bir sürü beyaz adam girerek odanın dört tarafını sardı. Karısından emin olan saf telsizci, anî bir vatanseverlik duygusuna kapılarak, alarm işareti tablosuna uzandı. Fakat daha kolunu kaldırırken dört tabancanın isabetiyle kömür bile olamadan, âdeta bir kül yığını haline düştü.

Beyazlı adamların hiç şakası yoktu...

Derhal bütün telsizcileri kıskıvrak bağladılar. Sonra kulenin ortasındaki otomatik asansörle küçük guruplar halinde tesisin derinliklerinde kayboldular.

Şimdi beyaz kamuflaj pelerinlerini çıkarmışlardı: hepsinin üzerinde Sefis donanmasının üniforması vardı. Transmetörün diğer taraflarındaki teknisyen ve askerleri de aynı kolaylık ve çabuklukla kıstırdılar. Sonra kuleden kırmızı bir işaret füzesi çıkararak zaferlerini gemilerine müjdelediler. Evvelâ feza botları havalanıp transmetör merkezine indi. Sonra gemiler de yükseldi ve semanın maviliklerinde kayboldu. On beş dakika sonra, aynı maviliklerden beliren yüzlerce feza gemisi, heybetli bir akışla transmetör merkezine doğru kayıyordu.

XVII

Çelenk başta olmak üzere iki yüz feza gemisi transmetörden çıkmağa başladıkları zaman Malden'liler hayret içinde kaldılar. Bu dönüş vakitsizdi, filonun ancak bir hafta sonra dönmesi bekleniyordu. Ne olmuştu?

Fakat halkın ekseriyeti bu suali düşünmediler bile. Onlar için, bir yağma seferi tamamlanmıştı ve paylarına düşeni

paylaşmak üzere bağırışarak hava limanına akın etmeğe başladılar. Subaylar seferin bukadar kısa zamanda bitmesine imkân olmadığını bildikleri için, hâdisedeki anormalliği tahmin ederek, derhal saraya veya birliklerine gitmek üzere harekete geçtiler. Birkaç yaşlı adam, bu yağma seferlerinin sonunun iyi çıkmıyacağını söyliyen ve namus mefhumu büsbütün kaybolmamış birkaç ihtiyar, transmetörden beliren Çelenk'in siyah siluetini görünce müphem bir endişeyle dualar mırıldanmağa başladılar.

Fakat halkın büyük bir kısmı neşeli bir gürültüyle hava limanına koştu...

İkinci, üçüncü, dördüncü gemiler de taransmetörden süzülünce subaylar telâşlı bir faaliyete koyuldular. Herkes birliğine koşuyor; askerî mevkilerde alarm düdükleri çalıyordu.

Halk hazırlanan felâketten bîhaber, bağırarak, nâralar atarak, birbirlerini ite kaka hava limanına akın ediyorlardı

Fakat gelen gemiler, mûtad üzerine bir devir yaparak doklarına oturacak yerde soldan sağa doğru açılan bir yelpaze şeklinde yayıldılar ve ilk elli gemi transmetörden çıkınca bir dalga halinde uzandılar. Sevinç nidaları ve bağırışmalar şimdi hayret çığlıklarına dönmüştü. Biraz sonra bu da yerini şaşkın bir sessizliğe terketti.

Sefis gemilerinin ilk atışları bu sessizliği yırtarak bir gök gürültüsü gibi yayıldı. Fakat Malden'lilerin mukabelesi de gecikmedi. İlk elli Sefis gemisi salvolarına başlamadan yer topları ateş kusmağa başlamıştı. Sefis'liler ellişer gemilik dört dalga halinde transmetörden çıktıktan sonra, sahipsiz ağıla girmiş kurtlar gibi intikam hırsıyla saldırdılar. Fakat hasımlarının da kuzu olmadığını pek çabuk anladılar. Bu sefer karşılarına çıkan keyifsiz bir kumandanın idaresindeki sarhoş bir yağma takımı değildi. Bu sefer karşılarına çıkan hasım, ümitsiz ve telâfi edilmez bir sürprizle baskına uğramasına rağmen disiplinli, talimli, cesur ve amansız bir harp makinesiydi.

Malden'liler uzun zamandır harbe hazırlanıyorlardı. Hazırlandıkları harp bu şartlar altında bir harp değildi. Fakat zehir gibi talimliydiler. Zemin bataryaları, Sefis filosunun

ilk salvosundan otuz saniye sonra atışa geçmişlerdi. Fakat zemin bataryalarının, bukadar yakına sokulmuş feza gemilerine tesiri pek azdı.

Bin küsur mürettebatlı Malden savaş gemileri alarm verildikten dört dakika sonra uçuşa geçtiler. Sefis gemileri bu gemilere savaş fırsatı vermediler. Gemilerin çoğu zeminden kalkamadan tahrip edildi. Brent'in hayret ve takdirle seyrettiği o kudretli harp ilâhları yataklarında vuruldular. Buna rağmen Malden'li savaşçılar üstün bir cesaretin nümunesini her dakika yeniden gösterdiler. Muazzam feza gemileri doğrudan doğruya sürvitesle doklarından havalanmağa teşebbüs ettiler. Bu, muhayyilenin alamıyacağı birşeydi. Bununla beraber havalanmağa muvaffak olanlar vardı. Maamafih çoğu başaramadı. Tahayyül edilemiyecek kadar süratle hareket edebilen binlerce gemi, nispeten dar bir sahadan hep birden havalanmağa kalkar ve bu hengâmenin üstünde bir de ateş ve ölüm kusan bir intikam filosu bulunursa neticeyi tahmin etmek zor değildi.

Bir gemi yerden henüz havalanırken tam isabetle infilâk ederek her iki yanında dörder gemiyi yere çarptı. Bir diğeri sürvitesle kalkmağa çalışarak irtifa alamadan baş döndürücü bir sürat kazandı. Bir şimşek gibi fırladı, yüksek binaları aşamadı ve yirmi kadar binanın son sekiz, on katını biçerek yıktı, nihayet şiddetli bir infilâkle berhava oldu.

Bir başka yerde aynı anda üç muhtelif istikamette kalkmak isteyen üç gemi tüyler ürpertici bir dehşetle çarpıştılar. Bir dördüncüsü çarpışanlara bindirdi. İnfilâkin şiddeti havadaki gemilerin hepsini sarstı, binalar yerlerinden oynadı. Sonra dört geminin binbir parçası, mürettebatının kafa, kol ve bacakları bir cehennem yağmuru gibi etrafa serpildi.

Bir savaş cehenneme benzerse ancak bukadar benzeyebilirdi. Sefis'liler amansız ve merhametsiz bir soğukkanlılıkla Malden gemilerini yerde, kalkarken, havada Azrail gibi biçiyorlar, savaşa sokulmağa fırsat vermiyorlardı. Havalanmağa muvaffak olan birkaç gemiyi derhal düşürdüler. Hava limanında taş üstünde taş bırakmadılar. Yalnız madde transmetörlerinin bulunduğu sahaya dokunmadılar. Malden'in baş-

şehrinde bulunan hava limanındaki muazzam filodan bir gemi mezarlığından başka birşey kalmamıştı. Sefis'liler ise on, on beş gemi kaybetmişlerdi. Bu sırada filo kumandanı İmparatora bir ültimatom gönderdi:

«Malden İmparatoru! Donanman tamamiyle mahvoldu. Savaş gücün kalmadı. Fazla kan dökülmesine sebep olma. Aksi halde bu şehri bir harabe haline getireceğiz.»

Fakat küstah İmparator bu teklifi galiz bir küfürle cevaplandırdı:

— Analarının köpeklerden peydahladığı piçler! Size teslim olmak ha!.. Erkek varsa içinizde gelsin de teslim alsın beni.

Sefis filosu sarayı ve şehri tamamen tahribe hazırlanırken elektronik bulucular kara bir haber verdi: Kuzey - batıdan kalabalık bir Malden filosu son süratle geliyordu. Sefis filosu derhal savaş düzenine geçti ve gelen filo ile çarpışmağa hazırlandı.

Fakat kara haberler ikileşti: Diğer bir filo da güney istikameetinden geliyordu.

Malden'liler seyyarenin diğer kısımlarındaki filolarını haberdar etmişlerdi. Şimdi her iki filo son süratle savaş meydanına saldırıyordu. Bunlar ne mahvettikleri köhne korsan gurubu, ne de baskına uğrattıkları filo değildi. Bunlar tam teçehizatlı, savaşa hazır mükemmel birer donanma idi. Şimdi Sefis filosu çok müşkül bir durumda kalmıştı, fakat kumandan kaçmağı düşünmedi.

Hasım filolar daha çok uzaktayken ateş başlamış, ölüm düellosu nice kelleler götürmüştü. Fakat Malden'liler kendi başşehirlerini tahrip etmemek için atışlarını mecburen biraz yüksek tutuyorlar, Sefis'liler de bundan istifade ediyorlardı.

Fakat bütün bunlara rağmen Sefis donanması saflarında gedikler açılmağa başlamıştı.

Arz' da harekete geçen muazzam donanma Kappa seyyaresini soymağa yeltenen korsanları yakalamak için hazırlanmıştı. Bu filonun hedefi bütün eşkiyalıkların tamamını Galaksi'den silmek yok etmekti.

Filo doğrudan doğruya Malden'e gidiyordu.

Fakat gidiş sürvitesle yapılacak olursa, bu seyahat bir seneden fazla sürerdi. Bu sebeple donanma doğruca Kem IV'e gidecek, orada transmetörün sırrını icabederse tehdit veya zorla elde ederek Malden'e geçecekti. Başka çare yoktu.

Şef bu plânı idarî hükûmete kabul ettirinceye kadar akla karayı seçmiş, fakat muvaffak olmuştu. Bunu temin ettikten sonra derhal sahneden çekildi ve kâinatın en büyük askerî seferinin hazırlanmasını mütehassıs amirallere bıraktı.

Sefis donanmasının Malden'e gidebileceğini, hatta transmetörün yerini keşfedebileceğini kale almamıştı. Zaten gitse bile Sefis donanmasının derhal imha edilmesi normaldi.

Armada Kem IV'e vardığı zaman elli bin gemilik bir kuvvete sahipti. Kem IV'de bütün askerî uçuşlar tatil edildi. Diktatöre ültimatom verildi ve bütün hükûmet erkânı ile kendini armada baş kumandanın emrinde telâkki etmesi bildirildi. Diktatör mukavemet etmeği aklından bile geçiremedi. Fakat herşeye rağmen Kem IV'de bir madde transmetörü bulunduğunu şiddetle reddetti. Merva sefiri, Merva donanması baş kumandanının delâletile armada baş amiralinden mülâkat alarak adamlarının Cim Brent sâyesinde transmetörün yerini keşfettiklerini bildirdi.

Biraz daha tazyik edilince gizli polis şefi General Buka gevşedi ve baklayı ağzından çıkardı. Armada Kem IV'e vardığından altı saat sonra küçük bir kısmını inzibatı temin etmek üzere seyyarede bırakarak transmetöre yollandı.

Transmetöre gitmek için General Buka'nın yardımına muhtaç olmadılar. Çünkü General hususî neşriyatla transmetörden yol isteyince aldığı cevap kendisini o kadar şaşırttı ki küçük dilini yutuyordu:

— Kimsiniz? Nereden geliyorsunuz? Madde transmetöründen ne maksatla, nereye gitmek için geçeceksiniz?

Buka hiddetinden köpürerek bağırdı:

— Ben Polis şefi General Buka, derhal transmetörden yol istiyorum.

Fakat cevap ayni pişkin eda ile geldi:

— Transmetör bozuk. Geçemezsiniz.

Bu uzun mükâleme armada baş amiralinin sabrını tüketmişti. Birdenbire parlayarak:

— Size ültimatom veriyorum! diye haykırdı. On dakikaya kadar transmetörden armadaya yol vermezseniz bulunduğunuz yeri berhava ederim.

Öteki herif pişkinliğini hiç bozmadı:

— Anlamıyorum ne söylediğinizi. Siz kimin namına konuşuyorsunuz? Evvelâ onu öğrenelim. General Buka'nın mı?

— Ne General Buka'sı be... O da kim oluyormuş? Ben Arz ve müttefik donanmaları genel armada komutanı büyük amiral Çeston'um. Kendi namıma konuşuyorum.

Tranmetör stereosundaki adam birden yumuşadı:

— Büyük amiral, bunu evvelce söyleseydiniz vakit kaybetmezdik. Ben Sefis donanması subaylarından binbaşı Fierka. Aldığımız emir Kem IV veya Malden gemilerine yol vermemek, fakat müttefiklere yol göstermektir.

Baş amiralde en az Buka kadar şaşırmış, afallamıştı:

— Fakat binbaşım, nasıl oluyor da transmetör sizin elinizde bulunuyor? Hem ne zamandanberi?

— Cim Brent adıyla kendini tanıtan bir Teşkilât ajanı sayesinde iki yüz gemilik bir Sefis kuvveti transmetörden geçerek Malden'e gitti. Gene aynı ajanın verdiği malûmat sayesinde dört saat on bir dakika evvel transmetörü ele geçirmiş bulunuyoruz. İkibin gemilik Sefis donanmasını da Malden'e sevkettik. Son gemi üç saat iki dakika evvel geçti. Henüz başka bilgi yoktur. Derhal Malden'e gitseniz faydanız olabilir zannederim. Transmetör emrinizdedir, amiralim.

İki Malden filosu birkaç dakika arayla savaşa girişti. Artık bir avuç Sefis gemisi için bu hengâmeden kurtulmak ümidi çoktan kaybolmuştu.

Sefisli'ler ne yapsalar neticeyi değiştiremiyeceklerini bilmenin kayıtsızlığı içinde canlarını dişlerine takmış vuruşuyorlar, ayrıca düşman memleketinde bulunmanın avantajından istifade ediyorlardı. Şehirlerin berhava olması, sivillerin ölmesi vız geliyordu onlara...

Bütün avantajlarına rağmen artık sadece on, onbeş gemi kalmış, bunların da hemen hepsi az çok yaralanmıştı.

Bu kargaşalık içinde kimsenin dikkatini çekmeden transmetörden bir geminin burnu göründü, gemi alçaktan süzülerek ilerledi ve derhal savaşa katıldı. Arkasından bir diğeri, bir diğeri daha... Gerek Malden'liler, gerekse Sefis'liler ancak kırk, elli gemiden sonra bunların farkına vardılar. Bir avuç Sefis gemisinden ümit çığlıkları yükseldi.

Bunlar Sefis donanmasının Kem IV'de kalan ve transmetörü ele geçirdikten sonra Malden'e aktarma yapan kısmıydı. Malden gemileri hâlâ adetçe üstün ve savaşa hâkimdi. Sefis'liler transmetörden birer birer çıkmağa mahkûm oldukları için savaşın gidişinde anî bir tesir yapamıyorlardı. Savaşanlar, yeni gelenlerin transmetörden çıkarken tahrip edilmelerini önlemek için harekete geçtiler. Küçük bir gurup diğerlerinden ayrılarak yükseldi ve dikkati üzerine çekti. Muvaffak oldular, fakat uzun zaman dayanamadılar. Hepsi birer birer eridi, gitti. Diğerleri transmetörden çıkış yerinde toplu bir şekilde buluşarak arkadaşlarına yol açtılar. Bunlarda fedakârlıklarını canlarile ödediler.

Ya Kappa'nın intikamını alacaklar, yahut bu uğurda öleceklerdi...

Öldüler... Yüzlerle, binlerle öldüler. Fakat kendi gücüne göre payına düşen intikam hissini alarak can verdiler. Bir tanesi bile bu gayri müsavi savaşa girdiklerine pişman değildi. Bu hengâmede Çelenk, diğer gemilere nispeten şanslıydı. Malden yapısı olduğu için hiçbir Malden gemisi ona ateş etmiyordu. Sefis'liler ise zaten taarruz durumunda değildiler. Her iki taraf ta transmetörlere isabet kaydetmemek istiyordu. Çünkü bu tesislere hepsinin ihtiyacı vardı.

İmparator bu ölüm savaşını bir müddet sarayından takip etmişti. Birkaç isabet sarayın mühim bir kısmını tahrip edince zalim hükümdar evvelce hiç düşünmediği bir ihtimal ile karşı karşıya kaldı. Doğuşundanberi müstebit idareye alışmış, her istediğini yapmıştı. İktidar zalim karakterine sahte bir cesaret veriyordu. Ölümü bir ihtimal olarak bile aklına getirmemişti. Fakat etrafında herşeyin yıkıldığını, hiçbir gü-

venilir şey kalmadığını görünce müthiş bir korkunun pençesinde kıvrandı: ölüm korkusu...

Bu anda kendisini, diğer insanlar gibi ölebilir, aciz bir mahlûk olarak gördü. Derhal bir kara vasıtasına atlayarak Serpar seyyaresi transmetörüne doğru hareket etti. Donanmasının galibiyetinden asla şüphe etmiyordu. Fakat serseri bir bombanın saraya isabet edip te kendini cehenneme göndermesinden korkuyordu. Bu, donanmanın son gemisine kadar mahvolmasından daha feci bir âkibetti.

O ölemezdi, ölmemeliydi.

Fakat Serpar transmetörüne doğru yol alan vasıta hedefine varamadı. Yarım isabetle kumanda köprüsü mahvolan bir Sefis gemisi gözlerini kaybetmiş çılgın bir boğa gibi kendi etrafında iki kere dönüp bir yanardağ dehşetiyle yere kapandı ve paramparça oldu. Bir demir, plâstik, et ve kemik yağmuru etrafa saçıldı.

İmparatorun ilk infilâkle mi, yoksa yaralı feza kartalının binlerce tonluk ağırlığı altında mı can verdiğini kimse farkedemedi. Hattâ öldüğünü bile kat'i olarak tesbit edemediler. Çünkü şatafatlı elbisesi dahi kavrulmuş, parçalanmış ve tanınmıyacak hale gelmişti.

Arz donanması Başamirali gemisinde esir General Buka ile beraber transmetörün gümüş rengi içinde çıkıp ta Malden ufuklarına ilk göz attığı zaman hiç beklemediği bir manzara ile karşılaştı:

Semada binlerce gemi karmakarışık bir cehennem savaşına tutuşmuşlardı. Kimin hangi taraftan olduğu belli değildi. Fakat Başamiral biraz dikkat edince Sefis gemilerini, model itibariyle yabancı olduğu Malden gemilerinden ayırabildi. Hayret! Sefis filosundan pek az gemi kalmıştı. Belki elli, belki yüz...

Harbe hemen karışmak lâzımdı. Fakat gemilerini teker teker ateşe sürmek işine gelmiyordu. Anî bir kararla zemine gayet yakın toplanarak guruplar halinde savaşa katılmağa karar verdi.

Savaşanlar önce transmetörden çıkan gemilerin hangi tarafı tutacağını kestiremediler. Filhakika Malden'liler Kem

*IV'den yardım beklemiyorlardı, amma gemilerin hangi trans*metörden çıktığı da seçilemiyordu. Bu ilk tereddüt anı ve çarpışmanın siklet merkezinin şimdi çok yükseklerde olması Arz gemilerine guruplaşma imkânını verdi. Bu küçük takviye gurupları da savaşın gidişini tam olarak değiştiremediler, fakat transmetörden çıkan gemilerin ardı arkası kesilmiyordu. Savaş tekrar hararetlendi, sema tekrar cehenneme döndü. Şimdi artık ümitsizlik Sefis'lilerden Malden'lilere geçmişti. Malden'liler transmetörün kendileri için tehlikeli olmağa başladığını ve onu tahrip etmenin daha makul olacağını çok geç anladılar. Artık iş işten geçmişti. Zira Arz donanmasının Başamirali de transmetörün tahrip edilmesinin tehlikeli olacağını düşünmüş ve gemilerin bir kısmını transmetörleri korumakla vazifelendirmişti. Bu arada Arz gemileri saatte bin beş yüz ilâ iki bin gemi transmetörden çıkıyor, guruplanıp savaşa katılıyorlardı. Malden donanması zaten Sefis'lilerle çarpışmadan yorgun düşmüştü. Arz donanması ile esasen başa çıkamazlardı. Netekim savaşın neticesi çabuk belli oldu. Donanmanın mühim kısmı mahvoldu, geri kalanlar dağılıp kaçmağa başladılar, fakat Arz gemileri guruplar halinde kaçanların peşine düşüp tahribe devam ettiler.

XVIII

Sarayın mühim bir kısmı yıkılmış, fakat İmparatorun tehlikeli bularak terkettiği küçük salon mucize kabilinden sağlam kalmıştı.

Kit Harlov, Cim Brent, Sefis, Arz, Siriüs, Merva donanmaları amiralleri başka seyyarelerden yağma edilen kıymetli eşyalarla döşenmiş salonda toplandılar.

Başkomutan diğer komutanlara hitap ederek:

— Kalan gemilerin tamamını sekiz guruba ayıralım. Bir gurubu burada baş kaldırmağa teşebbüs edecek Malden'lilerin başında bırakalım, diğer yedisi yedi transmetörün bağlı bulunduğu seyyarelere geçsinler. Oraları esir etsinler. Hangi seyyarelere gideceklerini bilmiyoruz, fakat donanma kâfi ge-

lir sanırım. Yoksa gemilerden bir tanesi dönüp haber versin, takviyeye gideriz.

Sonra Cim Brent'e döndü:

— Delikanlı, gerek şahsım, gerek diğer komutanlar ve temsil ettiğimiz seyyareler namına sizi tebrik ederim. Teşkilât Şefi sizin neler yapmağa kadir olduğunuzu söylediği vakit haklıymış...

Brent, Başkomutana teşekkür ederek:

— Bu işi tek başıma halletmedim, dedi, birçok yardımcılarım oldu. Fakat onların en mühimi bana yardım ettiğini bile bilmiyor.

Türlü türlü yemişlerle dolu masaya uzandı ve muza benzeyen, kızıl bir meyva seçerek Başkomutana uzattı:

— Bir vistek arzu etmez misiniz sayın Başkumandan? Medeniyetin bekasını sağlamış tarihî bir yemiştir...

S O N